دا يمان پلو رنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت ریښتوني پيښې

د التمش ليکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ د هیواد اوسنې حال خو همداسې نه دې !؟

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دريښتونو ييښو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله تړون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس دپرديو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دې

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه څو شعرونه د ښاغلي تړون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په يوې ستري غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲

د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹

اومه نجلۍ او نادودې ئې ۴۲

دسلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹

دویمه میرمن.. ۱۱۹

دخلافتمانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱

زما نورې ژباړې.. ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تیري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دایمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش لیکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې میاشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنایت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاریخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړې را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دې ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه یوازې د اسلامي امت په وړاندې دصلیبیانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کیسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنیو سیاسي او پوځي حالاتو اړیانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقایقو د سمندر تل ښیي، د صلیبیانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ایمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتینولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مینو ځوانانو او روڼ آندو ته ښیي چې صلیبیان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښیي، چې صلیبیان په خپل صلیبي تهذیب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پیل، پیل څخه یې کار آخیست.

که صلیبیانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې یرغلونه وکړل، نن سبا یې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه یې نژدې ټول اسلامي هیوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبدیځ، لګیا دی، اسلامي تهذیب ته د خپل صلیبي تهذیب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کیږي، چې صلیبیانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطیې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عیاشۍ د سامانونو د تیارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دین او ایمان آخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول. (نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپریږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو تر منځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو تر منځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وایي: «یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوا ځې ځان، د یوه هیواد بېړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وایي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. ګوابښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دې. هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دي !؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او ترڅنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې سارې نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا ښرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دي. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاس کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل د کرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلي ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلي چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوی کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وی او تر څنګ يې د حسن بن صباح په څير وژونکې ډله هم ورګډه وه، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چي دا مجاهد تري په ډراماييي توګه او دخپلو متبو په زور خونديي ووت. دغه د ځمکيي لاندي صليبي جنګونو هغه په زړه پوري قصي را وزيږولي چي له ډلي څخه يي دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندي کوو.

د تاريخ دا ريښتوني پيښي د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کي نه دي را خستل شوي او شوني علت يي دا هم کيداي شي چي د تاريخپوهانو آند د ځمکي لاندي او د پردو تر شا نه شواي تللاي. داسي پيښي د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کي خونديي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښي سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چي د کار د پيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يي د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کي د اسلامي هيوادنو بي شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يي هغه کاغذات را ويستلي چي مسؤلينو يي بيکاره ګڼلي او هيسته يي په کاغذتوکريو کي غورځولي و. په هغوی کي د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکني تر لاسه شوي چي همدا د سلطان ايوبي د وخت ريښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښي دي چي د تيرو وختو ښويدني او غداران ايمان پلورنکي بې پردي کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لاري رڼا ګرځي.

ددي پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چي دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښي تر لاسه کړي دي په هغوی کي هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتي ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخر کي التمش پا کستان ته راغي او له ماسره يي و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پوري له ياده و نه باسم چي هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لاري لوستونکو ته وړاندي کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتي په ګڼه کي ددي لړۍ په خپرولو پيل وکړ چي تر اوسه پوري جريان لري. دا قصي يو پرلپسي تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي کړني دي چي تاسو په کي صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکي او په زړه پوري پيښي لوستلاي شئ. د ا په حقيقت کي د ښځي او ايمان تر منځ هاند اوهڅي او نه ختميدونکي معرکه ده چي تاسي به حيران پاته کړي او که ستاسي د ايمان ځراغ چيري هم مړژوانديي وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسي دهغه وخت دښمن نن هم ستاسي دښمن دي او تر اوسه پوري هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکي لاري استعمالوي چي پخوا يي ازمايلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په رېښتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکرارېږي او يو ه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير«لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکویي) د سلطان ایوبي خیمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډیره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکي سلطان صلاح الدین ایوبي په ۱۱۷۵ زیږدیز کال خپل د کاکا زوي خلیفه الصالح او د هغې یو امیر سیف الدین ته لیکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدین ایوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړې و. صلیبیانو هم همداسې غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدین د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدین ایوبي د الصالح او سیف الدین په ګډون صلیبیانو ته ماتې ورکړه. امیر سیف الدین خپله شتمني او پانګه پرېښوده او و تښتید، د هغې د خیمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خایسته او ځوانې نځونکې نجونې، سندرغاړې، د موسیقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدین ایوبي ټول الوتونکې، نځونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسیقي غږونکې ډمان پرېښوول او امیر سیف الدین ته ئې په دې عنوان یو لیک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه یوسي. که چېرې تاسې له ماسره کینه درلودای نو زه به مو وژلې وای، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې یرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او ووینئ.
خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډیرغښتلې او هسک شي نو د کعبې په پالونکې می سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ایښوولو وصیت وکړم. زه تاسې ته همدومره ویل غواړم چې هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېدای. تاریخ ستاسې تر مخ دې خپل پخوانې تاریخ ووینئ، د شاه فرینک او ریماندډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځېدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې وای نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی وای چې اسلام د نړی له یوې مخې پاکه کړې او له منځه ئې یوسي.
تاسې د یوه غښتلی نو میالي قوم وګړی یاست، د عسکریت هنر ستاسې قومې دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دې، خو ددې له پاره ایمان او عمل بنستیز شرط دې. ته یواځې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چا له پاره یوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولای نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدین ایوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنگي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په درې برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنگي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او دريمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل، ددې ويش پايلې دا شوی چې د جنگي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان، ټول د صلاح الدين ايوبي په پښو غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالي او سترتوب تر لرې لرې ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدايانو، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلې وژونکې يرغل کړې و خو د ستړپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را څرگندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دريمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنگ له ډگر څخه تښتيدلی و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د يوې اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستونې کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاگيزه کول ئې ډير اوږود وخت ته اړتيا لري، خو لنډه دا چې لکه څنگه چې زمکه د لمرد وړانگو څخه په لرې کېدو سره د گناهونو زانگو گرځي، نو په همدې توگه حسن بن صباح نومې وگړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروگرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلې او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو گه ئې خلک خپل پيروان گرځول، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرې ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټې، د هيپنټيزم (Hypnotism) او غوړه مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيرې هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وگړي دومره چالاکه، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې گرځيدل او کله به چې په پټه توگه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وگړې د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاروه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي برياوې جاري و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلې هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په چاپیریا ل کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبي ، دامیر جاوالاسدي په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر وولهٔ ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځای څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبي د خیمې د را پریوتو پردو څخه د خیمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توګه د صلاح الدین ایوبي په لور ور روان شو ، او د ځنګلي پیشو په څیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبي باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدین ایوبي هم یو اړخ بدل کړ ، دا نشي ویل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پیښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د یوه ویښته په اندازه لر یوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پریوته.

صلاح الدین ایوبي د برق په څیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کېږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ ، یرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وې. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لړزونکې چېغه ووته ، د هغې خنجر د صلاح الدین ایوبي په پګړۍ کې بند پاته شو ، صلاح الدین ایوبي خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وې ، ٴصلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل چې دا ژوندې و نیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبي باندې را کښیښوده ، صلاح الدین ایوبي د یوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه ، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبي هغه درنګ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلي شول او یو څو نور په تیښته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبي دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائیان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبي ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمی ته استولې و . خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدین ایوبي د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو . هغه د لمړي یرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبي د هغې د ځان د ښښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي فدايي دي او د کېميشتکن (چي يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړي) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوي سيمي والي و.

(٢) *****

د اصلي قصي د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چي ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئي هيڅکله هم نه شي هيروالائي. او مسيحی نړی په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښي چي د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چي کومي پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چي د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوي سينی د سلولونو څخه د بلی سيني سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يوائې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چي دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکې شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئي هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړي چي د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا ريښتوني ډرامه په ٢٣ د مارچ ١١٦٩ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چي صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چي هغه تر هر څه لمړي د حکمراني کورنۍ نوي نيالګي و او دويم دا چي چي هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يي محسوس کړه چي په مسلمانو حکمرانانو کې نه يوائې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنی کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و ، خو هلته ئي د اسلامی امت او د اللهؐ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيري نجوني يهودي او عيسايي وي چي د ځانګړو زده کړو وروسته ئي دې ناست ځايو ته ور داخلي کړې وي. د حيرانوونکي ښايست او د اداکاری د فن هنرمنداني دغه نجوني د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چي صليبيان چي فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسي د کومي تيري کړې او ان تر دې چي يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسني انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل .دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئي قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئي اخسته ، او موخې ئي داوي چي په کلار کلار اسلامی امت د کومي(ستوني) تير کړي. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانو ته به ئي ورسپاره ، دهغوی هدف داو چي د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنو د سياست په مقابل کې لکه دغره په څير ولاړ و. روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګې هغه ته جنګې تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغې ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د څارکښنې (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بريدونو(Commando and Guerilla operation) ديوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صليبيان د څارکښنې په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څير هلته و استول شو ، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرداو کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد. د«لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغې او جسماني ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مځکو څخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصرد وايسراې په څير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغی ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ببښي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځې ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

******(۳)

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصرته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست وواېه په هغوی کې ناجي نومی يو عسکري سالار ډېر د اهميت وړ و. ايوبي ټول د سرنه تر پښو پورې و کتل ، د هغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دميني او محبت خواږه ټکي. يو شمير پخوانيو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې د هغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدين ايوبي يواځې نوم اوريدلی و. او يا د هغه په هکله همدومره پوهيدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاي ناستي دي. هغوی په دې هم پوهيدل چې د نورالدين زنگی سره د هغه اړيکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدين ايوبي اهميت يواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او يا ئې په دې خاطر هغه ته اهميت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وايسرای په څير راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدين ايوبي ته هيڅ ډول ارزښت ورنکړ. يو زوړ فوځي سالار په خپل څنگ کې ولاړ د يو بل سالار په غوږ کې وويل: [کوچنی دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاريخ پوهان او دهغې وخت د پيښو ليکونکي دا نه شي ويلائې چې صلاح الدين ايوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې يو کوچنی معلوميده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ايوبي په مخ کې بدلون را پيدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په څير ټيټ شو او بيا د ايوبي سره ور غاړيوت. د ايوبي تندي ئې ماچ کړ او ايوبي ته يې د ډاډ ورکولو په خاطر وويل: [زما د وينی اخرين څاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئيږي. ته له ماسره د «زنگی»او «شيرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډير ارزښتناکه نه دې !) صلاح الدين ايوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زياته ئې کړه (درونده ! د خپلي وينی يو يو څاڅکې خوندي و ساته ، صليبيان د تورو وريځو په څير په امت را خپريږي.)

ناجي ورته په ځواب کې يواځې موسکي شو، داسې لکه د صلاح الدين ايوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوريدلی وي .داسې بريښيده چې په غالب گمان صلاح الدين ايوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهميت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته يو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شميره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسيده. دغه وگړي ټول سوډانيان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاس کې يوه درنده ځيونکې وسله گرځيدلی وه، او دهمدې ډلی په متو ناجي د يوه بې تخته پادشاه په څير خپل حکومت کاوه. دا وخت د گټې پالني او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزيت له منځه تللې و. د صليبيانو تخريبي کارونه هم په ډيره زړه وروونکې توگه روان و. د زرپالني او عيش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلي واکمنی د ټينگښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره يو ويرونکې خوب گرځيدلی و. الله ج هم هغه ته دغسی يو شيطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وايه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانگړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدين ايوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنگه چې يوه کمزورې ميږه د يوه ځواکمن ليوه غاښونو ته ور لويږي. ايوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وگړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدين ايوبي دې فوځ ته اړتيا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : دروند مشره ! د ډېر لرې ځاې څخه دې تشريف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل :[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوی ،زه د هغې وړ نه ووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيوري ته بدرګه نه کړئ چېری چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(دروند مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږڅه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ايوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائې را پيدا شوه. خو دا روښنائې د ودانۍ دروازې ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاې را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښنو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډېره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېری زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحاليږي.). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بخرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څير خوري ، اوپو هيږم چې هغوی ولی بريالی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوڅ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښنو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږي ، تاسې زما تر پښنو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لاری دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سوري سوري شي. د غه نجونې زما له لاری لرې کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وينتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينی کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړی زما څخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ورو منډي ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راتولي او دهغې ځايه لري شوی. صلاح الدين ايوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ، يوه پراخه سالون و چي يو اوږد ميز په کي اينبوول شوی و. د ميز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښايسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وريتې کړل شوی برخې، پوره پوره وريت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و.
صلاح الدين ايوبي ودريد او د خپل نائب څخه ئي و پوښتل [ايا د مصر هر اوسيدونکي همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غريب خلک خو داسې غذا په خوب کي هم نه ويني.
[تاسي ټول د کوم قوم خلک ياست؟ صلاح الدين ايوبي تری وپو ښتل. ايا د هغې خلکو قوم بل کوم دي چي داسې غذا په خوب کي هم نه ويني؟ کله ئي چي دهيڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئي ويل: [دلته چي څومره کارکونکې دي، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او يوه وچه ډوډۍ ئي را پورته کره. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښيښبودي. او په ولاړه ولاړه ئي وخوړې. په ډيره بيړه ئي يوه ډوډۍ و خوړله او يو ګيلاس اوبه ئي پسی و ښبلي. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئي له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د وايسراي د کار ځاي و.
دوه ساعته وروسته ناجي بيرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لړه شيبه کې د سترګو پټ شو.
د شپې ناجي په خپلي ځانګړې کوټه کي دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پيالې ئي په لاسو کې، مست ول، ناجي ورته وويل: (د ځوانۍ جوش دي، په لږو ورځو کې په ئي يخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چي د کعبې په رب می سوګند چې د اسلامی سلطنت څخه د صليبيانو په بيرون کولو به ارام تر لاسه کوم)
صلاح الدين ايوبي !! يو قومندان په طنزکونکې توګه وويل: دومره نه پوهيږی چي د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به سوډانيان حکومت کوي.
(ايا تا هغه ته نه دي ويلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانيان دي؟ يو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چي هغه ئي خپل فوځ ګڼي، دصليبيانو پرخلاف هيڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه» ! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وويل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمريانو لښکر به ستا په يوي اشارې سره صليبيان ټوټې ټو ټې کړي. ليکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کي ډوب شو.
خو څه؟
«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسيدونکو يو لښکر تيار کړم، ناجي وويل، هغه ويلي چي د يوه هيواد فوځ باندې تکيه کول مناسب نه وي، هغه غواړې د مصر خلک په فوځ کي واخلي او زمونږ د فوځ په ليکو کې ئي را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وويل چي ستا حکم به د سر په سترګو پلې کيږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به داسې حکم تعميل و نه کړم.
د مزاج له اړخه څه ډول شخصيت دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلوميږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هیڅ هم نه بریښي ، یو بل قومندان وویل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلی تر یو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هیڅ کله هم کیوتو ته پرې نږدم. ناجي وویل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه یوسم.
ترډیره وخته پورې دغه دریواړو د صلاح الدین ایوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدین ایوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پیدا کړنو بیا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدین ایوبي خپل نائیبین په خپل مخکې کښینولي او هغوی ته دا ورپه یادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلی او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وویل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتیا ده. او هغه دا هم وویل چې هغه ته ددې ځای دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ باید د هرې سیمې اوسیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتیاوې دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځای د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل: [ما ناجي ته ویلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کیږدي ؟] یوه ناظم ترې وپو ښتل.
[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولای شي ! یوه ناظم ورته وویل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدین ایوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هیڅ شي چې پرې اغیز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او یواځې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پریښود. علي بن سفیان د ځارکښنې او د ځوابي ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدین ایوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځای راوړی و. د پاخه عمر سړی و، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولای شول. صلاح الدین ایوبي د ځارکښنې د اهمیت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفیان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدین ایوبي کې لیدل کېده.
[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدین ایوبي ورته وویل. دغې خلکو وویل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغیړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړیو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډیره کمزوري شوی دي. ستا دا پریکړه بلکل پر ځای ده چې په فوځ کې د هرې سیمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»
«زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هیڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړې نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د ورانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شي سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غړکاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځې تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته داډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړې او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره يوځاي د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نځونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څير ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې ، دهغوی پر پينو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالي و چې د هغوی سترئې پټولاي شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هيڅچا بيا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواي کولاي ، ، بوائې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عيش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې د ننه د ورتللو جرأت هم نه شواي کولاي، دهغې دخبرې په اوريدو سره سم ناجي بېرون ووت ، د روازه چې هغه يوې بلې کمرې ته يوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړې ناست و ، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکارې و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاربدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاېسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو،د په خپل موتې کې د نيولو په خاطر د هغوی د بليک ميل(Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې يو قصاب دڅناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاي شوه چې دا د کوم کار له پاره ورده، نجونې به ډېر وخت د ببوپاريانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپاريانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاي شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاي شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړې دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتيا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قيمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته يوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله چُوغه لرې کړه نو د جسم تولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوی. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوي نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ويل «(ذکوبي)» ، ناجي ور ته وويل « (ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولاې شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکوبي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امير !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکوبي) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه يو مسلمان ئې چې د خنزير د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې يو طلسم شته چې د نيل رواني درولاې شي» (ذکوبي) ورته وويل « ايا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل « دا کار يواځې ته کولاې شې ، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه يواځې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د يوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره يوځاې کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشين په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاې شو.

« يعني ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکوبي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پياله او هم ناستي شي. مخته زه يو هېړم چې دهغه څخه ډول کار و اخلم. » ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وويل « ليکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې يو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د يوې ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېداې. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاې ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثيت انسان د يوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ ليدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښيئ چې څوک چاته دوکه ورکوي ،» (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ور ورسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ،» ناجي ورته وويل « هغه همدلته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته انديښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو مار دې چې د مصر امارت ئې په خپل لستوني کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بواځې پيداکولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي .»

« ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دي»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تر ې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل « داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰه ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښېت سره سم ببرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

شوی وي،دکوم کرچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړې او بیا په راغلې مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصیبه دې» علي ورته وویل.

«هو !بن سفېانه !» صلاح الدېن ابوبي ورته وويل «زه چې کله هغوی ته د ښه نصېب خاوندان وایم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته ځوک په غوږو کې کوي چې تا راته وکړه ؟ خو فکر کوم چې که ما د تاریخ ځنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادېو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وینم د ملت خلافت په درې برخو ویشل شوی دې ، امېران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته دا ویره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په ځېر هغوی مړه شوی دي. لږځه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نېمائې پېړۍ کې ووینه چې زمونږ د سلطنت نقشه ځومره خوړل شوی ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئې ټېټ کړ او خوځاوه ئې. بیا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفېان ته ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغې درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صلیبیانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ایمان ، خپل کرچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغې به صلیبیان سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شاېد چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاې. زه شاېد د صلیبیانو څخه ماتې هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم ېو و صېت پرېږدم او هغه دا چې[**په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]»**

«ستا وینا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهیلې شوی ئې.»علي بن سفېان ورته وویل.

«نهیلې نه یم ،» صلاح الدېن ابوبي ورته وویل ، «جذباتي .... علي !زما دا ېو حکم اړوندې ځانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زېات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زېات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني ېو اړېن شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې ېوه ډله تیاره کړه چې ددښمن په سیمه کې نه ېواځې د ځارکښنې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاې شي. دا به د سرتېرو ېوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کې دا صفتونه را پېدا کړه چې د اوښ په ځېر د ډېر وخت له پاره دتندې زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په ځېر تېزې وي ، او د صحرابي ګېدړې په ځېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په ځېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتیا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کې د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واورې په ځېر یخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفېانه !... او ېاد لره چې زه د هجوم قابل نه یم ، ماته د جنګجویانو اړتیا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې ېوه وي ، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنګول کېږي.

*****(٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکویي)ته ټرینګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدین ایوبي د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کرچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکویي)و کتله نو هغوی د کومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ وویني نو د خدایي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښې خپل نظام و ، ډیر تیز او زړه ور، هغه ته دا ډاګیزه شوی وه چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ایښې و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدین ایوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکویي) روزلې او تیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش او سیدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نڅونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګی دې لورې ته رااړولې وي، ددرې څلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وي را بللې ، ناجي دطلایي هګیود چرګې په څیر و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکویي)په غیږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې .هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکویي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل . او دې پایلې ته ورسیدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکویي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله تبدیله کړه ، داټول د مصر د امیر (وایسراې) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم سارې نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر میړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدین ایوبي په وړاندې ددې بدلون ډیره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدین ایوبي دې د هغه بلنه ومني. ایوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدین ایوبي د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدین ایوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته در تللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زیات دې. او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې او صحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کیږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدین ایوبي به دشپې هم هملته پاته کیږي. د هغه د تمځاې له پاره به خیمې درول کیږي...... صلاح الدین ایوبي د پروګرام تفصیل اورید ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه. ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډیر هغه سپاهیان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئي !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چيرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبردصلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلی هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و. ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيڅاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوی امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دړلي يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحرا شپه رڼا ورځ ګرځولې وه. د ساتونکو سپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کېڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور ننداره ځاي څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوي وې. ددوی تر شنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمی په چار چاپير کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکويي) ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولوله پاره اخري لاربښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسي زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وي ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړي چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه وګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډېره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ویني ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړې و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمی و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، داسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایې ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کېڼ لورې څخه یو د بل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښینبودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو دبل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوی ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوی چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و. هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل« که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاې په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کې په خپلو سترګو همدا کتل چې دا فوځ د کرچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې ووينې چې دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ...... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنټروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کې شوی و. په يوه اړخ کې ئې د فوځ نږدې دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښناک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان ايښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحې ګانې ايښوول شوی وې ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وږو ليوانو په څير را پرېوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيزنه و چې په ډاګه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل «تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنګ په ډګر کې کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مرينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچې څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاې شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو او علي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيڅا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور ويل غوښتل چې تر مخ ئې ځو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وي ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو ويښته ويښته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوي نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی ويښتان خواره و او د وريښمو د يوي برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکو په څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست او د جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو ويښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمي ويښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دبوشکله حبشی ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غړيدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د ويښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د ويښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلي دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد په کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلي؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل « دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړي بلکل لوڅې دي،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي پـه لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واې نو د ايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به د هغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوى واى.»

« ته څه ويل غواړې » صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبو لم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډېره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسي ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دي ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف ورو ښې ، دا د ډېر لرې ځخه دلته راغلې ده ، لږ څه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په ځومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کبرې خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم ځخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانى کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوى و ».

ناجي په ډېره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې ځخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډېر ښه ! دا زما خيمې ته را وليږه »

(ذکوبي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې د هغې په چاپير کې لکه د تتليو په ځير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوى د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، د سپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د ځښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوى هم خمار، ستومانه او د مړو په ځير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چوپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډېر زيات خوښ و ، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

(٧)*****

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوى وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوى وي ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په ځير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوى و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په ځير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوي معطره شوى وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وي ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږ څه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافې ځخه ډېر بيريږم.»

«را وئې ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په ځير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې ځخه بيرون شو.

لږ وخت به تيرشوى و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نځونکې د هغه دخيمى په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوى وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلای شي. کله چې نڅونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وويل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځای ته را بللې ده . خو قومندان ورته وويل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دې چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.
«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وويل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولای»
« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل
«ماته سالار ناجي وويل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وويل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»
قومندان دا نشوه منلای چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځای ته یوه رقاصه نڅونکې را وبولي ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نڅونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وويل « هغه دننه را ولیږه»
قومندان بیرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یوائې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»
«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یوائې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یوائې د رعایاو له پاره جوړیږي.»
« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»
« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزیدونکې اواز وويل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یوائې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»
د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.
ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وويل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دې.» «زما غشې خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل « که چیرې دا تیر خطاکیدای نو سمد ستې به بیرته زمونږ لورې ته راغلې وای»
«ته صحیح خبره کوې ،» اوروش ورته وويل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئې هیڅکله هم نه شو ماتولای»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز تر غوږو شو. منډه ئي واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکويي)نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور و کتل، پردې ئې را ځړيدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې زما (ذکويي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

*****(٨)

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه ووتله ، هغه د ناجي د خيمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوى و. هغه په ډيره سوکه توګه (ذکويي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه يوې خيمې ته ورننويستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بيدار پاته و ،هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکويي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را ګيرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تيره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله ،» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،«د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي ، داسې ښاپيرى خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ور کوي،...... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي ؟»

«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ايا دا نه شي کېداې چې دمصر امير د (ذکويي) سره په اصولې توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلى به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډيره هوښياره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکويي)په نابيره توګه دهغې خيمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړي خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارى سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکويي) ځواب ورکړ ، تاته چا داويلې و چې صلاح الدين ايوبي د تيږې په څير کلک دي يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکې او يا داچې هغه مسلمانانو ته د اللهؑ سيورې دي.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له يوه ځاېه بل ته الوزوي ، هم ډير بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډيرې جوړ کړ» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکويي)ورته وويل « خواوس شګلوړه غونډى هم نه ده »

« ايازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرى سره و پوښتل.

«هو !»(ذکويي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نوهغه يواځې اويواځې ناجي دي ، هغه بيا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډیر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ویلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بیا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بیانو که هغه تيره وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې ببښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څیر د حکم کولو له لاري نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډيري خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکي ويله د خيمی څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائي سهارونو څخه ځانګړي نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تياري سينې کې يو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پوري رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه دري شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کيدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهي او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهي ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهي؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د ښنبلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل « که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګي ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د اللهؑ غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومی ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترګي نه ده کړي . ګناه که امیر وکړي او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډه درکوم چې د رقاصي او د مصر د امیر تر منځ لیدنه د ګناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بیانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتګ پخپله یو راز دې ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو اود خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ څخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندي هم دې او په غصه هم، هغه په ښتونکي اواز سره وویل ،« دروند امیره ! ایا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکي فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تیار کړل شوی دې ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانیانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسیدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل « ماته دکوم جرم سزا راکول کیږي ؟»

« که چیرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

« داسې معلومیږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې »ناجي ورته وویل « تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یواځې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونو دا لړۍ د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چا رتبه ، که څه هم ډیره پورته وي، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه څکي ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره ګوښه کولاي نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مو یو دي او مذهب مو یو دې.»

«دروند امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چي ته ئې ورتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چي د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې .... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائې ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځای څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوې نڅونکې نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره تولو شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چي هغه دوه نورې نڅونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځاې په یوې ډیرې سترې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکوبي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې توله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و . د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېداې شوی. زهر او یا اختستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شوني نه ښکاریدې ، ځکه چې(ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېداې ،

دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځاې کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شوني نه دي نو موقع او فرصت نه په ګتې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېداې شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړې ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سرېدو پر ځاې نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چي زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په ځلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې وربنه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوى دي ، زه ئې د هيڅ ځاى د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړى ،ما ته ځرګنده ده چي زما پر خلاف دا سازش کونکي عناصر څوک دي ، هغوى زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکي وم ،هغه وخت چي زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاى پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چي دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چي پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګري او نائب اوروش راغي ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وي ، خودوى ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلي و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابي عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل «ته ولې حيران شوى؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چي دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوى به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکي نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاى چي ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږي. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاى شي ، د مصر فوځ ته کومک هم ور رسيداى شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو»

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، هغوى ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه .» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاى ته ولاړه اوهغوى دواړه ټوله شپه په همدې ځاى کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

(۱۲)*****

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاى کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلي و ، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، ځلور ورځې تيرې شوى وي ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چي په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چي ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لږ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده . هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوي دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږلږ تياره شوې وه ، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ . اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چيرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړه و.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دي چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکويي) ته هلته دا سې مقام وريه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائې پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځاېه پورې تګ ور په غاړه دې.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې ځوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږو شو ، چې وئې وويل « د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چيرې ځوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي هغه له منځه یوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسیږئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هیر نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بیرون راووتل ، (ذکویي) هم بیرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپریږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کیداې شي سپرو ته د خداې پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډیره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکویي)باندې و لګیدې نو ور غږ ئي کړ او ورته ئې وویل« زه بیرون ځم ، کار مې ډیر زیات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنګیږي نو د حویلۍ په انګړ کې قدم وهه .»

«هو !»(ذکویي) ورته وویل « د هغه وخته څخه چې دلته راغلې یم بیرون نه یم وتلې .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکویي) چُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حویلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځای یو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګیزه کوله چې هغه حویلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ویلې و ، حویلۍ ته په ورننوتلو سره د حویلۍ اوسیدونکي ټول حیران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډیر درنښت سره هغې ته ښه راغلاست وواېه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتیب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست وواېه ، (ذکویي)د ټولو سره لاس ورکړ او دهر یوه سره ئې خبرې وکړې او بیرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکویي)ته په ډیره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکویي)بیرون را ووتله ،

د حویلۍ او دناجي د ځای ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکویي) چې کله د حویلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځای په لور د تللو پر ځاې ډیره په چټکۍ سره په یوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته یوبل تور سیوری هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کیداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په یوډول لباس کې پټیدل ئې یوه بُت ته ورته و ، کله چې(ذکویي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سیوري هم په خپل تګ کې تیزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکویي)هملته پټه شوه ، تور سیورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل یونیم سل ګزه لرې د صلاح الدین ایوبي استوګنځاې و ، چې په چاپیر کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورین اوسیدل.

(ذکویي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزیدو سره سم هغه تور سیورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډیره صافه وه ، خو ددې سره سره بیاهم دهغې سیورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کیده ، د سیورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځلید ، او په ډیره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکویي) د کیڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننویست ، (ذکویي) اواز و نه ویست او خنجر ئې له تنې وویست ، (ذکویي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بیاهم په ډیره تیزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوویست ، کله چې هغه سیورې پرې بل وار کاوه نو (ذکویي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سینه وخیرله. هغه اواز واورید ، او دا اواز د یوې ښځې اواز و ، (ذکویي) ددویم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګُلمو کې ئې ورننویست ، ددې سره یوځای دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګید خوزخم ئې ډیر ژور نه و . سیورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پریوت ،

(ذکویي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي یرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وینه بهیده ، هغې ته د صلاح الدین ایوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نیماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و گرځید ،دهغې په تګ کې سستوالي راپیدا شو ، هغې چیغې پیل کړې « علي.. ایوبي ،... علي ....ایوبي..» دهغې کالي په وینو سره شوی و اوپه ډېره سختۍ سره ئې قدم اخستلای شو. دهغې منزل ته ډېره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شوني نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوریدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکویې) پر هغې ور ولویده او ورته ئې وویل « ما د مصر امیرته ورسوه ،ژر کوه ، ژر کوه ، ساتونکې چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځای و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهي یوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بیرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوریدو سره سم علي دغشي په څیر د کمرې څخه بیرون راووت. د هغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وویل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکویې)؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکویې) ورته وویل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د یوه آس سور او دبل تور دي ، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دي چې عیسائي پادشاه فرینک ته ئې استولې دي ، د ناجي دا سوداني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسي سلطنت دستر ګواښ سره مخ دي ، هغه دوه سپاره په لار کې و نیسئ ، دهغوی سره د پیښې ټول تفصیل موجود دي.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکویې)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل ، هغوی د (ذکویې)د وینې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغیز ئې هغه یو ځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځای څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږې چې پر هغې باندې یرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکې باندې وار وکړ ، دیرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې یرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د یرغل او حملې ځای ور وښود ، هغه ځای ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکویې)ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډېره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ما ځخه ډېر هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، « ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې ځخه چې مونږ درته ويلې و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړې او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې» (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو ځخه اوښکې را رواني شوى ، نو وئې ويل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوى مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم ځخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلې نو مونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوى ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوى ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډېر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډېره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوى د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو ځخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوى ئې د علي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انتليجنس (Intelligence) يعني د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د ځانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و ، دلته په راتللو سره ورته ځرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پته ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډیرو زیاتو هڅو وروسته (ذکوبي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بېه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډیرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکوبي)د جشن په شپه د صلاح الدین ایوبي خیمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدین ایوبي بُت ورمات کړ ، ډیر ویاړیده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتیب به هغه خپل مرید او غلام وګرځوي ، خو دهغې شیطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکوبي) پخپله د صلاح الدین ایوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خیمه کې راپورونه ورکوي ، او بیرته د صلاح الدین ایوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدایت اخلي. (ذکوبي)د هغې دخیمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ یو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکوبي)د ناجي د کوره څخه بیرون را و نه شوه وتلای ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړای ، خو کله چې ورته وخت ترلاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پیښې سره مخ شوه ، دا د (ذکوبي) بدنصیبي وه چې په حویلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کیده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامیاب شو او (ذکوبي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړینې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدین ایوبي له اړخه د انعام سره یوځای او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدینو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمړګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را څرګندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډیره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډیرې وروسته پاته شوی، هغه ته په ډاګه وه چې د فرینک دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سټرتیا کې هم تازه دمه معلومیدل ، خو بیا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنیو غونډیو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په لیکو ښه پوهیده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تیز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور میله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسید نو هغه دوه سپاره نژدې دوه میله لرې د خاورو د یوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځای کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تیریدو سره کمیده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوریدلې و ، هغوی بیرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتیز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډیو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې ځخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و، او ګمان کيده چې ويريدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پيدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفيان خپل آسونه په يوه صف کې و درول ، او پخپله تښتيدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسيد ، يو غشي ويشتونکې د لرې ځخه د ځغليدونکې آس ځخه يو غشي وويشت ، چې د يو ه آس په پښه کې و ننښت ،آس د کنتروله ووت ، د لږ ځه منډو تررو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وويل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پيغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ،آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ ځنډ وروسته ټول بيرته راستانه شول.

صلاح الدين ايوبي په ډير بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تيره شوه ، شپه هم په تيريدو و ، نژدې نيمائې تيره شوی وه ، ايوبي په خپله بستره باندې پروت و. او سترګې ئې سره ورغلې وې.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړيدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفيان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګرې او دوه بنديان ولاړ دې. علي او دهغې بنديان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي ځخه ئې د ناجي پيغام واخيست او وئې لوست ، لمرې خو ئې د مخ رنګ تک ژير شو اوبيا يو ناڅاپه لکه وينه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځليد .

دناجي پيغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صليبيانو يو پادشاه «فرينک» ته ليکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاريخ د يونانيانو ، روميانو او نورو صليبيانو سره يوځاې د خپلې بحري بيړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحيره کې ښکته او پر مصر دې يرغل راوړي ،د يرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امير پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي يرغل دواړو مقابله په يوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او يا د مصر د يوې برخې د حاکميت شرط هم کښيښودې و.

صلاح الدين ايوبي پيغام ورونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بنديان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ يوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائبين په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نيسي. دناجي د حويلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر ځه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدين ايوبي د علي بن سفيان په کومک سره په هغه پيغام کې چې ترلاسه کړې ئې و دېرغل تاريخ تبديل کړ اوخپلو دوه ذهينو وګړو ته ئې دا پيغام ورکړ او د فرينک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ويل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازې وښيي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وريو ځاې کولو پريکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازې بيرته راغلل ، هغوی فرينک ته د ناجي پيغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرينک ځخه هم پيغام له ځانه سره راوړې و. فرينک ليکلې و چې د تاريخ ځخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امير پر خلاف بغاوت وکړي ،ترڅو صلاح الدين ايوبي ته د صليبيانو د يرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په اجازې سره هغه دواړه استازې هم تر څارنې لاندې و نيول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتياوې پوره شوی وې ،دا يو احتياطي تدبيرو تر څو دا راز بيرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د روم د بحيرې په ساحل کې په هغه ځايو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صليبيانو بحري بيړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځاې څخه لږ شانته لرې خپله بحري بيړۍ هم ودروله ، يرغل ته لا يو څو ورځې پاته وې ، يو تاريخ پوه « سراج الدين» ليکې چې سوډاني فوځ د صليبيانو د يرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ايوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښيګڼې په واسطه ارام کړې و ،د بغاوت د ناکامۍ يو سبب داهم کيداې شي ، چې باغيانو ته خپل سالار ناجي په هيڅ ځاې کی نه تر سترګو کيده ،او نه ئې کوم نائب په نظر راته ، هغوی ټول لا د پخوا څخه بنديان و ، خو يوبل تاريخپوه «هيتاچې» ليکې چې سوډاني فوځ دصليبيانو د يرغل څخه ډير وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاريخ پوهان په نورو پيښو کې د يوه آند خاوندان دي. دواړو دا ليکلي چې صلاح الدين ايوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائيبينو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاريخ پوهانو د يوه بل تاريخ پوه «لين پول » سره يوځاې د صليبيانو د فوځونو شميره يو شان ښوولې ده ، هغوی ليکې چې په ليک کې د ليکل شوی تاريخ په مطابق دصليبيانو بحريه چې په کې د فرينک ، يونانيانو ، روميانو او سسسلي بحريي ځواکونه شامل و د يوه قوماندې لاندې د روم په بحيره کې را څرګند شول ، د تاريخپوهانو د شميرو په مطابق په دې بحري بيړه کې د جنګي جهازونو شميره يوسل او پنځوسو ته رسيده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د يرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ايملرک» و ، ددې نه اخوا هغه بادې کشتۍ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شميره نه معلوميده ،دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدين ايوبي په خپلو لاسو کې واخسته ، هغه پريښول چې د صليبيانو بحريه تر ساحله پورې را ورسيږي ، کله چې دتر ټولو لوي بحري جهاز لنګر واچاو، نو يو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نيوه ، دا د منجنيقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور ليږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتيو بادبانونه اوسوځيدل ، جهازونه چې د لرګيو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل ، د بله اړخه دمسلمانانو بحرې بيړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصليبيانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پيل وکړ، داسې بريښيده لکه دروم بحيرې چې اور اخستې وي ، دصليبيانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې يو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اويو بل ته ئې اور واچاوه ، صليبي فوځيان په سمندر کې ور و غورځيدل ، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهيان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدين ايوبي د فوځيانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدين زنګي د فرينک پادشاه په سلطنت يرغل ور وړ ، په دې وخت کې فرينک خپل يو شمير فوځيان په مصر باندې د يرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرينک د خپلې بحريي سره يوځاې را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت د يرغل کولو خبر را ورسيد نو په ډيره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځيد.خو هلته نړۍ بدله شوی وه ، د روم په بحيره کې د صليبيانو متحده بيړه په اور کې و سوځيده او فوځ ټول يا خو ډوب شو او يا په بيړيو کی وسوځيده ، يواځې «ايملرک » د صليبيانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړانديز ئې وکړ چې د ډير ستر رقم په بدله کې ئې وړانديز ومنل شو. د يونانيانو او سسلي يوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و ، د سوځيدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدين ايوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۷۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د ځارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکویي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودي او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودېئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بېړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لارښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وي نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کاري وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډېره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کښيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل ددغو وړو ، ترږو او ستومانه شويو خلکود لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به هملته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلې و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو ومومند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتې او ځنګلې بوټې هم را ټوکيدلې و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته اوپه دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکې سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې همله د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې د هغې د راز ملګري «بهاؤالدین شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پریښول او د سلطان سره یو ځاې روان شول. هوا یخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لورې ته ستري ستري غونډئ او ښي لورې ته د سمندر شګې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې و درید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم ګزه و، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبي په سترګو کې کښیوتې وې ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل « ځومره بد بوی دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پړ پړ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادې او غوښې ئې را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پریښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بریښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او ویښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ویل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځواو نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي.»

« هو !صلیبیان د موږه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحري بیړۍ به تاسې ددومره لږ ځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلې چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څير ور خپريده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه يرغل چې د کور د دننه څخه راټوکيږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړې دا فکر کوی چې په رينښتيا سره ستا ورور په تا وار کړې دې ؟ ستا په متوکې به د هغې پر خلاف د توري ديورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او د خپل ورور سره د ځواک ازميښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې يو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلرګي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړيدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سروکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځيدلې و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ورساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ايوبي په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبي هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځاې شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانو يوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبي لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، او هغه په همدې صليب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښيني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځاې وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردې.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وويلې « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ د هغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«بواځې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بيا و درېد او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه برېښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونړ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په څير ماران زمونږ په لستوڼي کې څوک روزي؟ زه د مصر لمرنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کې پراته واې......»

يو ناڅاپه يو کوچنې اواز راغې او يو کوچني غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلې و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وې، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څير ئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډېو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډېرې هسکې نه وې ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه ! ته مخته مه راځه .» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و .

ساتونکې هم ور ورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پرېږدئ او ددې غونډېو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ.»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لرې لرې پورې ستري ستري غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډېو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په څټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډېر نه و ډوب شوی .» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګواښ متوجه دی» یوه سالار وویل.

«او تل به د ګواښ سره مخ وي» صلاح الدین ایوبي ورته په خندا کې وویل ،« زه د روم په بحیره کې د کفارو د هغو کشتیو د کتلو له پاره راوتلی وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبیدې ، خو زما ډیرو خوږو دوستانو ! هیڅکله دا و نه انګیرئ چې د صلیبیانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بیا راځي د تورو وریځو په څیر به په غرهار را ځي او د باران په څیر به را وریږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او یا د هغې د ګیډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صلیبیانو سره په دا سې جنګ کې مخ کیږو چې یوازې فوځونو به په کې نه جنګیږي بلکه یو هر اړخیز جنګ به وي. زه د خپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زیاتوالی راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوی فصل دی ، چې د ځارګښې جنګ ورته ویل کیږي.

صلاح الدین ایوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. د هغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، د هغوی څخه یوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کیڼ او دریم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي د کومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسیږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدین ایوبي په دغه غشي چې یو چا د هغه د وژلو له پاره ویشتلی و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خیمه کې کښینول او ورته یې وویل چې جاسوسي او غلچکي بریدکونکي څومره زیان رسولی شي ، هغه زیاته کړه چې «ما علي بن سفیان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دی شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې یرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همدا سې نیمګړی پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتیا خاوندان وي ، ذهین ، او دپریکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکې او د ډکر وکړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څیر تر ډیره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څیر د حملې کولو چم ورته په یاد وي ،د عقاب په څیر د تیز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څیر منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګیږي ، د شرابو او یا نورو نشه راوړونکو شیانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښایسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او یا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شیانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا وریه یاد کړئ چې عیسایان ډیرې ښایسته ،ښکلې او ځوانې نجونې دځارګښې او په فوځونو کې د ډاډ دختمیدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بیکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري لیدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هیڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سیمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم.مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو ځو نجونې شته خو هغوی نه مسلماني دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه د داسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمې ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستې دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، اونور حال څخه داسې بریښیده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډېر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یو ځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دي»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائي چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او وموکته ، ددوی دښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دي موندل شوی .» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو .» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلې اوسیدونکی دي، او وائې چې یو عیسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ویستلې او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډېرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایي چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عیش اوعشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لږیدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او دجهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډېر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځایه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډېر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته يوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې يو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو ښځه و پوښتل شو نو هغوی د سيسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بريښيدې، دهغوی ښځه دوه دربو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، سلطان ايوبي د تاجرانو ښځه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هيږي ؟يوه وويل چې يواځې زه پرې پو هيږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره يوسي، د بله اړخه په سيمه کې جنګ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو اوعيسايانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهيانو ښځه ډيرې ويريږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو ښځه را پورته کړو نو مونږ ټولې پيغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه ښځه په بحرې جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې يوې بلې نجلۍ څه وويل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ايوبي ته وويل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کيداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پيدا شي.»

يوې بلې نجلۍ بيا په ژړغونکې اواز سره څه وويل ، تاجر وويل چې داوائې چې مونږ عيسائې سپاهيانوته بيرته مه سپارئ، زه مسلمانيږم په دې شرط چې دکوم ښه حيثيت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ويرې ښې نښانې څرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو يا به شرميدلې او يا به ويريدلې.

صلاح الدين ايوبي تاجر ته وويل « هغوی ته ووايه که چېرې دوی بيرته عيسايانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسليموو، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړې مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ويرې او مجبوريت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووايه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوښړو په څير په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسيدو سره سم به ددوی له پاره د عيسائې راهبانو او يا کوم پادرې د راپيداکولو انتظام وکړم. يوه بله لار داده چې کله عيسائې بنديان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عيسايانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووايه ، چې هيڅ مسلمان ته به ددوی سره د ليدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره ليده کاته وکړي، ددوی د اړتياو او عزت خيال به ساتل کيږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پيداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونيت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدين ايوبي د نجونو له پاره د ځانته خيمې ددرولو او دهغوی له پاره د يوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خيمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صليبي بنديان ئې هم د صلاح الدين ايوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بېړه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوند بو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو.هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوي و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل ، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولې سپاهي نه دې ، هغه زړېروی کاوه، دهغې په بېړه باندې د وینې کوم څاڅکی هم نه و ، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړېرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ورو ښول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل، نو په دې خاطر ئې هر بندې د سلطان ایوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه، خو هغه بندې چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده، تر سترګو تیر کړ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي، ډیر څه باید و پوښتل شي، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي،» هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل« دا سې مالومیږي چې دا سړي کوم قومندان څوک وي، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته ووایاست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي، داسې مالومیږي چې نومړي له دننه څخه زخمي شوي دي،کیدای چې پُښتۍ ئې ماتې شوي وي،..... دوی سمدستي د زخمې شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چیرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وې، انجونو هغوی ته کتل، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

(۱۷)*****

د فوځ د خیمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و درولې، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و درولې ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځای کړل شول، د نجونو د خیمی څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله، او دهغې خیمی په لور ئې وکتل چې دغه نوې راغلي زخمیان په کې ځای په ځای شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو دخیمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمی څخه د لرې تللو او یا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو تر منځ ډیر ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې یو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی وه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چپتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځایه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبي په دې جنګې پنډغالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکی و او یا هغه زخمي بندیان چې د درد له لاسه بیده کیداې نه شول ،او یا پخپله د سلطان ایوبي دخیمې ناست وګړي و چې د خیمي تیاره ئې ورځ ګرځولې وه او هیڅا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ایوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخیمې بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ایوبي یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وینا کې اندېښنه غوندې څرګندېده ، او بیا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هیله خو کول په کار دي ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاځون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربي خاوندان هم دي او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاځون کولو نښې نه په سترګو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، «د قیادت پرته سپاهیان پاځون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي» صلاح الدین ایوبي وویل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي ؟»

دصلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبي پخپله راغلې و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاځون کولو ګوابن په خپل ځاې موجود و ، ایوبي ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ایښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاځون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تر اوسه پورې د ایوبي لورې ته راغلې وایې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ایوبي ډیر اندېښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوي و، خو بیواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ویښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمی ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله، او د خیمی تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پرېښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلی دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالومه وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالي پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډۍ هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمي بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوني بوټې هم و، که چیرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ورنږدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطرد شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمی ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمی د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چیرې دي؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دریبم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ او نجلۍ ئي له لاسو ونیوه او په خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پو ښتل چې «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکي مو ووینې » هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاې کړه او وئي ویل « زه په دې خبره حیران پاته شوم چې دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکې خبره ده ، دا سې برېښي چې د یسوع مسیح خداې ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډېره سخته ماتې خوړلې ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمې بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نومورې تر سترګو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتنې ایګنې وکړي ،

«ایا ته ډېر سخت زخمې شوی ئې؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، « کوم هډوکي خو دې مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاې مې مښل شوی هم نه دې. هغوی ته مې ویلي چې دننه زخمي یم او کوم هډوکي مې مات شوی ، په سینې کې مې سخت درد دې ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلي یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډېره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دې ، هیڅ لاره مې و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مې را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاې شوم ، اوس به د تیښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ایوبي ژوندې وکوت ، ولې ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قید کې یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبې ورته وویل ، « ته خو وائې چې د مسیح خداې ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداې مونږ ته دکومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي د هغې د پښو تر منځ په شګو کې و لږید.»

« ایا دا غشي کومې نجلۍ ویشتلي و ؟»رابن ترې و پوښتل «کرستهوفر چېرې و ؟»

«غشي خو هغې ویشتلي و مګر.......»

«ایادکرستهوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستهوفر چې غشي ویشتو ئې پادشاه «اګستس » حیران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئې د غشي څخه خطا شو ؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډیره وه .» موبي ورته وویل « او کرسټوفر و ویلي« کله چې غشي د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئي ماشي په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئي خرابه شوه.»

«بیا څه وشول ؟»

« څه چې باید شوی واي »موبی ورته وویل « صلاح الدین ایوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې دري قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئي ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشي اولیندۍ مو په شګو کې ورننویستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرسټوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول یوځاې د سلطان ایوبي مخې ته یوړو ، مونږ ورته وویلي چې مونږ د سیسلي د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو ، کرسټوفر ایوبي ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندي ویره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبي سره ئي کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئي مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دڅارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبي له منځه یوسي، او دناجي سره اړیکې ټینګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلاې شوه ، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پورې ورسیدل اړین کارو. خو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان پالیسیو د حالاتو مخه بل لورې ته یوړه.

« ایا ته صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې نه شې را ننبلولي ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمړنۍ شپه ده .» موبي ورته وویل ،« هغه پریکړه چې سلطان ایوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چیرې په هغه کې هغه ریښتونې وي نو دهغې مقصد خو داد ې چې هغه انسان نه بلکه تیږه ده . که چیرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئي یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې واې .....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه یواځې یوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دي اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چیرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لرې څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي.»

«واوره موبي !»رابن ورته وویل « دې ماتې زه لیونې کړې یم ، زما په ضمیر باندې دومره ستر بار پروت دي لکه چې ددې ماتې ټول مسئولیت زما په غاړه پریوځي. په صلیب باندې په لاس اینبولو سره خو ټولو سوګند یاد کړې دي ، خو د یو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپیر موجود دي ، زما رتبه خپل مخته کیږده ، زما دندې ووینه ، ماته نیمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نیمایي د دښمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو یو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صلیب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صلیب ته لاس کړ او وئې ویل «زه دا صلیب هیڅکله هم د سینې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سینې باندې لاس را ښکود او د هغې صلیب ئې په لاس کې را ونیو او وئې ویل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صلیب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوې، هغه ښایست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښیروې او لاره به ځانته په کې پیدا کوې ، زه تاته یوځل بیا وایم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف لیدنه کتنه ددې خبرې ګرګند ثبوت دې چې مونږ به بریا لې کیږو ، زمونږ لښکر د روم د بحیرې په هغه غاړه کې را ټولیږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هیږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بیرته خپلې خیمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووایه ، چې په خیمه کې مه پریوځئ، بیا بیا د صلاح الدین ایوبي سره ووینئ ، دهغې د سالارانو سره ووینئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي او اسانتیا را پیدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانیدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهیږئ چې څه او څنګه باید وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وویل « ایا سوډانیانو مونږ ته دوکه را کړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ویلاې» رابن ورته وویلې « ماد یرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدین ایوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراې خپل فوځ دې ، ایوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تیارکړ. سوډانیانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه لیک لیدلې و اوما دهغې تصدیق هم کړې و چې دا لیک د ناجي د خپل لاس دي. اوپه دې کې هیڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاریخ کې تر ټولو لویه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بیرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنیږم. اګستهس پادشاه په ډیر فخر سره ویلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پیدا کړم او دهغوی بنستهونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي !د شاهنشاه په زړه کې به څه تیریږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟او د صلیب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازلیږي.»

«زه په ټولو پو هیږم ،» موبي ورته وویل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووایه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغیز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کیده چې د موبي په ځیر زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سینې سره یوځاې شوی او دهغې د وریښمو په ځیر نرم او ملایم ویښتان دهغې نیمایي مخ ور پټ کړې دي. رابن دهغې ویښتان لمس کړل او وئې ویل « موبي ! ستا دا ویښتان دومره کلک زنځیرونه دي چې که چېرې یو ځل د صلاح الدین ایوبي په شاوخوا کې را چاپیر شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته باید تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستهوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدین ایوبي یو څو معمولي عسکري دلګیو په مورچلو کې په کیناستلو سره زمونږ ستره بحري بیړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووایه چې دا را ته ډاګیزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدین ایوبي سره بیرته نه وي یو ځاې شوې ؟ او یا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا لیک مونږته نه و را استولې ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خو بیا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتیا ده ، زه ډاډمن شوی یم چې د مسلمانانو شمیره که ډیره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولې ، دې ته اړتیا پیدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قیادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په ځیرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرایو او حویلیو کې ورننه ویستې دي»

«خبره دې بیا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکنې لهجې سره وویل « مونږ په خپل کور کې په یوه بستره باندې نه یو ملاستې چې په خوند خوند سره یو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بندیان یو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تیریدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووایه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي یو، مونږ څه وکړو ؟ یو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پیدا کړو ، بیا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بیا چېرته ووینو ؟»

« زه له دې ځاې څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وویلې « خو د تیښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شمیرې او د ایوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ باید ډیر زیرکه واوسو. په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا یواځنې وګړې دي چې د صلیب له پاره ګواښ ګرځیدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوي دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولواو راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځاې شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاځون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چیرې هغه ژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر ځرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړي خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې څخه ووځي، اوکه چیرې وکړاې شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمنې څه ډول را پیدا کیداې شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بیا کرسټوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي وینښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغلهئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چیرې موږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زموږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چیرې ولاړ دې ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نژدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلي ، هغوی ډیرې ګرندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کینې لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو ترمنځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړې ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سړې په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالي د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه مابنام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ښارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائي کوچیانو په څیر هم را څرګندېداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوي و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالي بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړي خوقومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیری وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مرژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخني ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وويني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده ترمخ ولاړه ده ، هغه دلږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرۍ او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډیر انتظار وروسته بیا هم هغه سیورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او هملته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته داډ پیدا شو چې کوم پیرې او یا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره و ه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده و ه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډیره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډیر لرې کینې اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومی ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټوني شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلای ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی ټوټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډیره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکې او رپیدونکې ستړې ستومانه دهغوی تر مخ و درید . هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوی وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې ،»

«نه !» موبي د هغې پښې نوري هم ټينګې و نيولې، په ويره او ژړا کی ئې وويل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دې سنډا دې !! سنډا. هغه د ځيرونکې حيوان په څير زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلې يم ،»

«کوم سلطان ؟» فخر په حيرانتيا سره ترې و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولئ ،» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وايي ،» فخر وويل او ورځخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بيرون هوا يخه ده» يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکی کې کيږده ، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ،» هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل « ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د يوه ښايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي ،» موبي وويل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکې کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمې ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پوښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دې ، هغوی له ده سره ډيرې زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګيرله چې دا سړې معمولي سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړې دې ، ذهين او زړه ور هم دې ، دهغې خلکو څخه يوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلې و، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلي و، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللاې او همدا راز نه غواړې چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تياري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوريدلي و چې صلاح الدين ايوبي د کرچار له اړخه د تيرې په څير دې ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ویل «مونږ ډیر خوښ و چې خداې مونږ د یوي فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خو د لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبي به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ایوبي د شرابو صراحي پرانسته ، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کینبوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښم ، په بحري جهاز کې عیسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدین ایوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ایوبي یوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبیدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوي کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پریښولم ، هیچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزیده او زما هډوکې یو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږ خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو ځیرونکې حیوان دې ،ماته سلطان ویلي و چې زما نوري ملګري شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وویل چې که چیري ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره ځملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځایه څخه را وتښتیدم ، که چیري زما په خبرو مو باور نه کیږي نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، « مونږ ته حکم کوي چې د شرابو او ښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشیش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګیرنه کې پادشاه ګرځیدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډیدله ، د هغې خواره واره ویښتان تور ځلیدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وویل «چې که ته غواړي نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویري څخه شاته شوه.او وئې ویل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خیمې ته یوسې او زه به یوځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې يو » يو تاجر وويل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خيمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتيا کرسټوفر ماته کړه او وئې ويل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وويل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرسټوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ يو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ

« پوهيږئ چې داسې ولې وشو؟» کرسټوفر ورته وويل « سوډانيانو د صلاح الدين ايوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ايوبي ته ويلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بيګانه دې ، په دې خاطر ايوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نيکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عيش کوي ، اياتاسې ته دغنيمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپينو زرو يوه يوه ټوټه به وي ، حال داچې د صليبيانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ايوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تياره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته وليږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته وليږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوټ او دغلامانو په څير ترې کار واخلي ، اوبيا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصريان به هم د غلامانو په څير وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نيوه ، خو په حقيقت کې په فخر المصري دخبرو اغيز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبي ښکلا او حشيشو اغيز کړې و . عيسايانو دا حربه د حسن بن صباح د حشيشينو څخه زده کړې وه. موبي ته هيڅ شونې نه بريښيده چې داسې حال به هم را پيدا کيږي چې يو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بايلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پوهيږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وويل چې رابن د زخميانو په ډله کې د زخميانو په خيمه کې پروت دې او هغه وويل چې د ناجي سره ووينئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او يا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدين ايوبي باندې يرغل و نه کړ او دا هم ډاګيزه کړئ چې ايا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولی نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چي که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللې.»

فخر په ډيره ناقراری سره د نجلی مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئي را ښکوده اووئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه، که چېرې شرط داوي چي زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم، نو دا دې درواي خله.» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته، او د تيکي سره ئي يوځاې د هغې په قدمو کي کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم.»

«خو يو بل شرط هم شته!» نجلی ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم.»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلی د خپلو خلکو په لور وکتل، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل، اخر کرستيوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي، هغه به هم همداسې وي، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي، ته يو کار وکړه، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه، او دانجلی دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبي به له هغه سره خبرې وکړي خو هغوی په دې خبر نه و چي دهغوی دا باوري سالار به په ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلی بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې، اوس نو هغې ته د فخري په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئي د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه، څرنګه چي دا سرې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې، ددې نه علاوه هغه د موبي څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښی او تخريب کاری د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږي، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دې، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و، هغه ئي د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالی شوی وه، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښنتې و، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه) نجلی له لاسه و نيسي او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره ښايسته پيغله ئې تر څنګ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبي ئې پريښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځيدل .

«موبي ورته وويل « ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبي په څير وحشی کيږې نه ؟زه هم ستا يم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چېرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم .» فخر هغه سمدستې پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل « ماته يواځې همدومره وواېه چې ته ما د زړه څخه خوښوې يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې .» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکيه کړ او په پاڅه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر ويښ.

*****(۲۰)

صلاح الدين ايوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ،سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خيريت دې » علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې ايښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالوميږي چې که چېرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيليږي.»

صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خيمې ته يوړ ، علی بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنیدلي دي دهغې اغیز یوه ذره هم نه دي راکم شوي، دهغوی دبې اطمینانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکیدل دي ، مادخپلي شبکي له لاري دا خبر خپور کړې دي چې دهغوی سالاران د روم د بحیرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده امیره ! زه شکمن یم چې په سوډانیانو کې شکوک او شبهات پیدا کیږي. داسې بریښي چې هغوی دا احساس کړي چې دهغوی سالاران یا خو بندي کړاې شوي دي او یا له منځه وړل شوي دي.»

« که چیرې پاځون وکړل شي نوایا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګي شته دي هغوی به د سوډانیانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدین ایوبي تري وپو ښتل ،« ایا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکي وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن یم»

«زه داډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمیر فوځ به د سوډانیانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفیان ورته وویل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تیار کړې دي. ما د درونډ نورالدین زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پیغام وراستولي دي چې په مصر کې د پاځون نښې نښاني را پیدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تیارکړې د هغې شمیره ډیره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نیمائي زیات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاځون د ټکولو له پاره مونږ ته بیړني کمک راولیږه»

«ماته د هغې لورې د بیړني کومک د راتلو هیله ډیر لږ ښکاري ،»سلطان ایوبي ورته وویل ، « همدا تیره ورځ یوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدین زنګي په فرینکو باندې یرغل ور وړې ، هغه دا یرغل زمونږ سره د تعاون او بسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرینکو او دهغې یو زیات شمیر فوځي سالاران دروم په بحیره کې په جنګي بیړیو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرینکو د فوځ یوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځابه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هیواد باندې یرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرینک پادشاه په ډیره سیمه باندې قبضه کړې ، او دصلیبیانو ځځه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدین ایوبي په خپله خیمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وویل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بیانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ایا اوس به صلیبیان هلته یلغار وکړي ؟»علي بن سفیان تري و پوښتل.

« ماته د یوي زري په اندازه هم د صلیبیانو د یرغل پرواه نه شته ،» سلطان ایوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د یرغل مخه نیونکې فوځ د شرابو په منګیو کې ډوب شوې دي ، د اسلام د کلا ساتوندویان د ښکلو نجونو په حویلیو کې بندیان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځیرونه ګرځیدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅكله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واې ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه كتلي ، علي !ما دكاكا شيركوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني كړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره كې وم. ماته به كاكا شيركوه تل دا درس راكاوه ، چې د ويري اوخوف څخه ځان لري ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندي باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د كاكا شيركوه تر قومنداني لاندي دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلي يم. په سكندريه كي محاصره شوى يم ، نژدې و چې ماتي سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسكر زړه بدي شوى و ، داچې ما څه ډول د هغوى حوصلي ستري او تازه و ساتلي ، يواځې زما رب پرې ښه خبر دي. ان تر دي چې كاكا شيره كوه په صليبيانو باندي يرغل وكړ او زمونږ محاصره ئې ماته كړه....نو مونږ په دي قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنكي د كفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ كړل خو زه ويريدونكې نه يم ، زړه مي له لاسه نه دي وركړي»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل« ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو كله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنكي را زيږوي او دهغې ايمان پلورونكې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنكې د كمزوري خلافت اونظام زيږنده ده. كه چيري فاطمي خلافت په حرم كې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا كې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوى نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. كله چې پادشاهان په عيش و عشرت كې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوى دكفارو څخه ځواک اوكومک تر لاسه كوي، په ايمان پلورلو كې هغوى دومره ړنديږي چې دكفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همدا سې خلكو ويريږم ،»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. «الله دي نه كوي ، كه كله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدي مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښكلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادي د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه كوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمي او ځمكې به كفارو ته ورحواله كوي ، په دي حالاتو كې كه اسلام ژوندي هم پاته كيږي نو مسجدونه به كم او قحوه ځابونه او دفحشا مركزونه به زيات وي. زمونږ لونې به د صليبيانو په څير خپل وينتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومي ، كفار غواړي چې هغوى پر هماغه لاره رواني كړي ، بلكه رواني كړي ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته كيږي. علي ! ته خپلې شبكې نوري هم باوري او خپرې ئې كړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلي دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپيني غلچكي يرغلونه وكړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا رازد خبرونو د راتلو له پاره ځوان او توانمنده وګرې و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښۍ د جنګ له پاره تياري و نيسه ،.... د هرڅه لمړۍ کار چې بايد ژر ترژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چې زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړې دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلې ورتيا په مطابق ترې پوښتنې ګرويزنې و کړه .»

صلاح الدين ايوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفيان ته ئې وويل ،« پرون ئې څه زخميان او يو څو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلی بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دې ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې .» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نيولې خو هغوی ته مې ويلې چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غريبو کورنو بچيانې دي او بيا دهغوی دا وينا چې هغوی ئې د يوه سوځيدلې جهاز څخه په يوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پريښوي ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولې ده. او ساتونکې مې پرې درولې دې. ته د ناشتې سمدستې وروسته دغه بنديان او دغه نجونې ووينه.

په اخر کې صلاح الدين ايوبي مسکې شو او وئې ويل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځيدو په وخت کې پر ماباندې يو غشې را وويشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد.» هغه دا غشې علي بن سفيان ته ورکړ او وئې ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډير لرې ځايه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ويشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سيمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل.»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حيرانتيا سره و پوښتل. «ايا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي.»

علي بن سفيان غشې په ډير غور سره و کوت ، او وئې ويل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړې چي د هغه اوه نجونو څخه چي پرون زمونږ په قيد کي راغلي وې يوه ئي اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چي سلطان پرې اندېښمن کړو .»

علي بن سفيان په ژور فکر کي پريوت ، هغه قومندان چي د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفيان ته راغې او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چي فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوی دي. دشپې ساتونکو وويل چي هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کي چي فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وويل ، چي پرون چي د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چي تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځاېه تللې وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کي و درولې او په عربي ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئي وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئي کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوی عربي ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې» يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئي ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چي تاسې په يوه ګوانښ په عربي ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه ووايا ست چي هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ویلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هیږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خیر خبرې کوئ ، ایا زه تاسې پریږدم ؟» هغه ساتونکې ته وویل « دوی په خیمه کې کښینوه.»

د شپې ساتونکي را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفیان پوښتنې ګرویزنې پیل کړې ، په اخر کې د نجونو د خیمې ساتونکې وویل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبیا د زخمیانو د خیمې په لور ولاړ. لږ شیبه وروسته ئې ما اواز واورید .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تیاره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته یو سیورې تر سترګو شو ، او هغه سیورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفیان سمدستي هملته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د یوه ځاې څخه را په ډاګه کیده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کیدې ، یوه د سرې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځینه بریښیده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځایه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خیمې لورې ته یوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره لیدلې و. هغه د خیمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پیژندونکې سترګو زخمي بندیان له سترګو تیر کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زږیروي پیل وکړ. داسې مالومیده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونیوه او بیرون ئې را وویست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې یوه بندي نجلۍ دې خیمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حیرانتیا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هیڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وویل. علي بن سفیان ورته یوځل بیا ډیر سوکه وویل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هیږې ،زه ستا په ژبه پوهیږم او ویلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وویل « دا دخیمې څخه بیرون و ساتئ ،»

علي خیمې ته ور ننوت او د بندیانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تیره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د یو بل اخطار په واسطه یوه بندي وویل چې نجلۍ د شپې خیمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته یا ملاسته وه. دې زخمي د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ویریدلې و ، هغه په بل کوم مصیبت کې و رپریوتو ته تیار نه و ، هغه وویل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او یا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه یواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وویل چې رابن دې پنډغالې ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمټ و ، خو دلته په را رسیدو سره هغه دومره واویلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتیا یرغل وکړي.

علي بن سفیان د یوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغې چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لړي درول شوی خیمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن یوا ځي یو اوښ تر سترګو کیږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پېښو نښې پەلاس ورغلې ، علي بن سفیان هغوی ته وویل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ یاست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولالې چې تاسې تاجران یاست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ویلې « دروغ مشره !مونږ خو تاجران یو مونږ بې ګناه یو ،» علي بن سفیان ورته وویل « د خپلو لاسونو ځټې را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځایونه وکتل او دهغو څخه ئې یو د مړوند څخه و نیوه او ورته ئې و ویل«کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصومیت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ایوبي یو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود .دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کځوړې سره لګیږی یعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته یوه نښه وه ، همداسې یوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالومیده ، علي هغه ته دخپل ساتونکې په هکله وویل ، «دا د سلطان ایوبي ډیر ښه غشي ویشتونکې دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نوموړي غشي ویشتونکې دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې یوه ډیره باریکه نښه وه، او داسې برښیده چې هلته هر ځل کوم څه منښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نیول کیږي ، او کمان په ښي لاس نیول کیږي. داسې نښې د هر غشي ویشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وویلې « په دغه پنځوکې یوا ځې ته غشي ویشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه یو راو نیوه او ساتونکو ته ئې وویل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ویشتونکي په غوږ کې څه وویل او د ونې سره تړلې تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښیوت او هغه په تړپیدو شو .علي هغه پاته څلورو ته وویل « په تاسو کې څومره دې چې د صلیب په خاطر په دغه ډول تړپیدو سره دخپلو ځانونو ځاریدو ته تیار یاست ؟» د هغې لورې ته ووینځ» هغوی و کتل هغه سړې چیغې وهلې ، په خپلو وینو کې تړپیده او د سترګو څخه ئې د وینو سیلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولیږم... وواياست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ؟ او چېرې ولاړ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

« او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمې څخه را تښتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل « تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بيا هم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته وليږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبي تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هڅو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو . او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و دريد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و . د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کی حشيش ورګډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې د اسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړې ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و . کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په خير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نوبيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اوروش او دهغوی نورو ملگرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان گرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبي د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په خير عام ولس ته ور وپيژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودئ وی، د زلفو بنديان گرځيدلي و. يوائې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په خير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وگړې دې دا قوم را ويښ کړي ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. د سلطان ايوبي د مخکينو جنگونو څخه چې د کاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وي، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کی راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صليبيانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه ، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنگي نه واى نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشي کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترگو کيدل.

نورالدين زنگي د سلطان ايوبي په يوي اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه ، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنگي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و. سلطان ايوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توگه هم د عيسايانود بحري بيړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله ، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنگي په لور خپل دوه گړندې پيغام وړونکي ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون گواښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم. دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنگي يو ځانگړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددي فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې شخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هر صورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډير وخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاځون را ولاړ شوې نوهغوى دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوى او ښخ کړل شوى هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوى غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائې فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غوړيږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوى څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوى په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې انديښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوائې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودې بلکه د قحبه ځابو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوى سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوى څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

*****(۲۲)

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې د کار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس دبوه بل سړي سره يو ځاى ددې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګڼو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې.» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلى ئې ،؟»علي بن سفيان تر ې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په ښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل «دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متيائې په څير يوه ټو ټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په نا ارامۍ سره وويل «د خداى له پاره ما پريږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بى هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وې هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په دربیم پړاو کې د خوراک ښناک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځیدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کڅوړه را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ څخه راتښیدلې انسان دې ، او شونې ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوږې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربیمه شپه وه ، بل مابښام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځاې ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چېنجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتنې دنیا ته بیرته را وګرځید . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دې ، دهغې د پادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لویدلې او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چېنجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتیدلې دې ، انجلۍ (موبي) ته دا څرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دې ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید راپیداکړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړې خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لرې.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دې ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وویلې چې صلیبیان دوه درې ورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکې دي ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلې ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کیښود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځابه راوړې دې او په ټوله لار مې د هغې د مینې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه. د حشیشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې و لویده. که چېرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدل هغه ورته په ډاګه کیدل چې ویل ئې، چې شراب څښنې او بدکاري کوي ، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بیکاره دې ، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو.» نجلۍ هم د هغې تائید وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ویښ شوی و ، او د هغې ځاېه څخه ئې د تیښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، د هغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به ګډوډ و. هغه د سهار د روښنایې دخپریدو ترمخه د خطر د ځای څخه ډیر لرې وتلې و. اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و. هغه ته په دواړو خواو کې مرګ ترسترګو کیده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانیانو نیولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه ، د حشیش غوښتنه ،ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلې و. تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و. بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او یا دا چې هغه اوس چېرې دې. د هغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسائې نجلۍ د هرې لارې چې کیدای شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځیدل چې که اوښ او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ایوبي په پېښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو د هغې ترمخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو. څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پیښیدای شي ، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستي ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضایع کیدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ور غوښتې دې ، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و.

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندې د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده ، او د هغوی څخه یو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسیدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پریښوه او دېخوا ته راغلم. زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفیان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وویل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده ، د یرغل مخه نه شو نیولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفيان هغه ته کتل ، سلطان ودريد او وئې ويل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملي دکولوله پاره ، سوډانيانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خيمو کې بيده وي»

علي بن سفيان په ډيره حيرانتياسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وويل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډيره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووايه چې زما په هکله ددوی پرته بل هيچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې يم . زما دلته شتون دسوډانيانو څخه پټ ساتل ډير اړين دي. زه په ډير احتياط سره په پټه توګه دلته راغلي يم»

دري شپې وروسته...

قاهره د شپې د تياري په لمن کې ډوبه ويده وه . يوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تيارکړل شوي دي د ښاره بيرون وځي ، هغوی ته ويل شوی چې فوځ دجنګي تمريناتو په خاطر د ښاره بيرون خيمي ښخوي فوځ خپلې خيمی د نيل د درياب پر غاړه د شګلوړه غونډيو او درياب تر منځ و درولې، په فوځ کې پياده هم و او سپاره هم ، د شپې نيمائې تيره شوی وه چې د قاهرې او سيدونکو ته د لرې څخه د قيامت په څير شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو د ځغاستې اوازونه را تلل ، ويده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرينونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کيده او ډيريده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځينو وکتل چې لرې د نيل ددرياب څخه د اور شعلې را پورته کيږي او د تياره شپې سينه څيروي او په وچه لګيږی ، بيا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوريدل شو ، خو د ښار اوسيدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرينات نه دي بلکه يو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خيژي نو په هغه کې د سوډانيانو دلښکر ډيره برخه ژوندۍ سوځي.

دا دسلطان ايوبي يو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نيل د درياب په غاړه د شګلوړه غونډيو تر منځ په پراخه سيمه کې خيمه ميشت کړي و . علي بن سفيان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تيز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پريکړه واخسته چې کله چې د شپې په تياره کې د سلطان فوځ په خوب ويده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د يوه يوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ويرې قبضه کړي او د سوډانيانو د فوځ بله برخه به د روم په بحيره کې پروت ايوبي فوځ باندې د يرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په خیرور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی ، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې ، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل ور اړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښې او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځاې ته راغې د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولۍ توغول پیل کړې ، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانیانو آسونو به خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشونې شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې خیرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و ،د هغې مجاهدېنوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډ وله. دغه مجاهدېنو چې سوډانیانو ته څومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکي یرغل و شو ، دا د برق په څیر تیز او ګړندې یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل ، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول ، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځایو ته تلل.

دريې ځلورو اروپائي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زیات شمیر وګړو باندې د شپې د تیارې یرغلونو او غلچکي حملې کول د سلطان ایوبي داسې یو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان وروسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مخته تګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ڼرخوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنګي مبصرین چې د جنګونو اوجګړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوریلا عملیاتو بنسټ اېښودونکې پخپله صلاح الدین ایوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمیښت کړه او یوازې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحیه و ځپله ، دهغوی په قیادت کې کو م داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه یو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تیښتې میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریاوې هم په برخه شوې. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې د نیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطي ثابتې نه شوې چې د عربو څخه فوځ را روان دي ، په همدې وختو کې د نورالدین زنګي فوځ ، که څه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسید .

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره د دوه زره سواره او دوه زره پیاده لیکلي دې او ځینو بیا ددې څخه لږ زیات ویلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نښتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیرستر ملاتړ و .

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا څخه کار واخست ، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه یوسي ، قومندانانو هم خپل حشر لیدلي و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کرکیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښنو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرې یا (د پیښنو په ورځ لیک)کې، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایرې کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښنو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو ځرنګه چې هغه د کوم ځانګړې حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس)» و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی او نفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مختهراغې نو بیا هغه « "میګنا ناماریوس"ووژل شو او دمړوجود ځخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحري جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او ترړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګې له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موځو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریماند پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و ، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړی ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړی یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتی سره قدم کیښنبودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګی بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړی ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه ځیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنټرول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقې شوي وي. دا یوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډېرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو همدلته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیدای شو ځکه دوی دهغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د لیکنوالږیکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک ، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځای کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلی ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړیدونکې هیڅوک نه و چې ورته ووائي چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پته توګه له منځه وړي دي ، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړي دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ايوبي تبدیل کړې و ،د څارکښۍ دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشوای تر لاسه کیدای.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کوموشبتو پایلو څخه پاې ته ورسید، د ايملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې یواځې ریمانډ پیژنده ، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلې وه او دابیړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ايوبي د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همدلته دمصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپیژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښیاسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځای د زخمي کیدو په بهانه دصلاح الدین ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه همدلته د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې یو سړي په سلطان ايوبي باندې یو غشي هم وروویشتې و ، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دې او هغه اوه نجونې هم همدلته بندیانې دي ، که څه هم هغوی ډیره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجونې په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئي پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو مېږي په ناڅاپی توګه راغي هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو شخه ئي یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو شخه ئي اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکتېریم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه شخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کښیوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجونې د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائې. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د څارکښي د شبکې مشر ئي هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلي یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجونې ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځوانې او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرنې شخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونود خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم. » ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیداې شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند شخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائې خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجونې یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجونې پیدا کیږي چیرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر څنګ ئې د ا ګوانښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مو روزلي دي او بيا مو په ډيره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په يوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ايا ته په باوري توګه ويلای شې چې نجونې به د ايوبي عسکري پنډغالي څخه ازادي او را وويستې شو؟» اګستس ترې وپو ښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وويلې « هغوی را ويستل کيدای شي خو ددې کار له پاره په غير معمولي توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتيا ده، دا هم کيدای شي چې هغوی رابن ، دهغې څلور ملګري او دا نجونې قاهرې ته يوسي. چې بيا به ئې د هغې ځای په څخه را ويستل ډير درانده تماميږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګيرولای شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي بايد داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذيتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ بايد په هر قيمت چې کيږي دا نجونې بيرته را ستنې کړو » ايملرک په غُصّه وويل ، هغه څه چې د روم په بحيره کې پرهغه تير شوي و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور ليونې کړي و . هغه د صليبيانو د متحده بيړۍ او په هغې بيړۍ کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هيله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ايوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځيدونکې جهاز کې د سوځيدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپيږي او دخبرو په وخت کې يا ميز په سوکانو وهي او يا خپل ورون په زوره زوره په څپيړو وهي او بيا خبره کوي. هغه وويلې « زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ايوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ويستلو له پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له کومي ستا تائيد کوم ، ايملرک پادشاه !» ريماند ورته وويل ،« مونږ بايد دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګيزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتي دي او څومره مسلمان واليان او اميران د همدې نجونو په لاسو کې لوبيږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصليب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ويشلي دي. په هغوی کې يو والي نه دې پاته ، هغوی په عيش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبيږي. يوائې نورالدين زنګي او صلاح الدين ايوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم يو هم ډير ژوندي پاته شو نو بيا به زمونږ له پا ره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړي دهغې څه نه هم زيات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګيره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخريب کولو د محاذ پرانستل هم اړين دي ، په مسلمانانو کې د تفرقي او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکار د اخستلو له پاره سخته اړتياده .»

« مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړين دي» د اوم لويې ورور رابرټ وويل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوريو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنيو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو يوائنی لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عياشۍ سامان تيار کړئ نو بيا هغوی دخپل دين او ايمان څخه هم لاس په سر کيږي. بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډېره آساني سره اختسلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د څو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري و استول شي ، سمدستي ئي ځلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې و ښوولې او ورته ئې وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه د همداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او د مسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او د هغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي او هغوی ارام ته پرې نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ او ستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداې شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددې خبرې په اوريدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لاروهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيرې اوږدې اوږدې سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخانو کي مړه کيده ، مونږ د هغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډير جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدې مجرمو بنديانو په ډېره بهادری سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه د مسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی يرغل له پاره درې همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دې چي په مسلمانانو کي د عيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئي له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهی له پاره هغوی ته د ذهني عياشی هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکې يو توپاني پروپاګند پيل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډيدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هرې برخې خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، او هغه عادي مجرمين هم ، چې د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي ځايو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډيدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددې مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغې تجربې له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدې بندي مجرمينو د ډلي څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوي وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومي هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوى و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلي و ، ددې کمانډو ډلي قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلي ته دا دنده ورکړل شوي وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړاى شي ډېره به ښه وي او که نه دهغوى له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولوته اړتيا نه شته ، دهغوى بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلي ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

(۲۴)*****

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوي و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر ترمخه ولاړ وو. هغوى وسله پرځمکه ايښې وه، ماتې خوړلي و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلي و. هغوى د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډېر زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډېر زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوى وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوى دملګرو په هکله د فکر کولولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوې ، هغوى ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډعالي کې بنديان دي ، هغوى ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوى ټول به دلته د ساتونکو ترمنځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوى وي ، هغه د سوډانيانو دېوه قوماندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون او د سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوى و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوى او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلي ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوى ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوى وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللي وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره او د سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

« ډېره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوي فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې «د بهر د یرغل مخه و نیسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي ور رسولی ، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ ، د اسلامي سلطنت پولې نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د اللهج دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې ، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«دروند ه سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو .» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان ننلې و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چیرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی ، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې ، په هغوی کې به چې د کومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غیبوله ، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله ، هغو خدمت ګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګر ځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندې ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چيرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم او هغو ې له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

*****(۲۵)

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښننه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټالياې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و . خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل .او يا تر راېن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې راېن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلې و چې ګړندې ګړندې ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چيرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئي پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کې یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئي خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیروخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړاو لږ څه لرې ئي له ځانه سره یوړ او ورته ئي وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځاې چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړکړي او سوبه ترلاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په ړانده توګه ئي فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائي سره ئي حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائي چې له ځانه سره ئي د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چیرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاې نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ور واچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئي په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ور ښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائي» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته، هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئي وویلاې شول چې تا هغه وواژه، د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئي بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئي ویل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و مونده له،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چیرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئي یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شاباسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وې ، هغه د (موبې) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبې) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندې تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده. (موبې) اوس نه شوه ازاد بداې ، هغې کتلې و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړای شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځای ډير مصروف او مشغول شوی و.

*****(۳۲)

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادې تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده . خو هغوی دا هير کړې و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشې ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسمانې زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځوانې او د هغوی بې حيائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکو دډلې قومندان يو مصرې ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږې. او همدې خندا هغه مصرې ځوان د موم په څير ويلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولو ماښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غواړې له ده سره په ځانته ځای کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاڅيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وېښه کړه او يوه ځانته ځای ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړې دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپې توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړې ځل له پاره دا ډول قصه اورې ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوسانې دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دسلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کځوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم برېښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مینې یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر ورو شیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږې چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دي ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره ! ما اوس یوځل بیا هغه ته ورورې» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندې خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سرې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دي ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوې.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دي ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل« زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يوائې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د درې ورځو پر ځاې شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکر کولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړې دي په دې خاطر نن سفر نه شو کولاې ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لرې لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دې. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره همواروي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دي چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ور ټپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه ټپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښيناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې ، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه .د ګڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ور ننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو سترډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بويي هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلوکې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و . سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و تر لاسه شوى ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوى خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تير شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوى وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوى په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، يو څه وويل لاشونه تر ډيره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډيو ترمنځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وې ، دا شنه سيمه همدا سې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاې ډير موزون دې همدلته پړاو وکړئ.» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سيمې څنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تيريدله.

تول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاې په لټه کې شول ، ددوه غونډيو ترمنځ ځاې پراخه او شين هم و ، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو تول ويده شول ، مصري وينښ پاته شو او دا نجلې هم وينښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه وينښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستې مصرى ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د تولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړې ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددريو غونډيو څخه هم لرې يوړ . هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګرې را وينښ کړ اوهغه خپل بل ملګرې او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکي له دوى څخه لږ څه لرې ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړي رابن په سينه و خوئيد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تيب د هغه ځايه لرې ولاړل . د غونډيو په اړخونو کې هغوى خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوى لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوى د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړي همدلته پړاو واچوي ، هغوى وسله راواخسته اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوى يو ځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوى ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکي په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکي په سر ولاړ و . دا ډير بريالي چال و . هغوى کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بریښیده. یواځې د اوښانو خاوندان او یو مصري قومندان پاته کیدل. هغوی هم ډیر اسانه ښکار وو . کله چې راښن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې تر غوږو شو او یو غشې د راښن په سینه کې ورننوت. ددې تر څنګ یو بل غشې د راښن د ملګرې په سینه کې ورښکته شو. هغوی په غورځیدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بندیان ئې را وپرځول ، اخری بندي د تیښتې له پاره شاته و ګرځید او یو غشې ئې په اړخ کې و ننښت ، دا کار دومره په چپه چپتیا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپورو ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ویشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ویلي و چې دوی باید ژر تر ژره خپل منزل ته ورسیږي. هغوی ریښتوني او صادق وو ، هغوی ویده و چې دغه څلور واړه بندیان د هغوی د څنګ څخه تیریدل ، د هغوی څخه د یوه سترګې و غوړیدې ، هغه خپل ملګرې هم را ویښ کړ اود دې بندیانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چیرې دا بندیان د تیښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه یوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووینې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تیاره کې تر سترګو کیدل همغه ئې لیدل ، بندیانو وسلې را واخستلې او بیرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښیناستل ، خو کله چې دې بندیانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بیا ئې دغه څلور واړه له منځه یوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالومیده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر یوه لاش کې یو یو غشې ورکښیوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او یوه نجلۍ هم له صحنې څخه غایبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بندیانو په سینو کې غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګیډه کې هم یو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې درېیمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وینو تږې معلومیدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بندیانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځای په پورې له ځانه سره یوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګري به یوه وینه تویونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري یوي غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښیناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډیو څخه په لږه فاصله کې بالیان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. بالیان د (موبي) سره یو ځای د یوي غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و .(موبي) هلته د کښیناستو له پاره یوه درۍ هم راخستې وه ، بالیان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کې عیش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتیا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوریدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوریدو هڅه وکړه. دا اواز د یوي نجلۍ و ، بالیان او (موبي) په ډیر احتیاط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سیوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګندېده چې یوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډیر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کیږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګیزه وي ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځای نه پاته کیده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوریتونو ځخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شو کړای چې شاوخوا ته که بل ځوک وي او دوی ووینې او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غوږ کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملګرې سره عیش کوي ، دانجلۍ باید په ځنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډیره ښایسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ور زیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند ځخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننویست ،دویم ځلې یې خنجر را وویست او یو ځل بیا ئې په ډیره ګړندۍ توګه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري ځخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل. او دائې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې ځخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو دبالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځایه پورې دبالیان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دې. بالیان دخپلو ملګرو سره په تیاره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کیدې ، ساتونکي ئې هم لیدلې شول. دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پیل کړه. د (موبي) په را پارولو سره بالیان خپلو ملګرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم ځوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دبالیان ملګرو په کمانونو او لیندېو کې غشي کښیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو ځخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کی شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکي له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې ځخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلي وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار و ګرځید. درې اوښ چلونکي پاته شول چې په هغه ځای کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډیرې په سترګو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشې و رننوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره یوځای شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځایه ځخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځای څخه و کوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځای ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل « چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسې يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه وای کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خدای زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتى سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم در ونه غځوي » باليان ورته وويل « تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانتوتي وو. هغوی يو اځې په ايټاليائې ژبه خبرې کولې ، د بنې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم پښه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو څخه يو د يوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو يو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلي و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلې وې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوساني و ختلې ، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د ښارکښې سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کښتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربيانو خوينديډ ځارکښی کولو جرأت وکړاي شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يوازې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو . »

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه وويل «زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي اويا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې کليوالو ميلمنو ډېر عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، اوپه ډير درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي . د هغې اطلاعاتي زيرکتياو به سمدستي دا درک کړې واي چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر ماښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څېر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړي و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس" و ، دا د صليبيانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه ډېر نور اړين مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهره کې ميشت دي ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې ستړې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ دسپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځايو کې تړلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دي ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تراوسه د لمر را ختلو ته ډېر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وې نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی واې . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دي ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاي شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت کاله او دبل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څېر وې ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاې ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ......«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلي سره را یوځاې کړي و . کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و ښبلې شي . او که چېرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولة چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په ځنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « د سلطان بخت دې ستر وي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندي پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې . د تیارې څخه غشي راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوې بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو څخه بې پروا شوی و. اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړاې چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیداې شي » علي بن سفیان ورته وویل « کیداې شي چې دا صحرائې غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائې غلو له پاره ډیره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې » سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه .»

«هغه چې هر څوک و ، دروند‌ه سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه .»

« زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چیرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل داسې څوک نه و ، کیداې شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چیرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې څخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چیرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکي کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پریښودای شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ‌ته زيان نه شي رسولې خو يوه جاسوسه او تخريب کاره ښځه په يواځې ځان د يوه هيواد بيړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډيرې زياتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بيکاره کړي ، د يوه جاسوس او يا جاسوسې د نيولو او يا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهيان که ځار کړل شي نو بيا به هم دا سودا ډيره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکيان و نه نيول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې بايد په هر قيمت چې وي تر لاسه شي. که اړينه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه يوسئ خو ژوندئ بايد ولاړې نه شي.»

د يوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تيار او و استول شو.دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفيان يو نائب «زاهدين» و. په دې سپرو کې علي بن سفيان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د باليان او (موبي) د تعقيب په خاطر ور وليږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفيان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقيبول غواړي پخپله همدا باليان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له يوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې يويشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بيرته را نيول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادي کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صليبيانو شل کسيزه کماندويي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پيدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه يوه ته هم دا ډاګيزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقيب او رانيولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صليبيانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبيدو پورې څه ډيره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سيمه وه ، کله چې د اخلک يوې لوړې سيمې ته ورو ښتل نو هلته ئې لرې په يوه ميدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاريده ، بې شميره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کيد ل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلوميده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا يويشت صليبيان همدلته تم شول. هغوی يوه بل ته وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بريښيده لکه خوب چې ويني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتيا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ويل « مونږ په ريښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صليب باندې لاس ايښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صليب کرشمې ووينئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را ليږلې دي ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، يا دخپلې دندې څخه د غفلت او يا د ځان د په خنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوی ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستړيا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پيدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ي ، چې ددومره بې شميره اوښانو او آسونو څخه به چې دېو شمير اوښ چلونکو او فوځيانو ملکيت و څه ډول د خپلې اړتيا وړ سپرلۍ تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدینو ته ئې خوراکي مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځای کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسې اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډېره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش اوعشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلاې» (موبي) په ډېرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختسل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غېږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشې ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچګي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدینو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډېرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځایو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقې د بریاو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندېو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو په اړوند فکر نه وکړي ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تيرې شوې وې او د همدې سيمي څخه تيرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائي سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاي جوړ کړې و. ددې ځاي څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډير سترګوابن متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه تيټ ځاي کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و وينې چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګوابن هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر يو سړی د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائي شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په يوه ځاي کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاي کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ويشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډير ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلې خلک په ډير درانده خوب ويده شوی و . دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څيرول. صليبي ګوريلاو دا ټول کاروانه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ ورونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګې پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په څير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير تري و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه په لړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پراو منظر ډير ويرونکې و . بې شميره لاشونه خواره واره پراته و .ډير اوښان مړه شوی و . څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې . د خوراکي موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندي انسان نه تر سترګو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلۍ وسايل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېرلږي نه و ، د باليان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښايست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښايسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبي) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده ښه نه برېښي ، څومره ژر چې کيدای شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب دپاينت له پاره ما استعمالوې .» د باليان احساسا ت سوکه سوکه را بيدا ريدل « ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم.»

« ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وويل « تا بيا ولې د صليب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدين ايوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل « «نه دصليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خو د هر څه دمخه زه يو سوداګر هم يم»

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم» (موبي) ورته وويل « عيسائي يم او دهغه وروسته د هغې هيواد لور يم کوم کې چې زېږيدلې يم» (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې ونيو او ورته ئې وويلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښايم ، نوبيا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوداګريتوب څخه وروسته ځان پيرو ګڼې، له ياده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وايم چې خپلې لونې دپردېو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائي ، » باليان يو ناڅاپه را بيدار شو . او وئې ويلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات ځيز نه دې» نجلۍ ورته وويلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پرزيدلې پريږدم. زه اوس تا د يوې سترې رڼا په لور بيايم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر سترګو کيږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» باليان ورته وويل.

«ګوره باليان !» (موبي) ورته وويل « ميړه او بيا جنګي ميړه هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کيږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې. ددومره ورځو را هيسې ستا ونيځه او بې نکاح ښځه يم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل« ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هيرو په څير همدا اوس ځليدونکې په سترګو کيږي.»....(موبي) د څه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبي زما دښمن کيداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په‌نوم باندې مصر او سوډان او هر څه‌خاریدو ته‌تیار یم. د هغې په ستر اوپاک نوم‌باندې زه د صلاح الدین ایوبي ترمخ وسلې ایښنولو ته هم‌تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلې چې شراب لږ څښه ، »(موبي) ورته‌وویل« له‌یوې‌خوا شراب او له‌بلې‌خوا زما د جسم‌سره ټوله شپه لوبې کول او ویښ پاته‌کیدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی‌دې ، تا دا هم‌هیرکړې دي چې زه‌ستا ښځه یم.»

«زه د یوې صلیبي فاحشې خاوند کیداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطاکړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه‌ورته‌وویل «دا نجونې او دا نجلۍ هم‌ټول ستاسې بندیان دي دوی بیرته قاهرې‌ته‌یوځئ .»

«قاهرې‌ته !» یوې‌نجلۍ په‌حیرانتیا سره‌ترې وپوښتل« ته‌اوس قاهرې‌ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته‌وویل «قاهره ، په‌دې‌کې د حیرانیدو څه‌خبره‌ده. تر څو پورې به په‌دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به‌ځو ؟ ولاړ شئ او په‌آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه‌اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ.»

(۳۱)*****

په‌دښتو کې د اوښ سفر بې‌اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوریدل‌کیږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې‌کړې دي چې ډیر کم‌اواز هم نه‌ترې را پورته‌کیږي ، هغه‌وخت چې‌بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه‌ته‌دا احساس هم‌و نشو چې په‌یوه اوښ‌سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په‌سر ولاړ دي او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې څارې ، دا د صلیبي کماندو د ډلې یو سړې و . ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړې و. هغوی د بالیان د تم ځاې څخه‌لږ څه اخوا دېره جوړه کړې‌وه. د هغوی په‌وهم‌و ګمان کې هم نه‌و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه‌نژدې نیم میل لرې دې. هغه‌د فوځې پوهې څخه په‌کار اخستلو سره د شپې درې‌کسو ته دنده سپارلې‌وه ، چې‌هغوی دې په اوښانو سپاره شي‌او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړې. او هر چېرې چې‌ورته کوم خطر او یا د کار څه خبره پیدا شي‌نو سمدستي دې‌دلته خبر راورې. ددې‌کار له‌پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې‌دهغې د پښو اواز نه‌وي ، درې واړه سپاره په‌مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله‌سیمه د پراو اچولو او تم کیده له‌پاره ډیره‌مناسبه وه. په‌دې‌خاطر قومندان فکر کړې و چې کیداې‌شي دلته بل‌چا هم تم ځاې جوړ کړې او دېره‌ئې اچولې‌وي.

یو اوښ‌سپور ته رڼا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته‌ولاړ ، دا یو کوچنې‌مشال و چې‌د بالیان‌په تم ځاې کې‌روښانه شوی‌و. اوښ سپور مخته‌راغي نو د یوې غونډۍ شاته‌پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په‌اوښ سپور ترې‌هرې‌لورې ته‌کتلې‌شول. په‌دغه‌تیاره غوني‌رڼا کې نجونې هغه‌ته تر سترګو شوې چې‌د بالیان د فوځې ډلې سره‌ئې خبرې کولې ، ددوی څخه‌لږ څه لرې یوه بله‌نجلۍ د یوه سړې سره په‌خبرو کې مشغوله‌ده. او ددوی نه‌لږ څه‌اخوا دهغوی اسونه‌مختیبیله شوی و. په‌دې کې هغه‌اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صلیبي اوښ سپور خپل اوښ را تاوکړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په ځغاسته‌کړ. د اوښ له‌پاره نیم‌میل فاصله هیڅ شې هم نه‌دې. سپور خپلې‌ډلې باندې زیرې وکړ، چې‌ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان یوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئې تفصیلات و غوښتل او فوځیانو ته ئې د پیدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبریدو خطر را پیښیده ... کله چې دا ډله دبالیان تم ځاې ته ورسیده نو هغه وخت بالیان حکم کړې و چې یوه یوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حیران و او د بالیان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبري پیل کړې او په دې تر تیب وخت له لاسه ووت. بالیان په ډیره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه یې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بیرته قاهرې ته ستنیدو کې عافیت او مصلحت دي.

نجونو په ډیره اندېښنه هغه ته کتل ، دبالیان خلکو په آسونو باندې زینونه کښیښنول او نجونې ئې و نیولې ، یو ناڅاپه پرې افت را پریوت ، بالیان په لوړ اواز سره بیا بیا وویل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بیرته وړو . » هغه دغه یرغل کونکي د سلطان ایوبي مجاهدین ګڼل ، خو یو خنجر دهغه په زړه کې ور کښیوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زیاتو وګړو د ناڅاپی یرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې یو ځل بیا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره یوړې ، هغوی کماندو ډله و پیژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاې په چاپیریال کې به ګرځیدل را ګرځیدل.

*****(۳۲)

تر اوسه پورې د سلطان ایوبي له اړخه را لیږل شوی سپاره دهغې ځاې څخه ، چې بندیانې نجونې د بالیان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډیر لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقیب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربښود هم ورسره و هغه ته ځاې او لاره په یاد وه ، هغه دا ډله هغه ځاې ته یوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، یو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د رابن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا خیرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګیدړانو او نورو حیواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا خیرونکې و تښتیدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاې ته یوړ د کومه ځایه چې هغه دخپلې تیښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کیدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو لیدل او تعقیبول هم ګران کار و. د وخت د ضایع کیدو او د بې لارې کیدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صلیبیانو ډله په خپل تم ځاې کې ویښه ناسته وه ، ډیر زیات خوښ و ، قومندان پریکړه کړې وه چې د سهار په تیاره کې به د روم د بحیرې په لور خوځیږي ، په دغه وخت کې «میګنانااماریوس» وویل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدین ایوبي وژل خو په خپل ځاې پاته دي ، قومندان ورته وویل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډیر لرې یو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرگ پرته ئي بل هيڅ شي نه شي ختمولاي» "ميگنانا ماريوس» وويل « ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوگند پورته کړي ، ماته د بو ملگري او بوي نجلی ارتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « تهول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيچا دحکم تابع نه يم» ميگنا ناماريوس ورته وويل» « تاسې تهول د خداي د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترگې برگې کړي او په قهر شو."ميگنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملگري ئې تر منځ شول ، (ماريوس) ورته وويل « زه د خدای يو بې لارې انسان يم ، زه د گناه او بې انصافی تر منځ ځوړند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دبرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړی څخه لا پخوا سترگې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسيح را ځړول شوي بُت څو څو ځلې ماچ کړي او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم گناه نه ده کړې ما خپل تهول عمر په ريښتونولی او صداقت کې تير کړي ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنی پالنه کوم خو زما د کورنی گيډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيري کړي و چې هغه ته ئې ښايست ورکړي و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډېر شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دی ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشې کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چېرته ليږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په گناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دې، د نړی قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او تېيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل « ايا د ا دخداې کور نه دي.؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخدائي کور ته څنگه را ننوتې ئې ، که چيرې دگناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله گنا بيان کړه ، زه به خداې ته وواېم چې ستا گناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توگه دخداې له کوره را وويستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوی ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادرې ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو رندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او ددرياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لرې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندی کړل شوی وه ، زه ډير ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پورې ته يوړم اوپه يوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوښه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوې يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړې هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئې د برش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږی خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحيواناتو په څير کار اخلي او دشپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچېانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څيرساتلم اوهيڅوک ئې را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتوني يم که خداې ، ځکه اوريدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولې يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچېانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې اندېښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ريښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عیسائې د لاسو ښځه را ته ازاده کړي. بیا فوځي افسرانو وویل چې د یو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهمیت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښیښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئي خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وویل که چیرې د سمند ښځه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنیو ته به دومره زیات رقم ورکړل شي چې دټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کیږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ویل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه ښځه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوی ده خو مونږ دې واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دې چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقیقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې ښځه د وتلو تر مخه یو پادري مونږته وویل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښښلو سبب کیږي. او د مسلمانانو د بند ښځه د عیسائې نجونو ازادول خو تاسو نیغ جنت ته بیائې .ما د پادري ښځه و پو ښتل ، چې خداې چیرې دي ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و.ما په صلیب باندې لاس کښیښود او سوګند مې یاد کړ ، مونږ ئې بهر را وویستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډیر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړین بریښي ، زه غواړم ووینم چې زما خداې چیرې دې ، ایا د یوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر سترګو شي.»

«ته لیونې ئې ، لیونې !»قومندان ورته وویل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډیرې ښې خبرې وکړې» دهغه یو ملګري وویل ، « زه به له هغه سره یوځاې کیږم»

«ماته اوس د یوې نجلۍ اړتیا ده» "میګنا ناماریوس" دنجونو په لور وکتل او وئې ویل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل یم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدین ایوبي پورې نه شم رسیدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلې یم په همدې فکر کې ډوب یم چې زه به دصلاح الدین ایوبي سره څنګه په یوه ځانته ځاې کې ووینم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ویل « زه له ده سره تللو ته تیاره یم»

«مونږ خو تاسو په ډیره ستونزمنه توګه دهغوی ښځه ازاد کړي یاست (موبي) !» قومندان ورته وویل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دي،قومندان صیب! (موبي) ورته وویل « زه د صلاح الدین ایوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ور ننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د یوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډیرهغوی د ښکلو نجونولیواله او زړه بایلیدونکې اوسي ، صلاح الدین ایوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ وینې.»

د ډیر زیات بحث او تکرار نه وروسته "میګنا ناماریوس» د خپل یو ملګري او (موبي) سره یوځاې د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداې پاماني ئې ورته وویله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په یوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سرې کیناستل. دهغې سره دمصر سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس" ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائې نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را څرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کېده چې دا اروپائې دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالې ورکړې و خو یو څنډ تر مخه وه چې علاج ئې نه پیدا کېده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبې) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړې چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې څنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوي و ، (موبې) د لارې په ښکته پورته ښه پو هېده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په ځیر په یوه ټادر کې پټ کړ.

*****(۳۳)

د سهار په رڼائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په ښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډېرو آسونو د پښو نښې لیدل کېدې چې پټېدای نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډېر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کېدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلای خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډېره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوي و د سهار د لکیرو د را ښکارېدو سره سم بیا و خوځېدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رڼائې کې د هغوی پسې و خوځېده.

"میګنانا ماریوس" د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کېدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ور نژدې کېدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډېر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه تر سترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پېژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومېده چې ددوی د مړینې څخه ډېر وخت نه دې تیر شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوي واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهېدل. ددې ځای څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیرېده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و .د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه . دهغې ځای څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و دريدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه تر سترګو کيدل ، په يوه ځای کې د خوراک ښناک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته دشپې يو شمير خلک تم شوی دي ، اسونه ئې هم همدلته ترلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په يوه ځای کې ارام ورکړ . اوبه ئې ورکړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ويل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شميره ئې نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې ، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د خو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو . يو کس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په يوې غونډۍ باندې ور پورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفيان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګريي ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنړيدو اوازونه را تلل ، صليبيانو هملته شتون درلود .دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و . دوی خپلې کشتۍ هملته ترلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپريدل ، کشتۍ ډيره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ايښې و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نيسي ، ډيروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو ښکار شول او ګرځيدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشې ويشتونکو په کشتۍ باندې غشې ور ويشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و دريد . او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ،غشې د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندې نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پيل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډيو سره به ئې د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه ، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونيوله ، وئې کتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لګيدلي دي.

کشتۍ ئې هملته بيرته وتړله ، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه . پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهري ته په رسیدو سره په یوه سراي کې ځانته تم ځاي و نیو .ددې سراي یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګري ئې خپل باوري ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراي په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراي خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې. هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلې له پاره ز راعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و.

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. او هغه وه (موبي).(موبي) نه یوازې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاي ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګري او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراي کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنوع عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوسته او په سر ئې یو مامولي رومال او لونګۍ و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوی و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډېر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتې و. څکه هغه ویلې و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومې. (ماریوس) او(موبې) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګرې دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبې خپل ټول نائبین کښینولې و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډېر ژر پائې ته ورسیږې، څکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګې له اړخه را استولې فوځونه، د مصر د نوې فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړې او یو نوې فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړې، د روم د بحیرې د ماتې وروسته، په داسې حال کې چې سلطان زنګې فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبې بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د څمکو په کر کیله کې مشغول کړې او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسې.

دنوې فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کارنه و، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه، څکه د سلطان ایوبې په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبې د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبې پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،څکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندې و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لرې.

د جاسوسې شبکو را پور داهم و چې دې باغې مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، څکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځې افسران هم وه چې هغوی د سوډانې فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډېر خواشینې و څکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبې به ډېر ژر یا ووژل شې اویا به و تښتې. او څواک به بیرته دوی ته تر لاسه شې. دا د ایمان پلورونکو ډله وه، خو دسلطان ایوبې ایمان ټینګ و، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ، مینې اوخلوص نه کار اخست، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا.....، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړې، البته داسې الفاظ به ئې ډېر له خولې را وتل لکه «چې که چېرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسې شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبې ته ئې تر څمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤلیتونه نور هم زیات شوی و. د ساتونکو او اوبښ وړونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسیدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې د ناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پیښو دا ډاګیزه کړې وه چې په هیواد کې صلیبي جاسوسان او غلچکي یرغل کونکې شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځای د اوسیدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي یرغلکونکې او نجونې په هماغه وخت کی له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوریدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د یرغل کونکو د یرغل د مخنیوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سیمه کې د ګشت له پاره تیر مابښام استولې وې او د اینټیلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ایوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټینګښت او پراختیا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو د هغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې د هغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دایمان پلورنکو لیلام لګیدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ایوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې د هغه د وژلو سازشونه کیږي خوهیڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ویل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، د هغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بیکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو د هغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندویانو کړنلاره وه چې د هغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټیلیجنس وګړي موجود و. اوپخپله علي بن سفیان هم په دې هکله ډیر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ایوبي که بیغمبر نه ګاڼه نو خپل پیر او مرشد خو ئې ضرور ګاڼه.

په دې ورځ سلطان ایوبي خپلو معاونینو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دریدل. د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "میګنا ناماریوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قیضې د هغوی هغه ملګري و نیولې ، (موبي) قومندان ته وویلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د لیدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې د هغې خبره اوریدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهیده ، (موبي) هم خپل نوم یو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وویلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم..... د لیدنې کتنې د موخې په هکله به مونږ سلطان یا بل کوم ستر افسر ته ووایو.»

علي بن سفیان بهر ګرځیده ، هغه (ماریوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام علیکم وویل ، نو (موبي) ورته وعلیکم السلام ووایه ، قومندان هغه ته وویل چې دوی غواړې د سلطان سره ووینې ، علي بن سفیان د (ماریوس) څخه د لیدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وویل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفیان ورته وویل چې سلطان خو اوس ډیر زیات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د لیدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وویل « که تاسې د لیدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایاست کیداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د لیدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکایتونو له پاره وخت نه شي ویستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکایت اوري او رفع کوي ئې.»

«ایا سلطان ایوبي د اسلام د یوې مظلومې لور د فریاد د اوریدو له پاره هم وخت نه شي ویستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ویل غواړم نو زه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ویلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفیان ورته وویل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فریاد ور ورسوم ، که هغه اړین وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته یوړل.

(موبي) د شمالې سیمو د یوه کلي نوم واخست او وئې ویل « دوه کاله کیږي چې سوډاني فوځ دهغه ځایه څخه تیر شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بیرون را وتلې وم ، یو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وویل ، یو چا قومندان ته وویل چې دا ګونګې او کوڼ هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځیان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم بالیان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وویل چې له ما سره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو بالیان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ویل چې تاسې ټولې نجونې ازادې یاست.....

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ویل ئې چې دا دحرم څنډل شوی وینځه ده ، هلته د خلکو تر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوریدلي مې دي چې سلطان سوډانیانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د بالیان وینځه او یا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلې یم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته میشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اویا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چیرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبیا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتیا لرئ؟»علي بن سفیان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وویل «بیا به هم د کتلو اړتیا وي ، دې ته تاسو عقیدت او احترام هم ویلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووایم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو یوه اله ګرځیدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنیو کې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ اوخوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پیدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جریان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هیڅ خبره نه وي لګیدلې. علي بن سفیان (موبي) ته وویل چې سلطان په یوې غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصیدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډیر څنډ وروسته راغې او وئې ویل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغې. هغه دسلطان ایوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغې او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دوارو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په ښه کړي.

(۳۵)*****

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دې ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واورید ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوی وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده . ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولی خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولی نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته . ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره ور نه يم .؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوې وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائي چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکې واوسم ، » ددې خبرې په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ . او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوی ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائې چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،« ایا تا دومره ژر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې ځوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل « پاته نورې نجونې چیرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته د کومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خداې را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږي چې یو ځل مې کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداې داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانوته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پڼې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیڅا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوي و هغه ئې هم ورته ور و ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژنې او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سیمې ځنه ځانونه ویستلي او د بناره به لرې تللي وي ، او دا هم کیداې شي چې دا خلک تا ددومره ښایسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ویل « هغوی مه نیسئ ، ترمائې یوځل را ورسوئ»

علي بن سفیان هغوی دننه ور ولیږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و درید ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وویل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره یو ځاې تبیله کړئ ، زینونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نیسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول او د"میګنانا ماریوس» ملګرې و نیول شو .دهغه ځنه یو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ایوبي کمرې ته ور ننویستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دیوې سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سکې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلي و.

صلاح الدین ایوبي نجلۍ ته وویلې « چې دې ته ووایه چې زما روح د صلیبیانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهﷻ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماریوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وویل ، (موبي) سلطان ایوبي ته وویل چې «دا وائې چې ایا ستا خداې څه بل ځوک دې ؟ او ایا مسلمانان هم خداې مني ؟»

«دې ته ووایه چې مسلمانان پر هغه خداې عقیده او باور لري چې ریښتوني دې او دریښتوني عقیدې خلک خوښوي» سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي یاست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداې ریښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه یوه توره راوویستله ، اوځو نور شیان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شیان ستاسې دې ، دا ستاسو سره یو ځاې د سمندر ځنه د هغه لورې دلته راغلي دې ، لیکن ستاسو ځنه مخته ماته رارسیدلي دې ،»

(ماریوس) د حیرانتیا ځنه پورته شو ، دهغې سترګې د حیرانتیا نه بوتې را وتلي وي ، ځومره خبرې چې کیدې د (موبي) له لارې کیدلي ، (ماریوس) په خبرو پیل وکړ خو یواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هیده ،د خداې په اړوند دخبرو اوریدو سره هغه وویل « دا سړې د ریښتوني عقیدې خاوند بریښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووایه ستا په سینه کې یو خداې دې هغه ماته را وښیه ، زه غواړم هغه خداې ووینم کوم چې ده ته داښولي چې دا خلک ستا د وژلو په نیت راغلي دي.»

د سلطان ایوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلي نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پیل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکی له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکي په ټکي ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسې د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مرینې تر مخه ماته د خدای یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ي زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاې څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دي ، که چیرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خدای در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیداکول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف وموميې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خدای دي او یا داچې خدای ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خدای را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښنلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته ور وسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړي و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلي و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاي کړ او لرې ئې تر يوه ځابه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تښتې پرتې وي پر هغوی سپين څادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي څادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګري لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل، «ما نه شوکولاې دا وښيم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، اللهﷻ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پوښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وي» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيچا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چيرې دی.

(۳۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.......(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوا ړخه د شګلوړه غونډيو اود نورو درېو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د ځلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټوليده ، د خلکو ګڼې ګوڼې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ورزيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصرې فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږې او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځې خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو دا چې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ور ورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاې ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن برېښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل « زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان راننوتې وي د کليو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالې لري چې عيسائي ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هيږم علي !» سلطان ورته وويل« خو ته پوهيږې چې ما ددې ميلې او سيل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زيرکه ، هوښياره او فعاله کړې.»

«زه ددې ميلې په هکله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل « دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يوا ځې دا خبر مې درکړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځايونه جوړ شوي چې ټوله شپه د نندارچيانو څخه ډک وي. د نندارچيانو او سيلانيانو ډيرو ئي د ښهر څخه دباندې خيمې درولي دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دې چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندار چيانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې ميله پاې ته ورسيږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاې له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وويل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بنديز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جوارې او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو نندارچيانو او سيلانيانو اړتيا ده. زه بايد فوځ تيار کړم او علي ! ته پوهيږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپينوالي هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپينوالي څخه منه کړم ، دروندہ اميره !» علي بن سفيان ورته وويل « زما استخباراتي سترګو ويل چې په هغو مشرانو کې تر نيمائي ډير زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پو هيږې چې په هغې ډله کې څه داسي هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې کې ووينې ، اوپاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر يوه تر شا دخپلې شبکې يو يو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړو وړو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ايا د کوم يوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

«نه» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، « يوا ځې دا يوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشکوکو خيمو او ځايو ته ورځي چې موقتي قحبه ځايونه او نڅاځايونه ګرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللي دي... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتيو په شاوخوا کې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيرې په ساحل کې تر سترګو شوی وې.»

« ايا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ايوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيرې څخه فوځ بيرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړيو ځايو کې دوه دوه کسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفيان د ماهي نيونکو او کوچيانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان په ناڅاپي توګه یرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صلیبیانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډیره اوږده او پراخه وه ، په ځای ځای غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په یوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللای. لس ورځې تیرې شوې وې چې دهغه ځایه څخه ، چیرې چې سمندر د غونډیو تر منځ را ننوځي ، دوه بادباني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوې دي. داسې بریښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بیرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهیانو خپل اسونه د هماغه ځای په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړای، هلته د انسان بوي هم نه احساسیده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتیو د بادبانو د جوړښت څخه څرګندېده چې دا د مصر د ماهې نیونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځیدل خو هیڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوی دې، د علي بن سفیان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتیو څخه څوک او یا څه را ښکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسیدو هم درې ورځې تیرې شوې وې.

علي بن سفیان د سلطان ایوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتیو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپیناوي وکړ او وئې ویل « مونږ د یوې یونیمې میاشتې راهیسې د میلې اعلانونه پیل کړي دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسیږي او دهغه ځایه څخه جاسوسان را تللي شي ، زه تر ډیره ځایه پورې شکمن یم چې د نندارچیانو سره به صلیبي جاسوسان هم میلې ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کیږي. سلطان دا درک کولای شي چې دهغوی را نیونکي خلک د معمولي حثیثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نیونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی یو شمیر غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صلیبیانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ایوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندیښنه و نه ښووله ، د روم په بحیره کې صلیبیانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې یو کال تیریده ، علي بن سفیان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډیر باوري نه بریښیده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسیدلې و چې صلیبیانو په مصر کې د ځارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګیزه شوی چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ویل کیده چې صلیبیان به ډیر فشار همله راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوریه «شام» کې مسلمان امرأ او رئیسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صلیبیانو تر اوسه پورې هلته د نیغ په نیغه د ټکر کولو همت نه شو کولای. خوکله چې صلاح الدین ایوبي دهغوی ستره جنګي بیړۍ د روم په بحیره کې د ټول فوځ سره یوځای غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صلیبیانو په هیواد یرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزیه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زیات شمیر صلیبیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنگي په ولکه کې د بندیانو په خیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنگي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنگي بندیان شهیدا ن کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندې هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنگي د اسلامې امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنگ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزوري وه. ددې یو علت دا هم کیدای شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و. ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنگي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلې و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاگیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدای ج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و . هغه ورته وویل « درونده امیره !زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته گواښ د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غواړې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ایمان کلک وې نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بریالي کیدای. دمیلې د ننداړچیانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترگو کیږي دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دي چې د یو شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته ووایاست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندي ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترگې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده . هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولي دي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلې سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دننداړچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شگو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنگ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، گرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړې آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې گلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنگينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د ننداړچيانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړچيانو تر منځ چپتيا او دفوځې ډلې رعب را پيدا کړ.

ننداړچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور ننداړچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره ننداړچيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول . ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لگيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او د سلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکې معززين هم . په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه . ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه . په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانگړې توگه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښينې او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وگړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنگ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وې ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده . هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و . هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه . ډيره زياته ښکلې اوښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنگ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلي و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه . بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د ننداړچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په گلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لړ لاندې دوه رنگين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپرکيدل ډير ښه برېښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننداړچيان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو يو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زين د پاسه د غشو رنګينې خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څير اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې يا کيڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څير وو چې يو شمير ننداړچيان پرې د ننداړې له پاره ناست و. خودفوځې روزنې ، فوځې چال او دفوځې سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلوميده.

البرق په خپل څنګ کې ناستې نجلۍ ته يو ځل بيا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حيا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل څنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق يوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پيدا شوی و. کيداې شي په دې وخت کې هغه خپله ښځه له ياده ويستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وريښمين نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سينې لګيده ، هغه يو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرميدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ويل.

داوښانو پسې پياده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ويشتونکو او تيغ وهونکو ډلې شاملې وي ، دهغوی يو ډول تګ ، يو ډول وسله او يو ډول لباس په ننداړچيانو همغه ډول اغيز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ايوبي راتګ هغوی ترخپل اغيز لاندې راوړي وو. د سپاهيانو په مخونو باندې خوښي او ځلا وه ،او ډير زيات ډاډه تر سترګو کيدل. دا ټول فوځ نه و ، بيواځې منتخب ټولي و. دهغوی شاته منجنيقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنيق دهر دلګې تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستړې ستړې تيږې ، يو ډول ختيين لوښې او نور اړوند شيان بار کړل شوي و، په دوی کې د تيلو په څير کومه ماده هم ايښول شوی و چې د منجنيقونو په واسطه غوځارول کيده. هر چيرې به چې دا لوښې غورځيده هلته به په څو ټوټو باندې ويشل کيده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځايو پورې شيندله ، او کله به چې اور لګونکې غشي وروړسيدل نو ټولو ځايو به اور اخسته.

دسلطان ايوبي په قيادت کې دغه سپاره او پياده دلګې ، د نيمې دايرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډيره ګړندۍ توګه د ننداړ چيانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ايوبي د لارې څخه بيرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بيرغچيانو آسونه ، ښې ، کيڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او ننداړچيانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شاميانې ته دکښيناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ايوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښيناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډیو شاته ئي ځاې و نیو ،میدان خالي شو ، یو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسید ، دهغه په یو لاس کې د آس قیضه او په بل لاس کې ئې د اوښ رسۍ وه. اوښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغلیده. دمیدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و درید ،او د آس قیضه ئي پریښوده ، او ټوپ ئي کړ د اوښ په شا کښیناست. اوبیا ئي دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوښ او آس سره منډه ووهله اوبیا ئي ورټوپ کړ او په آس سپور شو ، د آس او اوښ په منډه کې هیڅ توپیر نه تر سترګو کیده. یو ځل بیا هغه دآس د شا څخه د اوښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډیر مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدین البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوې وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرمیدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زیاتې شوی.

یو ناڅاپه د غونډیو له منځه هغه د سطلونو په خیر دخاورو جوړ شوی لوښي چې د آسونو په ګاډیو کې بار شوي و ، پورته و غورځول شو او بیرته په میدا ن کې را پریوتل، لوښې به مات شو او تیل به ترې هر لوري ته و شیندل شول. لږو ډیر سل داسې لوښي میدان کې را پریوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي ، په یوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ویشتونکې را پیدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وویشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوې وه ، اور بل ولګید ، دغشو د ویشتلو سره سم ټوله سیمه یوه شعله و ګرځیده ، چې لوړوالي ئې د اس تر ګیډې پورې او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسیده .په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تیزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسیدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتیا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچیان حیران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته تر سترګو کیدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندار چیانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووایه ، دنندار چیانو شور او ځوږ دومره زیات وو چې تابه ویل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لړیدلي و. دواړه د ځغلیدونکو آسونو څخه په شګو کې را پریوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتیب ئې د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وي او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هیڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځابه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې څاره. البرق ته د ا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چیرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما میړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل « زه ددغه بوډا څخه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندېو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شي او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې څخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښونې اود میلې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته ځه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستې ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر ځارنې لاندې نیولې ده. هغه هیځکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې ځلور نورې ښځې هم شته ،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځې. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا ښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا ځخه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په ځير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په ځير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئې وکتل ، اوپه يوه لورې باندې روان شو. د قاهرې ښارکې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو ځخه دوه ورځې تيرې شوي وي. د بيرون ځخه را غلي نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوي و، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړي چې د بهر ځخه راغلي ځومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوي و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره ځخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وګړي اخستل شوي وينځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندی ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړې و . خو اوس دهغه ځخه يو ناپوهه زلمې جوړ شوي و . هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترګو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په ځادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګرندې ګرندې ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلي دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختـه ئې يوه تياره خونه راغله ، د چت ځخه د کومې ستري الوتونکي د وزرنو پړپړاړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه ځپه احساس کړه او يو نا ځاپه ئې پرمخ باندې يوه کلکه ځپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په پښنو ښويدو سره يې ځان د خونې ځخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې يوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي ځنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته ځوک شتون لري. هغه دخپل ملابند ځخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه »-- نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولي و . او په ميله کې ئې دا هم ورته ويلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوړ سړې پلورل شوی ده .

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفي اواز وارېد . هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړې وتله ، وې ويل « ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې يم ، زه بايد ډيره ژر بيرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابيدار نه شي»

«ايا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولي ؟» البرق ترې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دي وژلي ،» آصفې ورته وويل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د يو پردې سړې سره د ليدلو له پاره دغه ويريدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نيوله ، يو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه . دهغې خونې څخه چې البرق تيرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډير روڼې او تيزې وې ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو ، ايا دا په دې کنډرو کې اوسيدونکې بدې ارواح ګانې دې ؟ او يا د نجلۍ په تعقيب پسې دهغې خاوند راغلې دې ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې يو اواز و غريده ، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول ، د يوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې . هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، څلور واړه کسانو د وړو ليوانو په څير د البرق په چاپير کې په ګرځيدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه . د برنډې څخه يو بل اواز راغې ، «تر لاسه شول ؟ ژوندي ئې مه پريږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ ميړه اواز و .

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وويلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پر تا لعنت وايم ، زه په خپله خوښه دلته راغلې يم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپير ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره يوځاې کړې او ورته ئې وويل ، « د مړينې دمخه د برچې څوکې ووينه ، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ترپ ترپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نيولې ، او هغوی ئې ټيل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلينج ئې ورکړ او وئې ويل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وينم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سرې شاته و تنبتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځاې یوائې خپل ځاېونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډېره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلې هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې ما به ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل « له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګریم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو ! دوی ځانته پریږدئ .» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و ګاڼه ، هغه ته دا ګواښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګړندیو ګړندیو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به درېده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هري لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سیني سره یوځاې کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاې. نجلۍ هغه بې پیسو او بې قیمته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلۍ په ښایست باندې ځاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود ، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق ګڼه ، خو د شتمنیو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوي دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د یوه سړي ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځاې کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دی. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښایسته میړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوې ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږڅه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلاې شوه.

صلاح الدین ایوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې دیوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر یوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اخستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې ، د ښځو د تښتولو پیښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل ، او وینې به په کې تویدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودیانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولي و. ددې نه علاوه سلطان ایوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفار و پر خلاف جنګیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائي ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې دي ، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبي غوښتل د ښځو عظمت اوسترواله بیرته په ځاې کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوې نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرایونه هم خالي کیداې شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وي. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې دپردیو پر ځاې د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز یو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدین البرق ، هم یوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننویستې ده . او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي میله کې د مصر خلک د سلطان ایوبي د ځواکمنۍ څخه اغیزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انګیره او دهمغې څخه ئې اغیز واخست. پخپله سلطان ایوبي تقریرکونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وینا کول اړین و ګڼل ، هغه وویل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صلیبیانو موخې په پوره تفصیل سره بیان کړې او مصریانو ته ئې وویل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عیش او عشرت کې ډوبیدو صلیبیانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه یوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي یې اوبیا ئې پلوري......سلطان ایوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ویل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وینا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغیز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پیدا کړل . او دهمغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شمیره تر شپږو زرو پورې ورسیده ، چې په دې ډله کې لږو ډیرو یو نیم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړي و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پیل کړ.

دمیلې څخه درې میاشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زیادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زیات نه . د فوځي میلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتیا په څیر خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، یو سپاهي به دبل څخه یو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو یوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهیانو شمیره پوره وه ، هیڅوک ناسوبه هم نه و ، که چیرې دا زیان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسید . هغوی فوځیانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وویرول ، د خدای څخه ئې وویرول خو بیا هم په دې جرائمو کې زیادښت راته .

یوه شپه یو سپاهي و نیول شو. هغه د کومه ځایه څخه پنډغالې ته را ستنیده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهیان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بیرته به خوندي را ستنیدل.خو دا سپاهي نیغ په نیغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دریدو اواز ورکړ. سپاهي ودرید او پر ځمکه را پریووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وینو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې یوړ دهغې په زخمونو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پتې کنبېښولې خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وي ، دا خلک کوچېان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچېان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څيړنو وښووله ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمې بيرته راستون شو او د راپور د ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته ننبو ننبانو دا ښووله چې خيمې ددې ځاېه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږې ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځاېه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شوني ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميي د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم وکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خوني ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډیره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخوني دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډیرښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډیره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوي ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د برياو لمړې پړاو دې»

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دې » یوه سړې د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل « د برياو دا بهیر ډیر سست دې ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

« زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړ ل او دهغوی دډلي څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو. ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډیره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یو کال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډیره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمړې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چیرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاې شي ، » زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل « دا دې هغه سترګې–ووینئ ، ووینئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د سیني رازونه کتلاې شي ، یو علي او بل البرق. د علي بن سفیان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتیب به ئې په علي هم وکړم.»

«ایا البرق ستا په قبضه کې راغلې دې؟» یوه ترېو پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وربښمي وېښتانو لاس را ښکود او وئې ویل «ما هغه په دغه زنځیرونو کې ښکیل کړې دې. ماتاسو ټول د یو څو نورو خبرو تر څنګ ددې زیرې په خاطر هم رابللې واست. مونږ باید ډیره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په یوه ځاې کې ناسته او را ټولیدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پیژنئ، زه هیله مند نه وم چې دا به په دومره زیرکتیا او استاذۍ سره دا ډرامه مختته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تیر یوه کال راهیسې د همداسې یوې موقع په لټه کې وم چې علي بن سفیان یا البرق او یا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هیڅرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پیژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بیرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي میلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګیزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړې چې هغوی دې په دې میله کې د ښاریانو تر منځ کښیني او دهغوی تر منځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پیدا کړي ، ماته علي بن سفیان هیڅرې هم تر سترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر سترګو شو دهغه تر څنګ دوه کرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوکۍ کې کښینوله ، هغه ته مې د نهو لسو میاشتو راهیسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ میړه او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څیر مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د لیدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وویلې چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوې ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لرې اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پیژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نیزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتیب شوی وه چې دربښتوني حال څخه ئې لږ څه توپیر هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې دا هم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګریدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ویلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دیوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښې و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دې» نجلۍ وویل --«زه حیرانه یم چې ددومره یوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې کړې دې ، پخوا تردې هغه هیڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړۍ ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسیږي ، کوچنیان هم لرې خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښي چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلي وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نيولې دې.»

«په دغه تيرو درې مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وويل « سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمائې په مصر کې پريږدي. اوپاته نيمائې به د خپلې قومندې لاندې دعيسائې پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي دصليب پالونکو دومره لرې کړې دې لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې ؟» يوه سړي تر ې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتونې توګه د ايوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاې البرق دخپلو ځانو سره را يوځاې کړو. او دې ته به اړتياڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلې يوه غړي تر ې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاړه ورته وويل « هغه غواړي د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر ځارنې لاندې يوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته ولېږې اوهلته تر ې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځي ميلي تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دي. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړېده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دويمه طريقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالي په شاوخوا کې پرې ايښي دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه « دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسيدو سره هملته و مړ...دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلي دي. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلای ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، باندو او ښارونو کې قحبه ځاېونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارۍ ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يو ځاې بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړې ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يوازې آصفه او يو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړې دې ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د څلوېښت کلنۍ په عمر کې د يوې ځواني نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښنې د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځايونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدين البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړې ورسره يوځاې کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړې سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او د همغه سړې سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و رننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاې کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوې را ووتل او د ښار په لورې رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ور ننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته د همدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړې سره هم را ووتله ، مامور هم د تيارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په خير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکي په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو د علي بن سفيان لار ښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه د خپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيچا د رتبې او سترواالي لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښنې د شبکې بريالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي
.

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړې سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د يوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق د هغه نژدې دوست هم دې اودا د هغې حق دې چې که چيرې د هغې د دوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو د هغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې د هغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ د هغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا شو ، هغه د خپلې شبکې يوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته واستوله تر څو هغوى ته وواييي چې خاوند ئې مړشوى او ځامن ئې بيکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هيله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځيده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمرنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فرياد» وراندې کړ او ورته ئې وويل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پو ښتل ستا لور واده شوى او که لا تر اوسه هم پيغله ده ؟ هغه ځواب واوريد چې دا زما لور نه ده ، دا زما د ميړه دويمه ښځه ده ،درې مياشتې کيږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفيان ته دا خبره حيرانونکې وه. دهغه په زړه کې دا شک پيدا شو چې دشپې دکوره وتونکې د هغې همدا دويمه ښځه ده ، علي د يوې بلې ښځې په لاس د البرق لمرنۍ ښځې ته پيغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاى کې ځانته ووينې. خوالبرق بايد په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پيغام کې دا هم ويلي و چې دهغوى دکور په هکله په يوه ډيره مهمه خبره باندې ور سره غږيږي. علي ، دالبرق د دفترى مصروفياتو د په نظر کې نيولو په اساس ، د هغې ښځې ته د ليدلو کتلو له پاره ځاى او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفيان دې ښځې ته دزړه له کومې ډير زيات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وويل ، چې هغه ته دا معلومه شوى چې البرق دويم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ « د خداى شکر دې چې هغه دويم واده کړى دى –ځلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفيان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډيره ښکلې او ښايسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شريفه او نيک خويه هم ده ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډيره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چېرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ويل« زه په خپله اند ښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځيدلى دى ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوى ، که چېرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ويريږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګيرى چې زه د کينې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوى هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګې خالي کيږي.»

«شراب ؟» علي بن سفيان ټکان وخوړ او وئې ويلې « البرق شراب څښل هم پيل کړې دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښبې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلې د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوي. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکهورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر څارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې ښرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښوني به په ساړه فکر سره پلې کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنتروله وتلاې شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

*****(۴۰)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړې ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دربیمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیچاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلي غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خوني څخه راووت او په یو ځو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیار کړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غرې د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکي ښځه ونیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړې هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یې.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړې وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دې. هغه دا معلومولو چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاي په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګړی ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تيبلي څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکي هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوځې وې چې آس په کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پټيدل شوني نه و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نږدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کيداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتيدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلوميدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تيريدل نو هغوی به هم آسونه يو له بله سره جلا کول. خو هغوی يو ځاې روان ول. د علي بن سفيان ډله هم ډيره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کميده ، خو مخته دکجورو يو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وويشل شو چې دوه ئې د ځنګل کيڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړ ل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغليدونکي سيوري تر ستر ګو شول داسې معلوميدل چې هغوی يو له بله څخه ډير لرې شوی وي. اوبيا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر يوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفيان و پو هيده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وويشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وويلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، يو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په ليندېو کې غشي کيږدئ ،»

سپاره سره وويشل شو ،ټولو خپلې ليندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښيښول ، او د هر آس پسې يوې يوې ډلې ځغاسته پيل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زيات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د ليندېو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کيدل ، يوه وويل چې يو مې وويشت او آس ئې د کنتروله ووت، » هلته دعلي بن سفيان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په يوه وخت کې غشي وويشتل ، په تياره کې د غشي د خطا کيدو خطر زيات و ، او غشي خطا کيدل هم ، خو بيا هم هغوی يو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بيرته شاته راغي ، يو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اويوه بل هغه په برچه باندې په ګيډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لويد . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونيسي ، دعلي سره يو سپور خپل لاس ور وغځاوه ترڅو يو سپور پرې د مټو څخه را ونيسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شيبه وروسته دا آس ودريد ،په آس باندې يو سړي سپور و او يوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه.داسې معلوميده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تياره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کيده ، يواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو يوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلوميده چې هغوی ټول تښتيدونکی نيولي دي. علي بن سفيان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتيدونکې ئې ونيول ، دهغوی دوه آسونه زخميان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړينې په خاطر همل‌ته په صحرا کې پريښول ، تښتيدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارينه او يوه ښځه ، ښځه را غورځيدلې وه ، د تښتيدونکو څخه يوه وويل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هيله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زيان ونه رسوئ ،» د يوه آس د زين سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډيره ښايسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وينو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو يوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وينه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپين لاش په څير ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وې ، علي بن سفيان دهغې په زخم کې يوه ټوټه ور ننويسته ، اود پاسه ئې په يوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې وتړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله اوسپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې پو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپينې ليکي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپيښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمرنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائي حالت ئې ښه نه بريښيده. سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلې و هغه علي بن سفيان ځانته کړ او ورته ئې وويل ،« زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې ميړه انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمرنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کرچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګري ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر ګلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کو چنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پییر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنګي پلانونو کې به شاملې وي. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه . کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالي واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوی. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالي وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه . اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږي ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونی ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوي دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه . هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چیرې ځې ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړې.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چیرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلي ئي ، يا بل چېرې روانه ئي ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمرنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکی څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، د هغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار و کړ چې د هغه خنجر د ښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمرنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې د هغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړې يوځل بيا په دغه لمرنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله، کله چې لمرنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړې د هغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي.

آصفه پريوتې وه او د البرق لمرنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې د تشې څخه تر ګيډې پورې رسيده. هغه سړې اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځاېه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر د هغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر د همغه ځاېه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او د همدې زخمي ښځې تر ځنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر ليسې وارونه وکړل او حمله کونکې د هغې ځاېه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

ماښام د البرق د لمرنۍ ښځې او د آذر روغتيائې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملي ،» او هغې د خپل قوم او مذهب په نوم ځان ځار کړ.

د سلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه. خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه د حکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې د ښمن ته سپارلې دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ښنلاې شو. د شرابو د ځښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ښنلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه. هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږې. هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده او مسلمانان به ئې ډيره خرابه کړې. هغه ته دا و يره هم تر ستر ګو کيده چې مسلمانان به د هغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې د خپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنې په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږی لکه د يوې مسلمانې ښځې سره چې کيږی. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړی د سلطان ايوبي سره ووينې ، او د هغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او د هغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکارې.

«ما اوريدلې دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغونې توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستې زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملای.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټران راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائې حالت مخ په ښه کيدو دی،که چيرې تا ته مو اذيت درکولای نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې وای او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندې پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه او ښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه وکاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږی چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چيرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځای و . همله دننه د آسونو د دريدو ځای و . دوی همله پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چيرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځای کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را ښيلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د ځارکښۍ له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلې چې دسلطان ايوبي په فوځ کې هغوى خپل خلک ورننويستي دي او همغوى د فوځ ترمنځ د جوارۍ کولو عادت را پيدا کړې دي. هغوى د بيلل شوى قمار په خاطر يو دبل پيسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوى په ښارونو کې د پنځه سوو ښځه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوى دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوى دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ څخه ويستل شوى دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوى د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبي په حکومت کې ئې ډير مهم ځايونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه يوه عيسائې پيغله وه چې اصلي نوم ئې «فليمنګو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوى وه. اود هغې په څير په سلونو نجونې د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوى دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټيونه جوړ شوى و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړې دې»---او هغه جلاد ته ورو سپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتيا وه ، دهغوى له اړخه په ويل شوو نښو نښانو څونور کسان هم و نيول شول ، چې يو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوى ټولو ته د مرګ سزا واورولې شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملاى او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول، هغوى ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوى د البرق بچيان نه و بلکې د يوې مجاهدې بچيان و او دهغوى مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانی يا د بدکارۍ هډه

د خليفه د معشوقې "اُمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زيږديزکال د جون د مياشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خليفه پيغام وړونکي صلاح الدين ايوبي ته دا خبر راوړ چې خليفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دې خبر په سلطان ايوبي ښه اغيز و نه کړ او قاصد ته ئې وويل چې « خليفه ته د سلام او درنښت وروسته ووايه چې که چېرې ډېر اړين کار وي نو زه حاضر يم چې هلته درشم ، خو اوس هيڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووايه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضريدو څخه ډېرې اړينې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ايوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خليفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خليفه پادشاه ګڼل کيده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطيبانو د خدایﷻ او دهغې د رسولﷺ وروسته په هر جومات کې د خليفه نوم اخست. د عيش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدين زنګي او سلطان ايوبي په څير شخصيتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلي وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه ځو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاځون د ځپلو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډنې کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوښي ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولي و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وې .د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکې نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام ور رسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګې ځواک سره مخ و . د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغې او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لارښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې و او هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سرای کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي وا و دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره») یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاسو کې و، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګرلا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یوازې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځاې شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړ پوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

(۴۲)*****

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلې « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلې و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلې « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداې په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائيدوم ، » عيسى الهکاري فقيه ورته په ځواب کې وويل « هيڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بياداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پيړيو پيړيو را هيسې خلفاؤ ته د پيغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ويلای، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډير سخت و ي» بهاؤالدين شدّاد ورته وويل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت يا(په دين کې نوښت) ته بايد د پای ټکې کښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د رينښتوني مسلمان په حيث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شونې نه ښکاري»

«زما څخه به ډير د خلکو په رايه او آند بل څوک ښه وپوهيږي ؟»علي بن سفيان، چې د استخباراتي شبکې رئيس و او په ټول هيواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وويل « عامو وګړو تر اوسه د خليفه شکل او صورت هم نه دې کتلې ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ايوبي نوم پيژني ، زما د ادارې د غړو خبرلوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتياوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب يا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلک د مرګ سره مخکيدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تيرې هم پاي ته رسيدلي دې. جرايم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکايتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورينو او عسکري و ګړو څخه ويره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانښه ، زه په ډاډمن زړه سره ويلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پريکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، يا عدل او انصاف ورکړې وي او يا نه ، »سلطان ايوبي ورته وويل « اويا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او يا نه ، زه نه پو هيږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې ګټې تګلاره پريږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پريښول نه غواړم ، په دې خاطر اړينه ده چې په دين کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځيدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چيرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډيوې څخه ډيوه بليږي ، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هيږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځيدلي ده ،او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد کړې و. که چيرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتې واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیري خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې.....»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شیږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلي ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دوارو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې و ي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنې حالات کړکیچن دې ، په مصر کې به یو پاځون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هر ې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او مجبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځئ اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګُلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....ريښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چي الله ج ته ډيره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چي د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددي بهتان له پاره لار پرانځي چي ته غواړي د خليفه پر ځاي پخپله حاکم و ګرځي.» شدّاد ورته وويل « تل د ريښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چي د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ريښتيا ويل ئې پری ايښې دي ، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوي دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ايښی دې چي د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام وړي ساتل کيږي اوپر هغوی باندي په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چي زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړي چي دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدي کومکونه غواړی او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندي تسلط پيدا کوي...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير دروند او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چي د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چي زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلي و ، چي که چيري يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولاي شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چي د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چي ای ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چي د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره !تا ښه خبره وکړه» سلطان ايوبي ورته وويل«زما توره همدا اوس هم په تيکې کې تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چي زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوي دي ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چي هغوی راوړي هغه ددې ګواهي ورکوي چي دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځیدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتې سیاستونو په لوبو کې را نغښتې دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته ځرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپریدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دریږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګنم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ویریږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په اوسنې وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبې ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبې ورته ویلي چې که چېرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډیر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانیان اخستي وو ، هغه د سلطان ایوبې د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوره مالو څخه یوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبې ځواب خلیفه ته وړاندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلي «صلاح الدین ایوبې ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پایلې به ډیرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلې اواز وویل ، « زه د همغه لمړیو څخه په دې پو هیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،...دا صلاح الدین ایوبې یادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډیره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپارید او په خپل زړه ئې لاس کیښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډیر کمزوري اواز ئې وویل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له‌منځه یوسي ، زما له‌پاره غُصّه‌کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم‌شپیلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له‌پاره را بللې و ؟» رجب ترې و پو ښتل --«ماته حکم‌وکړئ» ما هغه په‌دې خاطر رابللې و چې هغه‌ته‌دا احساس را پیدا شي چې دهغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په‌داسې حال کې چې په‌خپل‌زړه ئې لاس ایښی و په‌لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته‌ویلي و چې‌صلاح الدین خپل واکه او خپل سرې شوې دې ، زه هغه‌بیا بیا دلته‌را بولم او هغه ته حکم‌کوم تر څو هغه‌خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه‌نه‌ده چې دکوم ضروري کار په‌خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پیاله‌د خلیفه په‌شونډو کیښوله او ورته ئې‌وویل --«سل ځله‌مې‌درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه‌او اعصابو له‌پاره غُصّه‌زیانمنه ده .» هغې د یوه طلاې دبلې څخه‌نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په‌خوله کې‌ئې ورواچول او د اوبو ګیلاس ئې‌ور په‌خوله کړ. خلیفه‌دهغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته‌ئې‌وویلې --«که‌ته نه‌وائې نو خداې خبر چې‌زما به‌څه حال‌و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې ښتې دې ، زما یوه ښځه‌هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یواځې‌ته‌زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه‌نجلۍ‌نوره هم له‌ځانه‌سره را نژدې کړه او خپل لاسونه‌ئې‌د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«ای د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته‌ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان‌ایوبي ستا ترمخه داسې ناز کوي. دا به‌ستا له‌یاده وتلې‌وي چې‌هغه‌د عربي نسل څخه‌نه‌دي ، هغه ستا د نسل څخه‌هم‌نه دې ، هغه په‌ختېه کُرد دې. زه حیران یم‌چې‌هغه‌ته‌دومره لویه رتبه چا ورکړې‌ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهیږې او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم‌نه‌دې چې‌هغه‌ته‌دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه‌د سوډان دومره ستر او دومره تجربه‌لرونکې فوځ داسې ژر له‌منځه‌یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه‌فکر وکړئ، چې‌هغه وخت چې دلته‌د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په خیر سالاران ئې‌درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو ترمخ هم سجدې‌کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به‌ستا په دهلیزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې‌ځاې‌ته را ورسیده چې ته خپل‌یو لاس لاندې‌کس‌را بولې نو هغه ستاسې‌مخ‌ته‌د راتلو څخه‌ډډه‌کوي.»

«رجبه !» خلیفه په‌ناڅاپي توګه و غورید او وئې‌ویل --«ته یو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "أمّ عراره» هم په یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په‌ډیره مینه‌وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه‌کاله‌د تیریدو وروسته‌دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولې اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلي اواز سره وویل --« سلطان ایوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرۍ او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبي څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوی د پایلو څخه دې خوندې و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ ور یوځای کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبرې باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداې ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دې، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پیدا کړي.»

رجب د صلاح الدین ایوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبي به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبي په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازمېښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پوښتۍ ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوبويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دې.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کر کيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړې او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو. که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتې چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاې ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيركوه روزل شوى سړي دي ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړي او په دي تر تيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چيرې د صلاح الدين ايوبي پرځاى بل کوم څوک د مصر د حاکم په څير ټاکل شوي واى ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللاى ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکي ښځيدل»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره کې په اسلامي لښکر يرغل کړي و ؟»

« صلاح الدين داسي حالات را پيدا کړي و چي صليبيان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي کي لمړيتوب وکړي ،» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چي د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چي دحملي له پاره حالات همغي راپيدا کړي و په دي خاطر هغه د حملي د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکي چمتو کړي و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غيبو به پوهيده ، هغه داسي يو چال و چلاوه ، چي دهغي په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځي کونډې کړل شوي ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګې تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کي ئې پري د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړي و. دهغه په دي کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسي دي ورکړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص ياست چي تاسي دهغه چال او دوکه درک نه کړاى شوه .»

په دي وخت کي "أمّ عراره» چي دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پيل کړل چي په العاضد ئې د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغي نجلۍ په لاسو کي و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندي پوره اغيز کړي و ، خو دهغه په زړه کي يواځي او يواځي "أمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبري هسې په ضمني توګه اوريدلي ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلي « صلاح الدين ايوبي په يوي بلي دوکي او غولوني باندي لاس پوري کړي ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چي ووينې د لاسو ئې نيسي او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دي خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده. د عيسايانو پر خلاف په ولس کي د کرکي دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کي دا مشهوره کړي چي صليبيان خپلي نجوني مصر ته د ځارکښنۍ له پاره را استوي، ددي نه علاوه هغوى زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پري خراب کړي ، زه د همدي هيواد اوسيدونکې يم. څومره قحبه ځابونه چي دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړي مصري او سوډاني ښځې دي، که چيري کومه عيسائي ښځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره ښځه ده .»

«ماته دحرم سراي دري څلورو نجونو وويلي چي صلاح الدين ايوبي هغوى خپل کورته ورغوښتي وى او هلته ئې د هغوى عزت توي کړي دي.» "أمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغېز نه لري ،» أمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې شخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -« زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسنی وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاترې دي ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! دروند ه خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې د مرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلې. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، د هغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې د هغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو څله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدي. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وې خو د صلاح الدین ایوبي د ویناو څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبي هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځاې نیولې و ، د سلطان ایوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووینې. دعلي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خلیفه نوم دخطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه یو اځې او یو اځې خلیفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ایوبي پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي ،» خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاې جوړ کړ» دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته و درید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چیرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاې زما لورې ته راشه ، زه به له تا سره یو ځاې ولاړ شم.»

«که چیرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي» امیرالعالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وینا که چیرې جرم وي نو بیا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وایم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبي ، علي بن سفیان ، بهاؤالدین شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل چې د هیڅ ځایه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلې وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفیان خپلو وګړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب دجمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډیر بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بی پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ایوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځاې کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړي دې. دخلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،ترڅو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيوري په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوى دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکى سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې د استعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونى څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونى په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خوني ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خوني څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوى د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوى خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوى آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوى د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "أمّ عراره" تښتولې ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئي لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلي وو ، پخپله قومندان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ویل چې "أمّ عراره"په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوې و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "أمّ عراره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته وو ایې چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځاې چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل، سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پیدا کولې شو. تر ټولوستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئې پناه ورکړې‌وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخریبي کارونو د کولو له‌پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په‌نظر کې نیولوپه اساس د دارالحکومت څخه‌لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتې ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډیو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پیښیدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتې ساتونکې ډلې څخه‌و چې په خپلې ور سپارل شوې سیمه کې ئې دخپلو دندو د تر سره کولو وروسته بیرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تیرو غریزه پراخه سیمه پرته وه، هغوی په‌یوې وادې(ناو) کې تیریدل چې دېوې ښځې اواز ئې‌واوریده ، تر څنګ ئې د نارینه‌و اوازونه هم اوریدل کیده ، ددې څخه دا ډاګیزه کیده چې په‌کومه ښځې یا نجلۍ باندې ظلم او تیرې کیږې ، یو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه‌ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دې او څلور کسان ورسره دې، دوی څلور واړه سوډاني حبشیان دې ...ددوی سره یوه ډیره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، یو حبشي هغه په‌خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سینې لاس ایښې او وائې چې « ته‌ډیره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دېوتا قهر به مونږ یا خو وسوځوي او یا به مو تیرې کړي»

«زه مسلمانه یم» -نجلۍ چیغې کړې ، ستاسې په دېوتاګانو باندې لعنت وایم ،ما پریږدۍ او که نه زه به تاسې ټول د خلیفه د سپیو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څیر ور واچوم.»

«ته‌اوس دخلیفه ملکیت نه‌ئې» یو حبشي ورته‌وویل « اوس‌نو ته‌دهغه دېوتاګانو ملکیت ئې چې په‌لاسو کې ئې د اسمان د بریښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمریانو ځواک شتون لري ، هغه یواځې ته‌خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بیلتون هڅه وکړي نو هغه به‌د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ایرې به‌ئې کړي.»

یو حبشي بل ته‌وویل ،« ما تا ته‌ویلي و چې دلته مه ځنډیږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه‌وتړۍ او خپلې لار ته دوام‌ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځاې ته ورسیږو .»

«ایا زمونږ آسونه ستړي شوی‌نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ایا مونږ ټول‌ه شپه ویښه‌تیره نه‌کړه ؟»

بل‌وویل « هغه‌بیرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو یو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې یو غشې ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته ټیله ورکړه او د تیښتې هڅه ئې‌وکړه نو یوه بل حبشي هغه‌را ټینګه‌کړه او د خپله ځانه‌سره ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت کې یو بل غشې را غې چې د یوه بل سرې په غاړه کې و ننبت ، هغه‌سړې و غورځید او په‌ترپیدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئې نیولې‌وه د خپل آس قیضه‌ئې کلکه کړه او نجلۍ ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډیر نژدې و ، یو بل حبشي هم پاته‌و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ويشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بيان ورکړ په هغې کې هغه ويلي و چې هغه د ډېوتاګانو له نامه څخه و ويريده ،خوکله چې نجلۍ وويلي چې هغه مسلمانه ده او په ډېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ايمان هم را بيداره شو ، او کله چې نجلۍ د خليفه نوم واخست نو هغه و پو هيده چې دا دحرم سراې کومه پيغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تېښتول کيدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکي ته دا ښکاره وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانيانو ميله جوړيږي او په هغې کې نجونې پيرل او پلورل کيږي.

سلطان ايوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حيا او عزت ساتندويان به وي ، که چېرې د يوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د يوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ابينې وې او پريکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ بايد خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ويشتلو سره دوه حبشيان له منځه يوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشيانو د نيولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وويل چې ددې انسان پلورنکو تعقيب اړين دي ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاويدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شي کولاې ، په هغوی درې واړو کې غشي او ليندۍ يواځې د همدې يوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسيدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشيان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کيدل ، هغه سوډاني حبشيانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقيب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سيمه د غونډيو او لوړو ژورو سيمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکيده ، تر يوه ځايه پورې هغوی د آسونو د پښو اواز اوريده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبيرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهيدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کيداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړين نه و خو نجلۍ دخليفه د محل مالوميده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړين وګڼل،تر څو دا ډاګيزه کړې چې تښتونکي څوک دي؟

*****(۴۴)

صلاح الدين ايوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلين هم ناست و. دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ايوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هيڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تيروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پريکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازميښت شوی و چېرې چې جابرو او تيري کونکو جنګجويانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګېدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبي به نه یواځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ویره هم. همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و.

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبي ورته وویل ، « خو کله چې د هغه الزام څرنګوالي چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې ووایم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړي ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دې کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دي ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سړه کړه» بهاؤالدین شدّاد ورته وویلې.

« زه دې فکر ورې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ایوبي وویل --« ما ته درواغ بریښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دې او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دې چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب دبدلې د اخستلو هڅه کړې .» سلطان ایوبي "عیسي الهکاري فقیه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه و لیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلې »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل « هغه ته په ډاګیزه توګه ووایه چې خلیفه دقوم او ولس د عزت او وقار ښښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې ددښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله ج باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکیه او توکل کړې دې » سلطان ایوبي ورته وویل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وويل چې د سارا دګشتي ډلي قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دي .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبي د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډير مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وويل « هغوی دننه را وليږه » ، سلطان ايوبي خپل دروازه چي ته ويلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چيري د شپې د هغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډني کړي.

قومندان دننه راغي ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوي او ستومانه مالوميده ، سلطان ايوبي هغه کيناوه او دروازه چي ته ئې وويل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويلې چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچيانو او يا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډيرې شتمنې کورنۍ مالوميده ، او هغې دا ويلې چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده.

«داسې مالوميږي» سلطان ايوبي وويل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځيدل.

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پړمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ايوبي نه يوازې د هغوی د سلام ځواب ووايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وويل «زما مؤمنو !دا ښکار مو چيرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالوميږي خو همداسې » علي بن سفيان ورته وويل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ايوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبايلي لباس وو ، د کاليو دننه د هغوی ملابندونه وو چې يو يو خنجر ئې په کې پټ اينبودي و. دا د خليفه د ساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړې خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږيدلې وه ، علي بن سفيان وويل « که چيرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالوميږی ، دا هم شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې د هغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه د حرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو د ډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل «تر هر څه د مخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او د هغې ځای په څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یو ځای د خلافت د مانۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل اووئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو درې ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې ؟» سلطان ایوبي تري وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځای په رخصتیو تللي و ؟»

«یو ځای تللې و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې « دوی د سوډان د داسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږي. میلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یوائې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو او پلورلو ځانګړې مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لونې چې ځواني او پیغلې شوی وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لونې بیرون وتلو ته نه پریږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځایو ته ځي. خلک نجونې را تبنتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. میله درې ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلاې شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تبنتولې وي ؟ علي بن سفیان تري و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تبنتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځای ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرى شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړى ځاي کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيڅا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چيرې او په کوم ځاي کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوى يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئي خداى ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوى سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوى کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چاروکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چيرې نجلۍ په خپله بيرون تللي واى نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوى بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ ربتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوى ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ور ننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دي ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دڅلور پيښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوى په لاشونو کې همغسې ښتې و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګرې و چې دا حبشيان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې تول سواره ملګري د خپلو آسونو ځخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بی ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګنم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې.»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړېکی وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت تر مخ د را څرګندېدو وړ نه و. هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو ځخه هم ډیر دوست ګنم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. اللهﷻ زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولای خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لرڅه اخوا دځلور ځلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مختـه راشئ او دا لاشونه وو ینئ او ووایاست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چاړواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږد ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي په همدې ترتیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته تولـه پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورږ نه و -هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډه ډه کوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اند ښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اند ښنه داده چې که چیرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اند ښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اند ښنه مه کوه ، زما د څارکښې شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږ څه اخوا ئې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پو ښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دې ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یوا ځې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دې.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې د هغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،».... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي » سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند څوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم . د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه ودرول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې څخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددبوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دبوتا ته ور وړي.

هغوی يو ځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پريښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يو ځاې کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوی ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اينبې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې تر تيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غريدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د "اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې نښې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکي خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لوړی شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لګیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږدوالې ئې نژدې یو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځلیدې، او روښنائې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې تړلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعې مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبې لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهېَ و د چوترې د زینو څخه را کیوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نیول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربې ژبه وویل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دبوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې. مونږ تا ته مبارکي وایو.»

"اُمّ عراره» را بیداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وویل «زه دبوتا میوتا نه منم ، که چېرې تاسې دبوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې یم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهېَ ورته وویلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بیا وائي چې زه ددې ځاېه تلل نه غواړم. زه پوهېږم چې ته د مسلمانانو دخلیفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنیا خلیفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چپنې څخه یو ګُل را وویست ، او د "اُمّ عراره»د پوزې سره ئې یو ځاې کړ. "اُمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوی کړې و چې ددې په څیر د شهزادګیو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بویولاې. خو ددې ګُل بوی دهغې له پاره څه بل منګه و، دا بوی دهغې روح ته ورکیوت. دهغې د فکرونو دنیا بدله شوه ،د سترګو د لید زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهېَ ورته وویلې ،«دا د دبوتا تحفه ده» او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ.

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهېَ ګُل نیونکې لاس ئې را نیوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وویلې «دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ایا تا دا تحفه و منله ؟» پروهېَ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه.

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده» هغې دا ګُل یو ځل بیا پوزې ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوی چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دبوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهېَ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را یادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنډه او وئې ویلې «زه همدلته وم ،نه زه په یوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په یاد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هیڅا نه» "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې یم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ« زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب‌ورکړ ،« هرې لورې ته شنه‌چمنونه او ګلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په‌رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وویل–په‌دې‌وخت‌کې د "أمّ‌عراره»د شا له‌خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالي وویستل، او د مور څخه‌د پیدایښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل« دېوتا به‌ما په‌همداسې حال کې خوښه کړې ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دېوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سرنه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په‌څنډو باندې د رنګ‌لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته‌کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوی‌وه. د "أمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والي ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست‌نور هم‌زیادښت ومومند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌وګرځید او د تیږې د هیبت ناکه‌څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "أمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته رواني شوی ، "أمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې‌ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې‌باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌خیر د څهرې په خوله کې ورننوت ، "أمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس‌نو د "أمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول. کله چې تر حلقه پورې‌ورسیدل نو هلته‌بیا نورې زینې وی ، د زینو څخه په ښکته‌کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندېلونه روښانه شوی‌و، په‌دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه‌ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه‌او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی‌و، په‌فرش باندې‌نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې‌ورې پرتې‌وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې‌صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهتې د صراحي څخه دوه پيالي ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "أمّ عراره" ته ورکړه دواړو خپلې پيالې د خپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دېوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دي پيژندلې ؟» پروهتې ورته وويلې « ستا تر مخ څوک ولاړ دي ؟»

"أمّ عراره» د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دي ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهتې ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهتې نجونو ته ګُل بويوي چې د هغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شې و ؟د کومه ځاېه څخه راغلې وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهتې وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهتې درې ورځې هغه همغلته په تاخانه کې له ځانه سره ساتي.»

دا ښرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه د خليفه د ساتونکې ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه د همغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې ښنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړ چې که چيرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي. خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ښرګندونه کوله ، دا قبيله د خپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، د غو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټې د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلې کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او«واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې د هغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په ټولو هر څه باندې پو هيږم ، خو د دېوتا له ويرې ئې نشم ويلای ، ځکه ويريږم چې دېوتا به ما په ډېر ناكاره مرګ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناكاره مرګ كيداې شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« كه چېرې ستاسې دېوتا رېښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شكنجې او زوروني څخه ازاد كړي واست ؟ كه د مړينې څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره كوه زما په لاسو كې داسې يو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري .»

دا سوډاني حبشي ځو ځو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلكه مرګ په ځرګنده توګه تر ستر ګو كيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذيت څخه خلاص كړ او خوراک څښاک ئې وركړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې وركړ. هغه اقرار وكړ چې "اُمّ عراره» دهغې د قبيلې ځلورو كسه تښتولې ده. هغه ځلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفيان په بند كې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونكو څخه دوه بايد دننه راغلي وی ، هغوی ته د لويې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوې وه . او دهغوی سره د بيرته تښتيدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاې كې قربانوي ، ددوی قبيله هر درې كاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبيلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبيلې بهر څوک وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړې كچې د كورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چې خلک ئې په كتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې كاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو ښكلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب وركړ ، « درې كاله وروسته يواځې ميله جوړيږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس كالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې كالو كې يو ځل يوه نجلۍ قرباني كيږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته كړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهتې د هغه دېوتا ځوې ګڼه. په هغه ځاې كې چې ميله جوړيده دهغه ځاېه څخه دوه دونيم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنګلونو كې پټه شوې وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوې وه چې دلته دېوتا اوسيږی او دهغې د خدمت له پاره پيريان او ښاپيرياني شتون لري ، خلكو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې كې د جزيرې په څير څه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات كې د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل كيده ، او عامو خلكو ګمان كاوه چې دا به د دېوتاو د اوسيدلو ځاې وي. په دې سيمه كې د فرعونيانو د وخت كنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)يا سترې ځمځارې په كې اوسيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبیلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهیل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)یا سترو ښمځارو به نواله کاوه . پروهت په همدې کنډوالو کې اوسیده ، هلته د یوې سترې تیږې سر او خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تیږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسیدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې یو ځل د قبیلې څخه بهر یوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته یو ګل بوي کاوه ، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هیرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځایه راغلې او چا راوستې ده؟ په دې ګل کې به ئې کوم نشه ایز څیز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل میړه ګڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شیان هم ډیر ښه او ښکلي تر سترګو کید .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کیدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور څلور کسه نارینه او څلورکسه ښکلې نجونې هم اوسیدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کیده چې دهغې ښتې به پرې کیږي . هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)یا سترو ښمځارو ته ور اچول کیده ، او وینبتان به ئې پرې کول او د قبیلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورلیږل ، دا وینبتان به مقدس ګڼل کیدل، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په یوه غار کې اینبوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او یواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې اینبوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کیده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به یو ځل بیا د نجلۍ قرباني ورکول کیږي .» دغې حبشي وویل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و . څرنګه چې مونږه نه ویریدونکی او وحشي ګڼل کیدو په دې خاطر ئې مونږ د خلیفه د ساتونکي ډلې غړي غوره کړو . دوه میاشتې کیدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښایسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پریکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځایه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ یو ملګرې چې پرون ووژل شو خپلې قبیلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ویلې و ، او ورته ئې ویلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدین ایوبي واوریده نو ډیر زیات حیران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفیان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ایوبي نقشه و کتله او وئې ویل « که چیرې ځاې همدا وي نو بیا خو دا زمونږ د احاطې څخه بیرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کیږي چې فرعون ډیرې پیړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونیت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي . مونږ ته د مسلمانانو په خیر دا اړینه ده چې که چیرې مونږ تر لږې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پورې به دڅومره میندو او پلرونو پاکې او معصومې لونې ددې رواج ښکار شوې او ځار شوې وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پورې څومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو . دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګیرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تېنتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګیزه شوې ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پیرې او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي.» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چې د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځاې زمونږ د فوځ ورګډېدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډې تفریحګانې د هیواد له پاره ګټورې نه ثابیتږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندې کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تېنتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چې څوک هر څومره سپک ګڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلې ده . صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،.... هغه الزام چې خلیفه پر ما لګولې دې ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننبتې وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ بښنه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندې پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دې ، بله ورځ میله پیلیږي.»

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې ميله کې هيڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ايوبي خپل يو سالار راو غوښت او ورته ئې وويل « د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کيږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پيل شو. سلطان ايوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلين را بللي و. هغه ټولو ته ويلي و چې زمونږ موخې دادي چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونيت اخري ځاې مالوميږي.... اول هغه لورې ته د فوځ ليږل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولويدل چې دا کار به د هغې قبيلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي بريد وګڼې، که جګړه وشي نو زيات شمير بې ګناه خلک به، د کوچنيانو او ښځو په ګډون، په کې و مري، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لاړښود په څير له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کيږي، ناڅاپي يرغل کونکی ډلې و استوي، سلطان ايوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي ليږل اړين و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ايوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکو او د شپې د بريد کونکو يوه ځواکمنه ډله تياره کړل شوې وه. دا د ځان ځارونکو سرتيرو مجاهدينو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوې و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کيدل نو دهغې څخه ددوی بيرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاريدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفيان د سلاګانو له مخې دا پريکړه و شوه چې يواځې دولس ګوريلايان(غلچکی بريد کونکي) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهتې په کې اوسيږی، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دی.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په ميله کې ډيره ګڼه ګونه ئې، ځکه چې هغه د ميلې اخري شپه وي، دقبيلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانيږي، داسې مالوميده چې هغه په دې نه پوهيده چې د قربانۍ ځاې چېرې دی، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پريکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د ميلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په ميله کې شتون ولري، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او ليندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسايلو په ګرځولو او درلودلو بنديز نه و. د ګوريلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وويل شو چې مخامخ او نيغ په نيغه به بريد نه کوي، بلکه د ګوريلاو په څير به په غرنۍ سيمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسيدو سره به هغه وخت بريد کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ور وړي، ددې د مخه د يرغل زيان به داوي چې نجلۍ به همدلته په تاخانه کې له منځه يوړل شي او يا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاګيزه شوی وه چې قرباني په نيمائې شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کيږي، پنځه سوه نور سپاهيان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپير کې ځاې په ځاې کيدل، او د ګوريلايانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په صورت کې او يا د هغوی د دندو په ترسره کولو کې د ستونزو د راپيداکيدو په وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د نبيې په توګه يو اوربلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل بريد پيلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سرتيري و ټاکل شول ، او د نور الدين زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدين ايوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه وراغلي ، دوی يواځې پر اسلام پو هيدل او همدا ددوی عقيده او ګروهه وه. هغوی به ده رې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريده ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شوني ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ويني تويونکې وي او دا هم شوني ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زيات نه بريښيده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاي په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تيرومجاهدينو ته هم همدا انګيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوبش په خير زغمل... دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تر اوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو اوپنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سرتيري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سرتيري د غريزې سيمې څخه لرې چيرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچيانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

*****(۴۹)

دميلې اخري شپه وه-

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شميره شونې نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نڅيدلې او په ځينې نورو ځايو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې تر خوا را ټول شوی و چيرې چې نجونې ليلامېدلې. يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ويښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له نظره تيراوه ،او بيا به ئې پرې بولې پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يو اځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د اللهؑ پنځه سوه مجاهدېن ورننوتي دي او نور دولس کسه سرتيري مجاهدېن د دېوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي .. د صلاح الدېن ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ور ننوتلاې ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډېر ستونزمنې لارې څخه هلته ور ننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي على بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سر تيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سر تيري ته په ناڅاپي توګه د يوې ونې تر شنګ خوځنده سيورې تر سترګو شو . سرتيري په پټه پټه او په خوېدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرګندېده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و . خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهتې ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې رواني وی ، د تيږې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوې وه ، توري ته نژدې يو لوی لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و ، چې تر شنګ ئې اوږ لمبې وهلې ، دچوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يواځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهتې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهڼ دهغې د وينبتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې « زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاې ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږې ، ماته را نږدې شه ، » خو پروهڼ دهغې په جسم باندې د تيلو په څير کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهڼ ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوې وه. او پروهڼ هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چېنجيو په څير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، دسيمې ډير بوټې اغزي لرونکي و ، سپوږمې هم سر ته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائي څرکونه را پيدا کړي و ، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولي و ، دا هم د دبوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه برييښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خويدو سره اواز را پيدا شو ، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې دپټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د د ځواکمنو متيو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر څه وخته پورې همله پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوې وه ، پروهڼ د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهڼ په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره يو ځاې وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "أمّ عراره» په عربي ژبه وويل « زه د انګوک د لوڼو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهڼ "أمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه. په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و او په لوړه هم. دهغه ځاېه د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه دديوال په څير ځاې و چې ښکته کيدل تري شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په څنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره د سر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا ستري ځمخاری اوسيږي.

وئې کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم دديوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځاېه څخه را ښکته شول. دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناڅاپی توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو. چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چوپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځاېه په سرګونډالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "أمّ عراره» په څټ جوړ کړاو او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دبوتاګانو ځاې ځيګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې راښکته کيده د پروهت په تشې کې يو غشي ور ښخ شو. لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ر ښخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه ، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "أمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوتر ي را وختل او يوه ئي "أمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځای په تللي نه وه چې دولس دبارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشې او ليندۍ وي ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشې و توغاوه ، کله چې غشې پورته ولاړ نو هلته ئي هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشې بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شی. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دبارلس حبشيانو مړي او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځای څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کی ورننوتل ، او تاخانی ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګل هم و چې د ټوټې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کی پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلې و دهغې ځاې خلکو په ډيره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکې و دغرنيزې سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نبنلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلې ، ددبوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځاې ددبوتاګانو پيغام نه راځې..... ورځ په تيريدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې كومو ځوانانو چې د قربانۍ كومې خبرې اوريدلې وې ، هغوى ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا كې دومره جرأت نه و چې هلته تللاې واې او كتلاې وائې چې پروهتې ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دې»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دبوتا نه ئې ، زما ميږه څه شو؟ زما سر پرې كړئ او دبوتا ته ئې وركړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان كړئ » هغه همدا خبره په پرلپسې توګه كوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک كړ، او څه دواې ئې وركړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې ستركې ورغلې، هغه ئې څملوله ، اوپه خوارږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات وركړل شول ، او راپور وركړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه كې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حكم وكړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره كې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت كې مقابله وكړئ ، كه چېرې هغه خلک تسليم شې او د جګړې نه لاس واخلې نو هغوى ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه كړئ چې دا (دبوتاګان) يواځې يو فريب او دوكه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې كتابچه كې چې په عربي ژبه ئې ليكلې ده، دا پيښه داسې بيان كړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوى لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوى و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوى څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشي ، ليندئ او توري هم را خستې وى ، مونږ خپل ټول سپاره كسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوى مخونه دبهر په لورې او دهغوى په ليندېو كې غشي وركړل شوى و ، هغوى چې غشې او ليندې نه درلودې هغوى په برچو مسلح شوى و، د وينې تويونكې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د كتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې كې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه كنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښكلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليكل انځور شوى و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښكل شوى و، هيڅ شک نه پاته كيده چې دا دې د فرعون ځاې ځيرې نه وي ،.... هلته د دېوار په څير د غره په لمنه كې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ كې ستر ستر (Crocodile)يا سترې خمڅارى خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې كړې وه او دغره په منځ كې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونكې ځاې و ، زمونږ په كتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې خمڅارى د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې ستركې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهیانو ته وویل ، د حبشیانو لاشونه په دې جهیل کې ور واچوئ ، دوی ورېږي دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را ورېل ، اوپه جهیل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)یا سترو ځمځارو د شمیرې اندازه نه کیدله ، هغه د یوه پوره فوځ په څیر وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشیدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)یا سترو ځمځارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهیل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهیانو څلور سوډاني نجوني راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوټې لغړې وې ، یوائې د ملا سره ئې یوه پاڼه شاته او یوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهیانو ته مو وویل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کالیو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ویریدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تیرکړ چې ډیر شرمناکه و ، مسلمان باید په ښځو باندې دغه ډول تیری و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ویلې دي ، دهغو څلور و نجونو احوال دا ډاګیزه کوله چې هغوی فرعون په خداېي منلې و، او دهغوی قبیلې انسان ته خداې وایه.

دا ډیر ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو یو چینه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهیل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې یخ سیورې ئې درلود. د فرعونیانو څخه ئې دکوم یوه دا ځاې خوښ شوې و،او ځانته ئې ترې د تفریح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تیږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعیش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاېه څخه بل ځاې ته تللې و، د فرعونیانو ستورې مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پیدا شوی و. بلاخره د حق کلیمه را پورته شوه ،او مصریانو د (لا اله الله) کلیمه وا وریدله ، او د الله په وړاندې رڼې مخې شول ، خو هیڅوک په دې نه پو هیدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدایت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بیخه وویست او دا شګلوړه او غریزه سیمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تیږې دغه هیبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تیږو څخه ډکه شوه ، بیرون په سلګونو حبشیان حیران او په ویره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دیوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه یوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هیڅ نه و، څلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی څلورو واړو پلرونو او ورونو همټه شتون درلود، هغوی هر یوه خپله خپله لور له ځانه سره یوځاې کړه ، هغوی ته دا وویل شول چې دلته یو بدکاره انسان اوسیده هغه مو (Crocodile)یا سترو ځمځارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشیان ټول کینول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصیحت وکړل شو، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بیا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې وینې را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکې د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چیرې تاسې رینښتنې خدای لیدل غواړئ ، نوموږ به ئې درته و ښایو ، خو که چیرې تاسې همدا ځای چیرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو موږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې ووینئ چې کوم خدای رینښتونې دې»

هلته په قاهره کې "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهټ به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وویل شول چې که چیرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلې نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو ګمځارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را روانې شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداې په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهنې حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمې پیړۍ را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"أمّ عراره»د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دیارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالې څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائي چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتې تحفې ورکړې اوپه دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ورډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیوکې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسې اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شوني نه و.

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځاې کړې وې ،او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخوانې سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ربړنو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځاې کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وې تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دې.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خوښې يو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ايوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ايوبي ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "أمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښيمانتيا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدين شدّاد د فرعونيانو اخري ننبې له منځه يوړې او بيرته د فوځ سره يو ځاې را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ايوبي په را وينبيدو کې لږڅه وخت و ، خو هغه ملازم را وينښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره د هغو دلګيو قومندان هم و چې د ښاره ئې بيرون ګشت کاوه ، سلطان ايوبي ته وويل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلې وګړي هم ، چې د عقيدې ننبې ننباني ئې له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتي او په يوه ځاې کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ور پيژندلې و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځاې شول او د صلاح الدين ايوبي پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې دشامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يو اځې پنځوس کسان او يو قومندان پريږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چيرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دې ، سلطان ايوبي علي بن سفيان ته وويل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هيږې د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ورو ليږئ ، قومندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره يو ځاې د سوډانيانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائې چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړې.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځاې کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځاېو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر دا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دي په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاې ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامې دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه اداکړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاځون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغې ، علت ئې داو چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د دبوتاګانو ځاې ئې له منځه وړې و. دا څه معمولې کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاي کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتوني دي او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دېوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اوښ سپرو سره یوځاي هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و، اوپه یوه ځاي کې ئې پړاو اچولې و، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ور غې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرېداي شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په وریسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهدېنو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ور و توغولې او وروسته ور پسې اور بلونکې غشې ور و توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولېږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدېن په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته و رسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاي کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشې ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدېنو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاي کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وي . په دې ځاي کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و، دهغوی صحرائې ګشتې ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدېنو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتې ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدېنو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وي ، غشې ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکې غشې ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابیدار شوې ، په بله ورځ هغه څلورسوه فوځیان د سوډاني لښکر کیڼ اړخ ته نژدې نیم میل لرې ور ولیږل ، او څلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدایت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانیانود لښکر د اړخونو څخه تیری شوې نو سوډانیانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او یا دشا له خوا پر دوی یرغل وکړي ، د سلطان ایوبي د هدایت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانیان په دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کیڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ایوبي پنځه سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانیانو په منځ باندې ئې برید وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره ګرندۍ ، تیزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، اوپه دې ترتیب نژدې دیارلس سوه مجاهدینو د دښمن شپږزره فوځ د تیښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانیان بندیان هم شول او څه په تیښته بریالي شول ، ویل کیږي چې د تښتیدونکو شمیره لږه وه .

دا د سوډانیانو دویم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ایوبي د همغوي په وینو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ایوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بندیانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخریب کونکو نښې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څیر سالاران ئې په عمري بندیخانه کې ورواچول ، سلطا ن ایوبي په دې ډیر حیران و چې یو شمیر داسې حکام هم په دې سازش کې شریک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وویل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټینګښت له پاره په سوډان باندې یرغل او دهغې هیواد ولکه کول ډیر اړین دي.

هغه خلیفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بیرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې دخلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ایوبي "اُمّ عراره»د اته ساتونکو سره یوځای نورالدین زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله .

(۵۵) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يواځې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړي اونۍ يو مابنام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتيب د هغه جنګي تاکتيک او ډيپلوماسۍ دواړو ډير ښه اغيز پيدا کړې و. اوس چې سوډانيانو يو ځل بيا سر راپورته کړې و نو سلطان ايوبي د تل له پاره ددې سر د ټيټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړې د جګړې په ډګر کې د سوډانيانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بيا ئې چې څوک هم نيول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نيولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډير ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړ ل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پاتې د هيواده وويستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه مياشتې تيرې شوی دي» سلطان ايوبي وويل «ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بيولو او د قوم د سوکالۍ په لورهيڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کيږي او زه د ډير فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځيږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمير مسلمانان ووژل شول»

«دروند ه اميره !بهاؤالدين شداد ورته وويلې «که يو کافر او يو مسلمان د يو ډول جرم مرتکب شي نو ډيره سزا بايد مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددين رڼا ور رسيدلې ده خو بيا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغيان و او داسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره يووالې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن يم» سلطان ايوبي ورته وويل «چې زه مصر ته د حکمرا ن په څير نه وم راغلې ، که چيرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسنې روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تيار و. هغوی چې يواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بيا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کارکونکو کې شيطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وايم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ما سره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هيڅ ډول خنډونه نه را پيدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې يم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پريږدئ ، نورالدين زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدينو په سرو وينو د نيل ددرياب څخه په تيريدو سره د مصر او شام يو والې و ساته ، زه د دې يو او متحد سلطنت پراخيدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطين د صليبيانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صليبيان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسيدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دې بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځيدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صلیبیان دي » علي بن سفیان ورته وویل « زه حیران یم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پیغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښایست او ژبه پخپله یو طلسم او جادو دي»

« دژبې وار د توري څخه ډیر سخت او ډیر ژور وي »سلطان ایوبي ورته وویل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتیا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز او په داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تیکې کې ننه باسې او د دښمن په قدمونو کې به ئې کیږدې ، دصلیبیانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حیواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبیدو په خاطر خپلې ځوانې او ښایسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ویستلې دې»

«درونده امیره ! دا یواځې حکام نه دي» علي بن سفیان ورته وویل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دې ، دا دصلیبیانو کمال دی ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حیائي او فحاشي پیل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ایوبي ورته وویل « زه د صلیبیانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ویریږم چې دصلیبیانو دا یرغل به تم نه شم کړاې ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته وینې نو زما وجود و لړزیږي ، ځکه مسلمان یواځې په نوم مسلمان پاته دې ، په هغوی کې به د صلیبیانو په څیر بې حیائي را پیدا کیږي ، او دهغوی تهذیب او تمدن به د صلیبیانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتیاو پو هیږم ، مسلمان خپل دښمن نه پیژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صلیبیانو کمزورتیاوې هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف یو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه یو له بله جدا دي ، فرانسویان او جرمنیان یو دبل پرخلاف دي ، انګلیسان اوایټالویان یو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د یوه ګډ دښمن په څیر پیژني او پر خلاف ئې یو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دې ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښایست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چېرې مسلمان حکمرانان یو لاسي شي نو صلیبیان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډیر شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صلیبیانو او سوډانیانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ایوبي ورته وویل « د عمارة الیمني شاعرۍ زما پر زړه هم ډیر زیات اغیز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوي وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاې پيدا کړې و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسترولالي ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ.دهغه اخرى اشعار داو چې «اى د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ور ګنم ،...د فاطمي ماڼيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلې هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دې.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلې ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکې او دصليبيانو تنخوا خور دې ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او ولس شاعر چې ددښمن تخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نوري هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلې شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې ماڼۍ کې بندي دې»»

« ښښنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې] ناروغتيا په بستره باندې پريستلې يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چېرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلي « د هغې روغتيائې حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومي او اوس خو د را پورته کيدو څخه هم وتلي دي.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وويل « هغه دا هم ويلي دي چې ته که يوائې راشې ، درې ځلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلي چې طبيب را وبولي ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ور غوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اند ښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښې چې دهغه خپل طبيب نور نهيلي شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيدای شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوې وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخوانې خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځې قومندنانو ساتونکې ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکې نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر ځارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څيرو ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې او يو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بيرته پټولې ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوې ئې د خليفه لاس په خپل لاس کې و نيو او په هغه ور تېته شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوې ئې وويل ،« ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخونې څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړيږوې کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښځو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټينګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډېره کړې ده »

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړيږويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يوځل دلته راغلې وی » ددغه خبر تېکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولی راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د وينې اړيکي هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلې به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړيږوی کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلی ورکولو او دهغه دحوصلې د زيادښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ويرې خپل اغيز کړې و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته يو سپين ږيرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړې طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم .»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلای» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره ستري پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکي په ټکي ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهمغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ریښتوني خداې بلونکې راغلې دې نو ماته هم حقیقت را څرګند شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکي غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمي په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پيژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب ښې لاس دي ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې بريد وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا ددوو دلګيو قومندانانو ستا د جنګې تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هداياتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهيدينو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دريده اوبيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ د اسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چينې په څير پرې را رواني وی. هغه په همدې تر تيب د فوځ او ولسې ځو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبې پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدايي و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلي مالومات ورکړل او ورته ئې وويل « دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدين ايوبي ته ووايه چې الله ج دې تا بريالي کړي ، خو دا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زيات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووايه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستې ، نو زما په څير درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونيانو پخواني وراني ويجاړی ووينه ،بيا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان د داسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځاې ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پيدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر ئې يوی لورې ته و غورځيد او د تل له پاره چپ شو. دا پيښه د (۱۱۷۱) زيږديز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خليفه د مړيني خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج څخه د ژړا غږ خو پرينږده چې د چاد پوزی د ترپيدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ايوبي د يوځو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پرې نږدئ، هيچاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيو کې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پريږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وې. سلطان ايوبي هغه ته وويل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوې و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئې ويل « که چېرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلي دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلي دي چې که چېرې سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې واى نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او دسلطان ايوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبي په دې غم کې ځوريده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوى ټولو څارنه وکړي خو د هغوى څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهۍ پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوى له مخې ملزمان تور لاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې ماښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هديره کې خاور ته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوى ، سلطان ايوبي ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځايه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غيرمسلمان او فرنګياني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړئ چې هغوی دکومو ځايو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمنې ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ايوبي د خليفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمني هغو روزنيزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وويشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړينې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ويلي و چې هغه په سوډانيانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځايه څخه د سلطان ايوبي پر خلاف فوځ تيار کړي او دا چې هغه به د صليبيانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفيان شپږ داسې سر تيري و ټاکل چې جنګيدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډير ښه پيژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم يې ورته وکړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونيسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانيده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطين په يوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسيده، دا وخت فلسطين د صليبيانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځايه ئې مسلمانان ډير زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځايه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تبنتيدل، هلته د هيڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صليبيانو به کله کله د غلو په څير داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بيرته به فلسطين ته راستنيدل ، هغوی به نجونې هم تبنتولې همدا علت وه چې سلطان ايوبي تر ټولو دمخه په فلسطين کې ميشت صليبيان د تيغه تيرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا يو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صليبيان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صليبيانو سره ددوستۍ اړيکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم يو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصليبيانو څنګ ته ورغلې و.

صليبيانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و ، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووينې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډيرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صليبيانو په کوچنی والي کې تبنتولی او بيائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅيدونکې کتلې او دهغوی د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صليبيانو سره دخبرو اترو له پاره کيناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلي و چې سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلې عبادتځاې له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئې هلاک کړې دې ، دسلطان ايوبي پرخلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاې ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئې هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلي ،« د هغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شي. ددې تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيری چې ويني ورانوي ئي. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولې شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداې تر منځ درولې دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئې دخداې نماينده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولې او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولې شو. زمونږ تر څنګ داسې عيساې پادريان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دې.»

«دا پلان خو سمدستي پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اېښوده ، چې په هغو کې به د خليفه ډېره زياته ستاينه کېدله ، خو صلاح الدين د خطبو څخه د خليفه نوم هم وويست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پوهې رڼا زياته شي او ذهني بيداري په کې را پيدا شي نو بيا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهيږئ چې دحکومت د ټينګښت له پاره خلک بايد په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» يو صليبي قومندان ورته په خندا کې وويل «تا ته دخپل هيواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پيل کړې و په کومې چې صلاح الدين ايوبي زمونږ بحري بيړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګيزه تخريب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخريبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاېونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووينه چې څومره شتون لري؟ ايا په هغوکې ډېر زيات زياتوالي نه دي راغلي؟ ايا په شتمنو مسلمانو کورنيو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نيوکې وړ معشوقي نه دي پيل شوې؟کومې عيسوي نجونې چې مونږ هلته وراستولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارينه و ترمنځ د رقابت د پيداکولو او وينې تويولو کارونه نه دي ترسره کړي؟مونږ په قاهره کې ډېره په زړه پورې جوارې پيل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډېره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم يو شمېر وګړې ګمارلې دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تياروي ، هغوی د دوست او دښمن انګيرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر خو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډېر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذيب او کلتور به دصليب اغيز سپوروي»

«د صلاح الدين ايوبي د څارکښی نظام ډېر فعاله دي» رجب ورته وويلې ، « که چېرې دهغې د څارکښی د شبکې مسؤل علي بن سفيان ووژل شي نو صلاح الدين ايوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هيڅ هم نه شې کولې ،»کوناري ورته وويلې «ته يو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بيا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بيکاره او له منځه يوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وويل «ما د فدائيانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدين ايوبي د وژلو له پاره هم تيار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ .»کونارډ ورته وويلي « د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاس کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کووا و مخته ځو. تاسي د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يو اځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسي خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنستيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څيړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی بايد څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلای شوه.

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چيرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چيرې چې د سلطان ايوبي سرتيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلي و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تبنتيدلي و او په همدې ځای کې پټ شوې و ، او بيا ئې همدا ځای دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولي و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاس هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځای د دبوتاکانو ځای ځيګې ګانه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته يواځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځای ناستې ګانه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګې په څير ټاکلې و ، هغه د تيښتې وروسته دغه ځای خپل پټ ځای ګرځولې و ، اوبيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و .

(٢٠)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډېره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوې نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدېنو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او ويرګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وويل چې ددېوتا سترې څمڅاری وړې دي د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزې د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوې پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړي دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې دا سې ستر مصيبت راغلې دې ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنګې نجونې د قربانۍ له پاره را تبنتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډېر اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تنبتيدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوبنان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډېر سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسيدو غرني ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپين پوسته نجونو ، چې سوډانۍ نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډېرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو ترمنځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډېره شنه او شادابه وه. داسيمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمې ښخې کړې وی. نجونې بايد په ډېره پټه توګه او د ډېرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د ميشت کيدو له پاره ټولې اسانتياوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بريالیتوب سره د سفر پاې ته رسيده او خپل ځاې ته په امن د را رسيدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صليبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډير شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نيمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خوارېه خوب بيده شول ، نو رجب يوه نجلۍ له لاسه و نيوله اوخپلې خيمې ته ئې له ځانه سره يوړه، نجلۍ دهغه په نيت و پوهيده ، هغې رجب ته وويل، « زه فاحشه نه يم ، زه دلته د صليب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې يم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خيمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتيدله ، هغوى دواړه هم بيرون راووتلې ، هغوى هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وويل « زه پو هيږم چې تاسې څومره پاکې ياست ، بې حيائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځاې کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتيا وي»نجلې ورته وويلې « مونږ د عياشۍ په خاطر عياشی نه کوو .»

رجب نه غوښتل چې دهغوى په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وويلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوى زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوى بيرته ستنيږي ، که چېرې مونږ د هغوى اړتيا احساس کړه نو مونږ به هغوى همدلته له ځانه سره تم کړو ، او يا به پخپله له دې ځايه څخه بيرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تيره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطين څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تيره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولی نو په دې وخت کې پروهتې د خپلو څلورو حبشيانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وويلې « زمونږ د بوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګې يا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوى څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخيد ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوى څخه ډير ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوى په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه يوسو .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته درواغ وائې» پروهتې ورته وويلي «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را ورې دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهتې هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دې» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. «د نجونو سره بو ځاې ددې ځاېه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهتې دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کی هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې ستري ځمځاري وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،«ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځاې کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو څرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او خيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځاېه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يوائې ښايسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځاېه به تښتې اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خير سره تيره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبيله کيږي ، اودا چې دهغه ځايه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهت د ورځې له اړخه يو ځل بيا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بيرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وويل ؟ هغه ورته وويل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځايه څخه غواړي يوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پيدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ځمڅارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تيښتې د پلان په هکله څه و نه ويل ، ځکه هغوی د رجب په نيت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډيرې زياتی ذهينې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پيل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وويستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کيدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشيانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشيان دې هملته له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ايوبي پرخلاف ورسره د يوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پيدا شو چې رجب به دداسې يوه قيمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړين نه بريښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تيره شوه ، رجب ته هيڅ ډول شک پيدا نه شو چې نجونې به و تښتيږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وويل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې ښنې سيمې شتون پخپله د قدرت يو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سيمې لږ څه سيل وکړه. رجب هغوی ته د سيمې ښوولو او سيل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پيل وکړ. مخته هغه ويرونکی جهيل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ويرونکې سترې ځمڅاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډيرې بد بويه او خرابې وی ، يوی نجلۍ وويلې چې داسې بريښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټيږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د يوې نجلې د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې يو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وويل ،«دا هغه سترې ځمڅاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کيږي» دداسې ويرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تيښتې روحيه نوره هم زياته پخه شوه. هغوی د سيل په بهانه د تيښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کيده ، دهغوی د سيل او ګرځيدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهت د خپلې قبيلې په يوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زيرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پيدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کيږي. هغه ورته وويل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کيږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسيږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تياري نيسو.

*****(۶۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائې شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې ځلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښيارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې ترمخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سرته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوی و ، پروهڅ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بړيد او را پورته شو او د پروهڅ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهڅ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو، پروهڅ ورڅخه و پوښتل «نجونې چېرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينونو ته وكتل، ګوري چې دري زينونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې دري آسونه هم په تبيله کې نه شته ، رجب پروهټ ته وويلې « هغوی ستاسې له ويرې تښتيدلې دي ،تاسو زما د ډير ستر کار نجونې له ما څخه په تيښته مجبور کړی .»

« هغو ته به تا د تيښتې ويلي وي» پروهټ ورته وويلې او خپلو دري واړو حبشيانو ته ئې د رجب په هكله وويلې « دا هلته يوسئ او وئې ترئ ، هغه يوځل بيا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نيولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شې تللاې»

درجب د ټولو عذرونو او زاريو سره سره بيا هم حبشيانو هغه له ځانه سره يوړ او له يوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ويدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بيا ئې هغوی هم سره را وينښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځايه و خوځيږي نو هلاک به کړل شي .... لږه شيبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نيولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نيول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تيښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي تر لاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هيدل ،او بل دا چې ټول نارينه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تيرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګيدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو بانديې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بيا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددري څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د يوې لورې څخه د اسمان پر افق بانديې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وويريدل او يو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بيرته شاته را وګرځول او په ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څير له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان يا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او يا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دريدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کيدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کيدله. هغوی وتښتيدل او غوښتل ئې چې بيرته خپلې غرنۍ سيمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډيره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسيدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې ، د جهيل (ډنډ) سترې څمڅاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهټ په يوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و او په زوره زوره به ئې پر ځمکه بيا بيا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ويل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډير ژر دوه ډيرې ښايسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل يو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پيدا کيده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګير شوې وې، دهغوی له پاره هيڅ پناه ځاې او يا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشيانو د خطرې د ځاې څخه ډيرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې يوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګوني ثابتيداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغي چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوي و .دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځای يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګېټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، او هغه ځای به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد او په هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې دځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زين پټې را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړای ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو دريمې نجلۍ خپل اس و نه شو دورلای ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه.

دريمه نجلۍ يواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې خيرولو سره ئې خدای را باله ، «زما ستره ربه !د اسمانونو ربه !زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر ويښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورڅه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه. دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دې که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دليونو په څير چېغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې ريښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شې دې او هغه د هغوى د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشى اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، اى زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوى زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځواني نجلۍ هم خپلې ماضې ته دپناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب وګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښېښه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشى و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوى و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و .

*****(٢٢)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوى له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښځې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوى خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوى و . کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوى وه ، يوسپاهې يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکارې ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږى.»

هغه د هماغه سپاهې سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تبيلې په لور رهې شو، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وى او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلې ته ستون شوی و او د ګياه په خوړلو ئې پيل کړې و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه . سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ .» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه ، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې ، څو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله ،د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې ترې و پوښتل ،« ايا زه په فلسطين کې يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پو ښتل چې « ته څوک ئې ؟ او زه چېرې يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ.«او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوې او دومره وويريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته وويل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وويل « زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې ، ته زما ميلمنه ئې ، د ويريدو هيڅ علت نه شته. » هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښبلو پيل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې وويل « سوکه ، لمړي غذا وخوره او بيا اوبه و ښبه .» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و ښبلې ، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاې د خرما دبوه ځنګل سره يوځاې و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک ځښاک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و ترله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاې کې ننبتې وه ،او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو ، د سترو څمڅارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان ويښتان را ولاړوي ، هم ئې په ذهن کې را ځرخيده . هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې ، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کيداې ، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمدکمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاې و د خيمې پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته ووايم چې ځه او ددې ځابه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې خه خرما او خه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلااو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچني زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبي چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچني شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ماڅخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او يو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ماڅخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دريو ورځو پورې ما خپله وينځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کې دومره زيات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حيرانونکې ښايست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځليدونکې طلاو کتل او بيا ئې د نجلۍ د وريښمو په څير ويښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې يو طلسماتي ځرک په کې و ، داسې ځرک چې پادشاهان ئې يو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه يوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګيو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه ځخه دپوښتنې ګرويزنې هيڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصليب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ايا د ا قيمت ډير کم دی ؟»

« ډير کم» احمد کمال ورته وويل «د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولاې» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وويل « زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلاې، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ويده دی ، درې مياشتې وشوی چې سوډانيانو په مصر باندې د يرغل کولو هڅې کړې وی ، که چېرې زه دلته نه واې او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلې واې نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډيره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکارېږې ، ايا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هيڅکله !»

« ته همدومره ووايه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او يا ته د توپان څخه څنګه خوندې را وتلې ئې ؟» نجلۍ ډير بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وويل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځابه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه به پو هيږی او ته پوهيږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چېرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولې شم »نجلۍ ورته وويل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشايد چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ويرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بيده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې برېرېږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد يخوا وهي ، داسې ترې را ځرګنديده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګۍ نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل شخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندې ستانه شوې و، پروهتې هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې ځوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه شخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړې و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګرې هم د ونو د تنو پورې تړلې و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوې وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې شخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چېغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځای کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې « دهغوی شخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمځارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

« هغه وحشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلې و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ شخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیدای ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې وینښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره وینې پاته شم ،» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وویل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي ،» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر ځنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوې نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ ترې و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې را په برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ببښي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ببښي.» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي ،»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال ترې خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یږم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وويل « دا اوريدل زما کار نه دي » او هغه د خيمې څخه بيرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شيبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په يوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه يو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په يوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زيات شپږدېرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره يو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره يو ځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لويدلو وروسته احمد کمال دېراو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې يو ځل بيا نجلۍ ته په خپله خيمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پريښوده ، هغه په خواږه خوب ويده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډيره تيزۍ سره را پورته شو او کيناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نيو او ښکل ئې کړ او د کوچنيانو په څير په ډکه خوله په ژړا پيل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ويل « زه ستا دښمنه يم، ستاسې هيواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو دپلان سره د فلسطين نه دلته راغلې يم، خو اوس زما د زړه څخه دښمني وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډيره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صليب باندې ځاريږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وويلې « ته لمړی نارينه ئې چې زما ښايست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼلو او هيسته ته دې پريښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه يوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شيان ګڼل چې د نارينه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عيش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حيائي اوفحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حيائي زما له پاره يو هنر دي ، يوه وسله ده ، زه په دې نه پوهيږم چې مذهب څه شي دي ، او يا داچې دخدای احکام څه دي؟ يوائې د صليب په هکله ماته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې کينول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عيسايت د عظمت علامه ده ، او دا چې عيسايت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صليب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کيدل وي نو دصليب په قدمونو کې ژوند تير کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستيز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ريښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ايا ته خپل يو سالار (رجب) پيژنې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خليفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وويل « هغه هم د سوډانيانو په بريد او سازش کې شريک و ،»

«اوس چېرې دی ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وويل « ماته يواځې دا حکم شوی دی چې رجب د فوځ تښتيدلې عسکر دی ، هر چېرې چې تر سترګو شي هغه و نيسئ او که و تښتي نو په غشوئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته ووايم چې هغه چېرې دی ؟» نجلۍ ورته وويلې « هغه په سوډان کې د حبشيانو سره دی ، هلته يوه ډيره شيرازه ځمکه ده ، هلته حبشيان نجونې د دېوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دی ، زه پوهيږم چې هغه د فوځ يو تښتيدلې افسر دی ، مونږ درې نجونې دهغه سره يوځاې دفلسطين څخه را غلې وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ يو سوړ اسويلې وکړ او وئې ويل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړينې زه بدله کړې يم ،»

نجلۍ احمد کمال ته يوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وويل چې څه ډول د فلسطين څخه د رجب سره يوځاې راغلې وه ، څه ډول حبشيانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بيا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتيدې اوبيا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبيا ئې ورته وويل « ما خپل ځان يو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هيڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړينه هم. زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقيدم ، هغه ډوبيدل هم ډير دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمخاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کيدل ، دا سترې ځمخاری اوس د اوبو په څنډه ويدې پرتې وې ، دهغوی د ويرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزيد . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و، دهغې سترو ځمخارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشيان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دېرې کولو له پاره راغلي و نو د مرګ د وزرونو پړکار زما تر غوږو کيده ، زما د وجود هر رګ را بيداريده ، زما له وجوده ماته وويل شوه ، د خپل ښايست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووينه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نيولې و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره يوځاې د فلسطين څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ دهغه ځايه را و تښتيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړۍ يوه نجلۍ و غورزيده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلۍ د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نږدې دوه دوه نيم ميلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چيغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چيغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چيغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبيا هغه نجلۍ لاش و ګرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځاې را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره يوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يواځې وم ، ماته خداى دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډيرې ښايسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښايست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ويريدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی يم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خداى ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ويرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خداى را په ياد شو ، ما خپل خداى په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبيا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بيداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وويل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې يم ، نوزما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځيرونکو په ځير سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما ښايسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شيان دې وګڼل ، زه دومره ويريدلې وم چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سينی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لګولم، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نوما د را ويښيدو سره سم ته د خداى په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلاو او زما په څير د ښايسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا ځخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغيز و شينده ، چې ما ستا په خير د يوه انسان دوکه کول ډيره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووايم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګيزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه ځخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذيت راکوي خو تا زما خبره وانه وريده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالوميدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نيول اوورته ئې وويل« ته به اوس هم دا يو فريب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا ځخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ويلې و چې ما خپله وينځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تيروم.ما خپله وينځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هيڅکله هم تا ته ونه وايم چې تا ماته دوکه راکوې » احمدکمال ورته وويل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوى امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خيانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسيږي چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوى ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بيرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وويل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بيا ته زما لاس و نيسه ، اوس مې همدا يوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطين ته يوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پيدا کوم ، خوماته همدومره ووايه، چې ما ستا مينه منلې ده. زه تا ته داهم نه وايم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه يوه ناپاکه نجلۍ يم ، زما روزونکو زه د تيږې په څير کړې يم ، زه په دې هم پو هيدم چې انسان ځخه تيږه نه شي جوړيداې اوهغه به يوه ورځ نه يوه ورځ مجبوريږي چې له چا ځخه و پوښتي چې سمه لار کومه يوه ده»

شپه تيريدله اودوى دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوى زمونږ هيوادته ستاسې په څيرد نجونو د راليږلو ځخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډير زيات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« يو شمير د مسلمانو امراؤ په حرم سرايو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بيا هغوى دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پيدا کوي ، په هغوى باندې د صليبيانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صليبيانو خلاف وي دهغوى پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوى په خپل ښايسته والي باندې مغروره وي ، هغوى د حرم سرايو له پاره ټاکل کيږي خو يو عيسايي يا يهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د اميرانو او وزيرانو او د کلاو دخاوندانو تر نيمائې زياتې پريکړې زمونږ دقوم په حق کې کيږي ، .....د نجونويوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنیو د نجونو دماغ او کرچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشریفو کورنیو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقی پیدا کړي ، او زماپه خیر نجونې پټ په پټه ستا په خیر حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبیږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کې بدله ور کول کیږي ، هغوی زمونږ په څیر د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هیڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګیرنې او رقابت را پیدا کوي اودصلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي پرخلاف تبلیغات کوي. زه ئې هم دده نورو نجونو سره یوځای د رجب تر ځنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صلیبیانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ایمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ایښې و.

*****(۲۴)

په دویمه ورځ د لمر دپریوتو نه ډیر دمخه دا قافله قاهرې ته ورسیده ، احمد کمال علي بن سفیان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصیل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وویل چې رجب د همغه حبشیانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځایه څخه ،چې حبشیان په کې نجونې خپلو دبوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وویل که چیرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ یا ژوندي راوړي ، علي بن سفیان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شویو سپاهیانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسیدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د وربښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفیان لا د پخوا څخه یوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقیق دمخه ځلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وویل ، چې د احمدکمال د وربښوول شوی لارې مطابق دې دبر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بیرته ستیندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراې ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وویل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووایم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفیان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کیناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وینا ئې پیل وکړ. هغې هیڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ویل چې که چیرې ماته سزا راکوئ نو زما یوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړینه غواړم ،» هغې په تفصیل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مریده ګرځیدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلى په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغې ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دې ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللي .» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې د فاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړې. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمي و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په څير د حساسې اداري حاکم دې . د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان د همدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې د کومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده د هغې ويرې د هغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوې ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې د هغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د ځرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسو کې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اور کې هم ور ودانګم .» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه . او ددوی په خبره ځان پوه کړه .»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډېر لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تا سره د واده کولو څخه ډه ډه کړې ده ، خو که چېرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «ووايه چې زه اوس څه وکړم؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زمايو شرط به داوي چې احمد کمال به له ما سره يوځاې وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې وروښودلې.

*****(٢٥)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسيدل دکومه ځاېه چې دا نجوني را تښتيدلې وی ، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و . دوی شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري ، برچې ، غشي او ليندۍ هم وې ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولې وه ، هغوی په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوې ټينګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب داو چې تم شئ.تاسې په محاصره کې ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل « مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، اوستاسې محبت به له ځانه سره وړو ،.... ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسې دهغه فوځ سپاهیان یو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چې مونږ به دري فرنګۍ نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بو ې پر ځاې به درې واړه قرباني کوو. او د دیوتا سترو ځمځارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډیره لرې څخه درې نجونې په یوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئې نجونې ددې ځا یه څخه تیښتې ته مجبورې کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاي شئ ؟ ددیوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددې تیارې وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاې کې د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښې ایښول شوی و چې د همداسې یوه بل لوښې په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتنې لوښې پورته کړ اوپه هغې لاندې لوښې کې ئې لاس ورښکته کړ خوکله ئې چې لاس بیرون را وویست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نیم خلاصه وی اوخوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅیدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشیانو په کې د رجب سر ایښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو ځمځارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمځارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې ځمځارې د ډیره وخته را هیسې وږی وی.

« که چېرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دیوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځاېه وړاې شئ چې سبا د لمر دپریوتو دمخه ئې بیرته دلته راورسوئ.» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دیوتا ملکیت دې ، که چېرې بیرته ئې را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریيمه ورځ د رجب سر د سلطان ايوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ايوبي په يوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ويده و چې د هغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږورځې تيرې کړې وی، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ويل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي، مګر احمدکمال يواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې انديښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کينولو هڅه کوله، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ويره هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ويده شوي و، بيرون يو سپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځای د شاوخوا ګرځيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نيوه،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کينبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، يو کس ددېوار سره شا يو ځای کړه او ودريد اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ.هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کينبوده، د نجلۍ تر را وينبيدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نيوه اوبيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود.هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې ووينې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت وراني ويجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکې خبرې کولې، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غر دې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډيرې زياتې خونې جوړې کړل شوی دي او بيا ددې هر ې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بيرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځای ځيګې دي.او هلته د مارانو شتون خو اړين و، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه.په هر صورت ددې ځای په هکله ډير ويرونکي ويرونکي خبرونه خپاره شوي و. خوددې هر څه سره سره بيا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ يې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځابو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول . هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه . چې تر څنګ ئې یو ښکلې دری هم وه . خونه ښایسته کړل شوی وه ، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه ، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چیرې ته مو دهغه ځابه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل . « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چیرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځاې ته را ورسیدلم » هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او د احمدکمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځابو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځابه څخه یو سم .»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځابو کې کیناستل چې بیرون ترې ځارنه کیداې شوه ،د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځابه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم . اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل .

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبي د وفادارو شمیره ډېره ده.» نجلۍ ورته وویل «او دا چې فوځ هم د هغه وفاداره دې.»

«دا صحیح ده ، » هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ« د هغه د ځارګښتې محکمه ډیره هوښیاره ده هر څېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووائي.

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل او په مسکا سره ئې نجلۍ ته وویل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، یوائې دوه کسانو تر منځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاې شې ، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، ته به د حجاب لرونکې مسلماني نجوني په څیر کار کوې ، او که نه و به نیول شې. شوني ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هیڅوک ئې و نه پیژني ، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې د همغې ډلې خلک دي ، مونږ د ایوبي په فوځ کې بې اطمیناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ یو له بله لرې کول او دهغوی تر منځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکې عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شو کولاې، د بیرون یرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دریږي ، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هواروو ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او اندېښني ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دې » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې بریاوی مو په برخه شوي هم دي»فیض الفاطمي ورته وویل « په بدکارۍ کې ډیربښت راغلي ،خو هلته صلاح الدین ایوبي له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خلیفه نوم هم لرې کړې دې ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړي دي.

*****(۲۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسیدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه یوئې راغې او فیض الفاطمی ته ئې وویل « اوس بیرون مه وځه ، ډیر ګړ بړ دې.»

فیض الفاطمي وویرید. دهمغه سرې سره بیرون ولاړ ، په یوه لوړ ځاې کې پټ و درید او وئې کتل ، دنیمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپیریال روښانه کړې و. هغه وویل ، تاسې لکه چې ډیره بې احتیاطی کړېده ، دوی خو فوځیان مالومیږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته وویني ،چې زه د کومې لارې څخه بیرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کیږی چې مونږپه مکملې محاصرې کې یو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هیڅوک هم نه شي در رسیدلاې ،»

فیض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د دېوال سره یوځاې سوکه سوکه بیرون ووت ، هلته بیرون شاوخوا پنځوس پیاده فوځیان وو ، اوشل پنځه ویشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د یوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفیان چیرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفیان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وویل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه یو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

علی بن سفیان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره یو ځاې کنډرې ته ورننوتل. هغوی وکتل چې یو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفیان ته وویلې «دا دهغوی سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چیرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کړو وړو کې به بند پاته و اویا به له ویرې بیرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار ښود سره یوځاې په ډیره ګړندې توګه مخته روان و، خو د یوه بله اړخه یوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واورید چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لاربنود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسید چې زینې ئې لاندې تللې وي ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بیا د تورو د ټکر اوازونه واوریدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د احمد کمال سره يوځاې د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وينو سيلاب روان و . نجلۍ په ګيډه باندې دواړه لاسونه ايښي ناسته وه . دفيض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه ګيډه خيرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ اود نجلۍ په کيډه کې ئې ور ننويست ، او علی بن سفيان ته ئې وويل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بيرون يوسم ؟» علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وويل .« ما خپل فرض پوره کړل اوستاسو مجرم مو و نيو .»

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان اويو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې دفيض الفاطمی د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تياره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفيان خپل درې ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددريو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځاېه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته د رجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندۍ کړئ.

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي. فيض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر ځارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکليف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فيض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ . هغه سرې ته د علي بن سفيان ددوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفيان دمحکمې يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې بريد کيږي اوداورته هم مالومه وه چې بريد به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چیرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال وینې پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې ترل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلې د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته. ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستي دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړې بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړې پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمر ې ته ولیږه ځکه که چیرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ښځه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښځه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښځه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده.دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښځه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یواځې یواځې ځاېو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چیرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو ښځه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دريمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دي ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(٢٨)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال پیښه ده:

په قاهره کې یو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سیمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بیرونۍ سیمه وه، ددې سیمې اوسیدونکي د منځنۍ او یا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زیات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ویناو څخه ډیر ژر اغیزمن کیدل، او هغه به ئې ډیرې ژر منلې. صلاح الدین ایوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځای څخه ئې نوي فوځ تیار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځای دکورنیو زیات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، یو داچې دا د معاش یوائنۍ ښه ذریعه وه، ځکه سلطان ایوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زیاتوالي را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زیاتي اسانتیاوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دیني فریضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تیار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډیر اړین ګڼل کیده. په سرکاري توګه هغوی ته ویل شوي و چې صلیبي نړۍ د اسلامې پو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تیرو شپږو اوو میاشتو را هیسې دا نوم ورکې جومات ډیر مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکینې امام یوائې درې ورځې مخته په داسې یوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هیڅ حکیم او معالج ئې پیژنه و نه شوه کړای، هغه به دکیدې د درد او د ګلمو د سوځیدو نه شکایت کاوه، او دهمدې شکایت څخه هغه و مړ. هغه یو عام مولوي و چې یوائې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړینې نه یوه ورځ وروسته د سره او سپین مخ او سرې ږیرې خاوند یو مولوي را پیدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړاندیز وکړ. دهغه وړاندیز خلکو و مانه، هغه چبرې په کومې چونیږه کې اوسیده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وویلې چې هغه د علم لیواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهې، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتیاوی یوائې دادې چې هغه ته یو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حیا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته همدلته د جومات تر څنګ یو ځای خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و لیدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کیدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتیاو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصیت د لیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخه ډير زيات اغيزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول. کله چې ددې جومات ثخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چيتيا شانته را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ ادا ءکاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمي وګړي خپل پيروان کړل، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولي وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې ، هر ثه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دې. ددې عالم بيان اودرس ډېر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه ، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر د خلکو د خوښې ځاې دې چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دي. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يو سړي را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه ! اللهؒ دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاې نه دلته راغلي يم ، مونږ ستا د درس او علم اوريدلي و ځکه ستا خواته را غلو. که چيرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلي»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دي. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې --« دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسيږي ،..... د جهاد ثخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځپونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږئ ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلی بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چوروولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلي ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د ورورګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دي او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دي خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستي دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لینده په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل« خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سې ، هغه دېني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې دهغه پسې روان یاست نو دقیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځاې دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دې ، په داسې حال کې چې زکات دغریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږي او که پوهیږي هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ور و ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خداې پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوې نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولاې شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې ځلور ځلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولاې ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خداې په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ابینت دې ، خو د بدۍ ځخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او ځلور ځلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونړې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکرې روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندې ساتلو درس ورکول کیږي تر ځو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړاې شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي.... دا یو بدعت دې ، خپلې لونړې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګانډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

*****(۲۸)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوریدو نکې چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې درخصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځابه ووتل ، يواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه يو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې يوه اوږده چوغه اغوستې وه ، يوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې يو ګلداره دستمال اچولی و .هغه اوږده توره ږيره او اوږده بريت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاريده ، دهغه په يوه سترګه شين رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه يوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويلې چې دهغې يوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولي شانته و . هغه هم اوږده او ګڼه ږيره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و . ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و . هغوی بيرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټی ايښې کس ورته وويلې.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای ځيرې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ يواځې ستا لټون کاوه .» هغه سړي ځواب ورکړ.« ايا مونږ صحيح ځاې ته را غلی يو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه »

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروائې سره ئې وويل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کيږي » دپټې خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي ياست.

« مونږ د يوي مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو » هغه سړي ورته ځواب وواېه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان ياست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د ترلې سترګې خاوند ورته وويل.«اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،«ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستی هغه به زمونږ برياوی مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي ،» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده.» دترلې سترګې خاوند ورته وويل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبې خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دي؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلي ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دي ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د ترلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د يوې [اوښې] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،«له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلي خو تا ته به دا خبر را رسيدلي وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخهددرې اوښو سره ليږل شوی و ، دهغوی څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړی او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل.« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو...ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دي.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ورننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تيريدو سره هغوی يوې داسې خونې ته ور ورسيدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالوميده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګيزه کيده چې د ډيرې مودې را هيسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په يوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او وريسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډيره ښايسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ يو طلائي جوړ شوی صليب ځليده ، دهغه يوې لورې ته د سيدنا عيسي (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مريمې(ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه يوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صليب او دا انځورنه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تردې ځايه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وويل: «مسلمانان ډير ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي وېناو او راپارونکو دلايلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لويه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدي هم را ټوکولې شم او نيکي هم. په لاس کې چې قران و نيسي او خبره وکړي نو دا خلک په ډيرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او دروا غ هم ريښتيا ګڼي، زما تجربه ډيره برياليۍ ده. مونږ ته زمونږ په خير د يوې ډلې پيدا کولو ته اړتيا ده چې په جوماتونو کې کيني اوقران مجيد په لاسو کې و نيسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدين ايوبي هم د ښځو عسکري روزنه پيل کړې ده، زه هغوی ته وايم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتيب ددې قوم نيمائي ابادي بيکاره کړم.»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پيدا کول ډير اړين دي » هغه د سترګې د پټيې خاوند ملګري ورته وويل: صلاح الدين ايوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره يو کړې دې. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بيت المقدس سوبې ته روان يو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره يو ځاي ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وويل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه يواځې يو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقيقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقيقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پيدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړي غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې يو اځې جوش پريږدو ،تاسو واوريدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدين ايوبي ډير زياته ستاينه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښې را وښايه ، اودا راته ووايه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هيڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه يو بل سره پيژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بيرته را ستون شو نو ورسره دوه ډيرې ښايسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وې ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ويلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړيو ته ور وپيژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وويست ، يوی نجلۍ ګيلاسونه راوړل او شراب ئې په ګيلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړيو شرابو ته لاس هم يو نه وړ. «لمړۍ د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټې خاوند ورته وويلې.

« مونږ بايد دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وويل «صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان ، خو مونږ مجبور يو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښاياست. ايا تا هغوی ليدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تياره کې هم پيژندلی شم.» عالم ورته وويل.«کوم کار چې ما پيل کړې دي دهغه له پاره دا اړينه ده چې دواړه په ښه توګه و پيژنم ، علي بن سفيان خو دومره ذهين او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را ليږلو پر ځاې پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالې او ښه بدله هم کړي او بيا زما مخې ته راشي نو بيا به ئې هم زه و پيژنم.»

« او دصلاح الدين ايوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټې خاوند ورته وويلې.

« هغه هم ډير ښه پيژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټې خاوند خپل لاسونه تر زني لاندې کړل ، ږيره ئې پرې و نيوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږيره او اوږده بريت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږيره را ښکاره شوه چې په ډير ښه ترتيب سره جوړه شوې وه ، بريت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږيره او بريت دواړه مصنوعي ايښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نيولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ايسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځاې کې و هملته د بُت په څير پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حيرانې دريانې ودريدې ، کله يوه سړي ته وينې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څېر ګرځیدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ویرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدین ایوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ. « زه صلاح الدین ایوبي یم ، ستا شهرت مې اوریدلې و او ستا د درس اوریدو ته راغلې وم .»صلاح الدین ایوبي دخپل ملګري ږیره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وویل « دابه هم پیژنې ؟»

«ډیر ښه ئې پیژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وویل « علي بن سفیان !»

دعلي بن سفیان په زنه یو څو ویښتان و ، عالم او نجونې یو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وویستې خو کله چې بیرته را وګرځیدل نو دهغوی توري ټیټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ویستلې وې، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کینبول شوی ، علي بن سفیان بیرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بیرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره یوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل .

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې یوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بیا بیا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سیدنا عیسې او بي بي مریم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصلیت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

(۷۰)*****

دسلطان ایوبي په لار ښونه علي بن سفیان په ټول هیواد کې د جاسوسانو یو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هیواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صلیبیانو زیات شمیر جاسوسان او تخریب کاران را لیږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صلیبیانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پیل کړې و هغه سلطان ایوبي ته ډیر زیات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفیان دا خبر ورکړ چې د یوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقاید د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ایوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نیسئ ، هغه ویلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړیدل پیل شوي دي ، دا امام به هم د کومی ډلې څخه وي او دا هم کیداې شي چې هغه د قران خپل تفسیر بیان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم یم عالم نه یم خو که چېرې ته پوهیږی چې هغه کوم تخریب کار دي نو د نیولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه .د امام درجه زما څخه ډیره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه‌و ورغلې ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښتيا هم ددښمن له اړخه راليږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلې شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ . او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه‌وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوائې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او همهلته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې دپيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دڅارکښنې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولې و او د احمدکمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کارکاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځاېو کې ددې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل داډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سرپورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توکه موسم په ياد راغلې وي. بل به ووائې « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را وړو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړې ددوی د ډلې څخه نه‌وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوی وه، هغه دا چې جاسوسان یو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطین یو ښار (شوبک) و. دا د صلیبیانو د څارکښنې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پایلو کې سلطان ایوبي او علي بن سفیان دخپلو ځانوښه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه، بیا هغوی دهغه سره یوائې پاته شول او دغې پټو ښو ښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بیا بیان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت، ځکه دا مکالمه هر یوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هیڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهېږي، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د یادولو وړ وه ځکه دهغې پرته یو بل ته خپل راز نه شو ویلاې. سلطان ایوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سرتیري هم وړي و چې د اړتیا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفیان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې، او د هر څه دمخه هغه سیمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پیدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ځنګه ولکه و موندله، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسیده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بیانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګیزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره یو ځاې دلته راغلې و، لمړې د یوه سړې په کور کې میلمه شو، خو کله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه، دلته په دې جومات کې د ډیرې مودې را هیسې یو امام اوسیده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مرید و ګرځید، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګېډه او کلمو کې درد پیدا شو، د هغه دا درد دومره په تونډۍ سره ډیرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بیا جومات ته د راتلو څخه ووت، حکیمان او طبیبان دهغه کور ته ورغلل او هر ډول دوائیانې ئې ورکړې خو په هماغه دریمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغیز پیدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتیاو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفیان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وویل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفیان وپوهیده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پیدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زیات شمیر وسلې چې په مختلفو ځایو کې ئې پټې کړې وې، ترلاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو یو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر یوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دریمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفیان خپلې پلټنې د سلطان ایوبي تر مخ کیښنولې ،نو سلطان ورته وویلې چې «درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وویروئ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم، او په بند کې به ئې هم تر ډیره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم .»علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لرې وقفې وروسته وویل: سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ښانګې څخه یو یو کس زما ځای ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډیر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خو هغه ډیر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چېرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم داسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښې ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته د هغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دي او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لرې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

« زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګري ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دي ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، دا د صلیب او ستوري او سپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځای خبرونه دلته وړي راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې څانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم يم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده . د قران او انجيل ژورتيا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پېچ وتاو او ښکته پورته نه شته .او د مقبوليت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ويل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصليت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبوليت له منځه ولاړ شي. يهوديانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روايات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زيات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمۍ د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډير بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شويدي......

«مونږ د ډيرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظرياتو د اصل په اړولو کې مشغول يو ، ځکه مونږ پو هيږو چې به نړۍ کې يواځې دوه مذهبه پاته کيږي ، يو عيسايت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را نښتي وي تر څو چې ددواړو څخه يو له منځه ولاړ نشي. هيڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبليغ په واسطه له منځه تللاې شي ، ددې همدا يوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وايم چې په دې کارونو کې زه يواځې نه يم ، پوره يو ډلې ستاسې په نظرياتو باندې يرغل کړې دې.»

علي بن سفيان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بيړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څير د اذيت د داسې مراحلو څخه تير کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قيدخانې يو ملازم را وباله ، او دهغه بيړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وويل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تا څخه هيڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ويل ئې غواړې وئې ويه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وويلې، « ما ستا ډيره ستاينه اوريدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صليبي پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادي چې ته دصلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي سره يو شان قيمت لرې.... زه تاته وايم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړي دي چې د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووينئ ، ستاسې رسول ص ويلې دې چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځايه په دې وينا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې يهوديانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه د هربوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه د مخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غريب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودېانو د مولويانو په لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به ددنيا د څلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ښځه درې برخې مسلمانان يواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډيږي او رژيږي ، ته‌نه پو هيږې چې دا دهمغې حملې بايلې دي چې زما په خير عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به‌رواني وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې يوه ورځ به اسلام په‌دې دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي هم ، نو د يوي له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي. پيروان به ئې په جنسي لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه شي کيدلاې ، هغوى به نن سبا لکه د نورو په خير له دې نړۍ ښځه سترګې پټوي ، خو دهغوى وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنۍ کې ککړو ، ما به ووژنۍ خو زما مهم نه شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زما پر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختموو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که ته غواړې ما جلاد ته‌ورحواله کوې نو کولې مې شې ، زه نور څه درته نه‌وايم.»

علي بن سفيان د هغه ښځه نور هيڅ هم و نه پوښتل ، هغه شايد دخپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،دغه صليبي تخريب کار چې څه وويل ټول ريښتيا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوى دې ،د عربو امران او وزيران په مکمله توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوى دې ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په ډګر کې صليبيانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ ښځه يرغل راوستې چې دهغه مخه نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلې خبره ده .... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و درېد چې نجونې په‌کې قيد وي ، هغه‌يوه خونه پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې ته‌وکتل ، او د څه‌ويلو پرته ترې بيرون ووت.

*****(۷۲)

بله‌ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظامي‌ټول مهم مسؤلين په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوى ته احکامات ورکول اولارښووني ئې ورته کولې ، هغوى ټولو ته دا مالومه شوى وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوى دې. هغوى په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل « تاسې به اوريدلې وي چې مونږ په يوه جومات کې يو صليبي نيولې دې چې هلته ئې د هغه ځاې د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چې هغه په څه ډول او څنګه و نيول شو او بيا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خانې کې کړې وى. علي بن سفيان دا ټولې خبرې سلطان اويوبي ته رسولې وى.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسې د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چې در ته ووايم چې د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په څنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چې د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يواځې دا ويل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسۍ اچوو اويوه تخته دهغه مخته او يوه شاته نښلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختيو به ليکل شوې وي« زه غدار يم » ، هغه به هره ورځ سهار اومابنام په همداسې ځاېو کې درول کيږي تر څو هغه د لوږې او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي . دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او يا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوى به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغې چې د هغوى سره د ښځو د بى حيائې او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوى به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ايا دا ستاسې دغيرت له پاره چيلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صليبيان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کرېچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوى له ډلې څخه ډيرى ئې د مسلمانانو لوڼې دي ، دا هغه نجونې دي چې کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولې دي او بيا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلې دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کې دې ، هلته چې په مسلمانانو کوم تيرې او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادې چې صليبيان دهغوى کورونه لوټوي ، که چېرې هغوى شکايت وکړي نو په بنديخانو کې ئې اچوي ، د هغوى تنکي بچېان د هغوى څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنيانو کې چې کوم يو ئې ډير ښايسته او په زړه پورې وي دهغوى د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوى ته دبې حيائې درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوى د مسلمانانو سيمو ته د ځارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوى خپلې نجونې هم وي . چې په کې د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوى د مسلمانانو لوڼې هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسې چې هغوى په فلسطين ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوى په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوى ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې گرجی،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمي ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلماني نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره گناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار گرځیدلي دي.... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیي حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دي چې که ستاسې په گاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږي او دهغې ځاې مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض گرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینگوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلماني لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکارۍ مرکز گرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل کس را پورته شو خو سلطان ايوبي هغه د لاس په اشارې سره بيرته کينوه ، او وئې ويل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسيږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطين دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطين بريد کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډيره موده تيريږي چې ايمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې يم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ننښتې اوسم. لږ څه په دې تيرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صليبي تخريب کارانو په خلاف په جګړه کې را ننښتې ياست ، زمونږ پر خلاف د سوډانيانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشيانو له لورې په مصر باندې د يرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پيسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هيله دا دوه کاله تيرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ايمان پلورونکې له منځه يوسم او په فلسطين باندې په ډاډمنه توګه بريد وکولای شم. خو زه دې پايلو ته ورسيدم چې د تخريب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ بايد هغه چينه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صليبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په ليکو کې غداران را پيدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي ياست چې زه اوس پر فلسطين په بريد کولو کې ډير ځنډ نه شم کولی ، د فوځ جنګې تمرينات او روزنه زياته کړئ ، مجاهدينو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصريانو او وفاداره سوډانيانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتيا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غيرت را پيدا کړئ ، اوهغوی ته ووایاست چې دا همستاسې لوڼې او خويندې دي چې د صليب ښکار ګرځيدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤليت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائي چې خلکو ته د جهاد اهميت اوفرضيت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پيدا کړي ، هر هغه امام يا خطيب چې اسلامي نظريات په غلطه توګه دخلکو ترمخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که څيرې کړچار صحيح وي نو هيڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پريږدئ ، پرانستې ئې مه پريږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډير ژر در ورسيږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تيرې شوې–

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ايوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ايوبي ورته وويل چې دوی په هغه بله خونه کې کينوئ، دهغوی په پښو کې بيړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کینول هغه د سلطان ایوبي دځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ یوه دروازه وه ، ددروازی یوه دړه پرانستې وه ، سلطان ایوبي په خپله خونه کې ګرځیده ،او په دې ګرځیدو ګرځیدو کې وویل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي برید پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطین کې دېوې کلا په څیر سیمه وه، هلته مشهوره سیمه (شوبک) نومیده ، دا هم یوه ډیره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صلیبیانو مرکز و ، صلیبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډیر وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټولیدل ، دا د صلیبیانو د څارکښۍ مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کیده. دسلطان ایوبي په فوځ کې او د هغه په انتظامیه کې دا په ډاډ سره ویل کیده چې سلطان ایوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې برید کوي. ځکه همغه ځای د ډیر اهمیت وړ ښکاریده ، او دا ویل کیده چې که چېرې دا ټینګه کلا ووهل شي نو بیا د صلیبیانو دملا تیر له منځه ځي. خو سلطان ایوبي به ویل چې زه لمړی په (کرک) برید کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددویم اهمیت وړ ځای ګڼل کیده ، یو نائب سالار ورته وویل « درونده امیره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رایه داده چې لمړی په (شوبک) باندې باید برید وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړین دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بیا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضایع کړو نو بیا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نیمائې پرانستې وه ، دسلطان ایوبي د خونې خبرې دلته ډیرې پاکې اوریدل کیدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دریدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ایوبي ویل« زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبرید حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سیمې دفاع دومره ټینګه ده چې مونږ باید هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډیر ځواک ضایع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته یوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتیا ده ، او د لوژیستکې موادو د رارسیدلو داسې ځای چې دهغې ځای به مونږ ته سمدستي مرسته را ورسیږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوریدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفیان هم ددې راز په اوریدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ایوبي او علي بن سفیان په دې خاطر احتیاط نه وي کړې چې جاسوسان بیرته (شوبک) ته تللای نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکومیږي او یا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وویل «کاش زمونږ څخه کوم یو ددې ځای څخه وتلې شواې،اودصلاح الدین ایوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډېر کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري اوپه ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډېره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دې. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه ورې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځای و نيول شو چې خپله دنده ئې په برياليتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبو ت دې چې د سلطان ایوبي د څارکښې نظام ډیر هوښیار او فعاله دې»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دې ، ډیرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضایع کیږې.»

« دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو .» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «گې اف لوزینان» وویل ،« مونږ به هم مره کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دې هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را ورې وی ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ایټالویانې وی ، او درې مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوې وې، ډیرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ گران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو گیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دې چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو. هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چیرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د څارکښې دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دې» د څارکښې د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تیرې په خیر انسانان دې ، نه شراب څښې او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کامیابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې ځلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډیره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

«ایا دلته هم د ایوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی برياوي تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډیره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلای شم چې زمونږ د جنګي ځرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زيات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ور ښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبینو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر ځنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس ځرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چیرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړای شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چیرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نوبيا تاسو پخپله پو هيږئ چې پر هغه څومره و ښنبې چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تيښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې دتيښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهيږم » يوې نجلۍ ورته ويلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وويل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسيږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تيښتې له پاره خو هيڅ لار نه تر سترګو کيږي. تاسو خو د ايوبي جنګي منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ايوبي د فوځ لارې بندې کړي او ايوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دې. (شوبک) ته په وررسيدو سره دا په ځانګړې توګه ياده کړئ چې ايوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبي د خونې څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پای ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستي دهغه ځايه څخه بيرته هغه ځاي ته چې دوی په کې کينول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کينبول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دي اوريدلي او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيريږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبيا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کينبود او ورته ئې وويل « پورته شه–او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبي کمرې ته ورننويستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبي جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ« ددوی زنځيرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبي دغه عالم ته وويل « ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، دسيدنا عيسي ع او دپيغلې مريم ع ته همدا درنښت دې چې د درواغو او دابليسيت په څير ستره ګناه کوئ او هغه هم خپل عبادت ګنئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي » عالم ورته وويل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئې ور واستوئ او خپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونړو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم .» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوځو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل .« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې» هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل . « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي.... واوره نجلۍ !که چېرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خونې ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه.» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښننه کوي ، زه هغوی د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمرلا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د څلورو ساتونکو سره یوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطر و ، اوبل داچې هغوی دصلیبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د ښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علي بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي ! ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چېرې ما بیلوده نو یوائې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زیات بل کوم زیان ترې نه ترسترګو کیږي ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یوائې پرېښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کالیو کې نه ځاېدل. خوشحالي یوائې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و ، دهغوی اوښان څنګ په څنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه څلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په څیر پوه خلک خداې له عقله داسې رانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وراندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجربه لرونکې هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر ترسترګو کیږي..... خطره دا څلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځای دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیداې شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښنې او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څیر ښایسته نجونې خو بلکل پرېږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کيدلو ته اړتيا ده .» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډيره لرې ځايه پورې ورسيږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالې ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه تکار وا ورېد او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګري را پورته کړ اوپه خپله دهغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د څناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ورننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې ووېريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې څرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ويروي ، هغوی ته ووايه چې که مونږ وژنې نو سمدستې دې مو ووژنې ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و . هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته نه شواې کولې ، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلې و...... لمر سر ته راوخوت ، نو دوی د هغو غونډيو په يوه داسې ځاې کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاې لږ سيوري کړې و . په همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ،« تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دي ، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ .تاسې ته مالومه ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي ، الله ج دې دهغې په نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت ياست ،.تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،« دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري يو ،» ساتونکي ورته وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کونړ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شي چې ويني . هغه د صحرا څخه ښه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه ښه خبر و ، دهغه سترګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سر ولاړ وو . د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و . دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهيږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،« خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکي ورته وويل ، هغه خپل يو بل ملګري ته وويل« زما سره را ځه .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه پهآسونو سواره شول او د غلو په لور ورروخوځېدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول . دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم پهنژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو تهوویل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږي ، اوکه نه دا ساتونکي به پهدومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیله او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته بهډیره ویرونکې سزا درکول شي»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تر اوسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل .

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول . د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی تهوویل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسي زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماتهوویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نهدي دغهدواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې تهنوره ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی تهوویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ پهژوند ئې تاسې تهنهشو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نهکړو ، ما هغوی تهوویلي چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل « له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او لیندۍ هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نهشم درکولې ، که چیرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،.... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نهده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دې»

دوی سمدستې ددې ځاېه څخه روان شول ، ساتونکو لیندۍ په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نهده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو تهویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نهډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی تهور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ویره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ، دهغوی سره به تکړ خامخا کیږی، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي،.... هغوی په ډېره ګړندۍ توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده، په دې خاطر پرې د ډېرې ستړتیا اغیز نه لیدل کیده، دغونډیو داسیمه تر ډېره پورې غځیدلې وه، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځای کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل، هیڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پریوتو شو، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو څناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل« دا ځای د جنګ له پاره موذون دی، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کینول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړې، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندۍ تیارې وساتي، ویده کیږي دې نه، څملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائې تیره شوې وه، صحرا ډېره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سیورې د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده، او ځمکه لړځیدله، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډېره مالومیده چې یو یو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکې او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو تررو باندې وویروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو ډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نورڅه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو»

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشې ورو توغوه، د غشې په لږېدو یو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکې هم په ملاسته ملاسته یو غشې د غلو په لور ور ویشت، دوه اوښانو بربرې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل «تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلي «ور ولویږئ پرې، هیڅ یو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترګو ليد رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددوارو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايساري کړې وي چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وويل « زما توره زما د تيکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، يوي نجلي د هغې د تيکي څخه توره راوويستله ، او ددوارو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه ، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپريدو پيل وکړ ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول ، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړی شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ ، هغه د يوی نجلۍ اواز واوريد ، هغه ورته چيغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاي د ساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زين همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و يوائنې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سيورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کميده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو . هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او د خپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نيغ روان و ، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي ،..... هغه ور ورسيد ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس يوي لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځيد ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پريښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل « نجلۍ نشې وړلاې» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پيل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې ښوده ، اوپر (حدېد) باندې ور پريوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل « ته په آس کينه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره ميړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بيا بيا وويل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبيا به نجلۍ له ځانه سره يوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځايه تښته.» اخر نجلۍ ورته وويلې « هيڅکله به تا پرې نه ږدم » (حدېد) زخمي شو اويو ځل ئې بيا نجلۍ ته وويلې « زه زخمی شوی يم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځايه ځان وکاږه ، »

يو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په يو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ يو غل لويدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننويستله ، هغه نيغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نيغېدو ته پرې نښود او د هغه په سينه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دريدو وړ نه و . نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پرېږده ، په آس کينه او سمدستې د (شوبک) په لور روانه شه ، اللهﷻ به تا په خيريت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بريښي چې هلته به هيڅ يو ژوندې نه وي پاته،»

«په کومو کومو ځايو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پرېږده ،» (حدېد) ورته وويلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځايه راپيدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پريښولو ، څخه په څرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زين سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکيښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بيرته د اس د زين سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بيا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځايو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځايونه و ښول ، نو هغې د خپلو کاليو څخه ټوټی و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې يوړ، په ډيره ستونزمنه توګه ئې په اس کينوه ، په خپله په يوه بل آس کيناسته ، نو (حدېد) ورته وويل « زه په اس باندې ځانته نشم کيناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخيست ، چې د آسونو پريښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واکې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه . هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږی باندې کيښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لوروکتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هرځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ببښنه وکړه . ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې . خداې دې تا ژوندۍ اوسلامته تر خپله ځاېه ورسوي .»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه .

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هڅه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خو د ډېرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچني ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شيان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو . هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړی دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې نجلۍ هغه څملاوه .

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل.

« ته بيرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم ،»

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړې ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

« زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شي اېښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده . زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وویل « دي غلو مونږ دواړه خومره یو له بله سره را نژدې کړي یو ، خومونږ یو دبل دښمنان یو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهیواد بنسټونه له منځه یوسئ ، خو یوه ورځ به زه ستا په هیواد باندې د برید له پاره راځم.»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وویلې « ددښمنۍ خبري هغه وخت کوه چې رو غیتائي حالت دې ښه شي او بیرته خپل هیواد ته ستون شي .» هغې د(حدېد) د ورمېږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کیداي شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کېښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپریدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وویل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره سره به ببیا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کینم .» نجلۍ ورته وویلې « او تا به د خپل ځان سره یو ځاي کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره ببیا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل یو لاس دهغه په سینې باندې کېښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وویل « ما پرېږده چې په خپل توان سره کینم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کېښود ، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل ، « زه پو هیږم چې ته ما یوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والي کوی»

« نه هیڅکله ، »(حدېد) ورته وویل « زه تا یواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کیدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکیدو هیله مې درلوداي نو دوه شپې ته د ډیرې بې وسۍ په حال کې زما سره قید و ې ، ما کولې شول تا خپله وینځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شیطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسیږي چې زه په خپل امانت کې خیانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پیدا کیږي.»

«ته خو تیره نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هرنارینه کتلې یم ، نو په وړو سترګو سره ئې را ته کتلې دي ، ما خو همدومره قیمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ایمان اخستې و .»

« څومره قیمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«یواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کینول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ایښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ایمان وه نه ، » (حدېد) ورته وویل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وویلې ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاي مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ويلاې » نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وېښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډېر لرې د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کيدله .

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و او وويلې ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاې چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولې واې ،ډېر ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلې دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اختسلو سره ځان يوی لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلاې چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟»يوصليبي حاکم وويلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياري کړئ ،.... تول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړې دي

جاسوس عالم هغو ته ويلې و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ . او څه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وويل چې داراز دوی دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلې چې لمړۍ بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلوورورسته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر بیرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وویل ، چې که چېرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نورڅه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ، » جاسوس عالم تولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجوني د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او څیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کیږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولو پریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو..... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندې به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چینو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ.»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا څرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خوني کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکې ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نورالدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټيليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دی. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وريسې نور خلک هم. نجلۍ (حديد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حديد) زخمونه راپرانستې و، دهغه وينه چې سهار بنده شوې وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حديد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خونې ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډيره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حديد) ملهم پټی نه وي شوي ،

د انټيليجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې وويل « ته غواړې د مار د بچي ملهم پټی وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې خيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وې چې د غلو په ښه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټی وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خوني ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټی وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وويل چې ووايې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوې ده. هغې دپيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چېرې زخمی ته مو خوراک ښځاک ورکړې وي نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ.« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځې کوې ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چاروا کي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دی ؟.... لس کاله قيد. اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه مامولي مامور له پاره کوې نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دی ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ځومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښې دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمي وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې روانې وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و . دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو . هغې د ځارکښۍ د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نومورې به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندیښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدي.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلي دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینی.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دې ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دې په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل « زه تا ته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځاې کې و ، دهغې په څیر دستري درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوې برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خوني ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجوني راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واوري ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

*****(۷۹)

هغه ډیره لرې تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چیرې ځې ؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتیا اغیز دي ، او که بله کومه ځانګړې پیښه در پیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ ،« یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اند ېښمنه کړې یم.» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښې شوې و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړې و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدید) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ويل شوي چې ته ئې د هغه سره د ليدلو کتلو څخه منه کړې ئې .» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګير کړې نو بيا پو هيږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

« د هغه وکړې له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو يم.» (لوزينا) ورته وويل.« ماتا ته وويل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګوابښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم واى نو يو څو ورځې به ئې خرابه کړې واې او بيا به ئې کوم امير کبير باندې پلورلې واى،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګوابښ سره مخ کړ . غلو هغه ته ويلي و چې نجونې مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهيده چې زه پاکه نجلۍ نه يم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

« ته د هغه له پاره احساساتي او جذباتي شوى ئې» ملګرې ئې ورته وويل.

«هو » (لوزينا) ځواب ورکړ. ما د هرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاى خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرى ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ يوه ښکلې توره او خوارږه زهر يو. زمونږ وجود دنارينه و د تفريح اوفريب له پاره استعماليږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هيڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره يوځاى کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاريدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د يو چا محبوبه ګرځيدلې يم ، کيداى شې دا د همغې اغيزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د يوي حکمراني شهزادګۍ په څير ګاڼه.....

« ماته ئې دومره لارې او طريقې ښوولې دي چې د هغې په واسطه ډير ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه يوه پلورونکې ښيز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څير نجونې هره شپه پلورل کيږې اويا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کيږي اوهغوى ئې د حرم سرابو وينځى جوړوي. دغه سړې چې نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قيد کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې ورړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تيرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولي هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبيا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غيږ کې راونيو او دخپلې سينې سره مې يوځاى کړ. اوبيرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوى وم. ما ته د صلاح الدين ايوبي خبرې هم را په ياد شوى ، هغه ماته ويلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوى ؟ ما په خپل زړه کې ويلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وايم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنيوالي څخه اچولي دې ، هغه د صحرا ويريدونکې شپې ، د غلو ويرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وينى بوي زما څخه لرې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«که چېرې تا دومره اورېدې خبرې هم نه وای کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهیلې ورته وویلې ،« خو ددې حقیقت نه دې خبرول اړین ګڼم ، هغه به ددې ځابه ځې او ته به ورسره نه شې تللای، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزینا) ورڅخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګیزه کړه چې هغه چېرې دی ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پیدا شي.»

« هو کې !» سهیلې ئې ورته وویل.زه دا کار کولې شم ، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه اوسهیلې ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسیره کیدې ، فوځ ته جنګي تمرینات ورکول کیدل ، یو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکې عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځابو څخه بیرون استول کیده. سلطان ایوبې په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانوته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنستیز اصول دا ډول کیښنول چې:

- دکم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول ، او د وسلې څخه زیات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ برید نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملیاتو په واسطه دښمن ته زیا ت زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه ، کمزورې او یا عمر خوړلې ځناور یې ورڅخه جدا کړې و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ایوبې د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره دداخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځابو په هکله هم فکر کیده.

ددوارو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبې له پاره داسې ځنډۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکيده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ايوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسيدلي و.

ددې پراخه تياريو په منځ کې هلته په (شوبک) کې يوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هيڅ ډول اړيکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړيکي تړل شوي و. (لوزينا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدېد) له پاره ناقراره وه، او سهيلې ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدېد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهيانو په روغتون کې تر سترګو کيداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزينا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بيا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزينا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا يو ځواب ورکول کيده « ما خو هغه نه دې کتلي» ، په دريېمه ورځ يو افسر ورته په غوږو کې وويل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دې او دهغې وروسته د مسلمانانو پنډغالي ته ليږدول شوی دې ،

کله چې سهيلۍ دا خبر (لوزينا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،« دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا يو ويرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانيو جنګونو مسلمان بنديان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صليبيانو د کوم جرم پرته په اشغالي سيمو کې نيولي و.

دا مسلمانان به ډير وخت د هغه قافلو څخه نيول کيدل چې صليبيانو به لوټولي ، دا پنډغالي بنديخانه نه وه، او نه د جنګي بنديانو پنډ غالي و، دا يو بيګار پنډغالي و ، چې داسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصيبه بنديانو کوم ريکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حيوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتيا پيښيده ددوی څخه به ئې د اړتيا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خيموکې اوسيدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کيده چې ناروغتيا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتيا به زياتيدله ، نو بيا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصيبه مسلمانانو يوه ډله وه ، چې يوائې ددې جرم سزا ئې تيروله چې مسلمانان دي ، سلطان ايوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدېد) ئې هم همدې پنډغالي ته ور ليږلي و ، او د (لوزينا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ويني، هرمن ته شک پيدا شوی و چې دا يوه جذباتي تړون دې خو(لوزينا) دهغه حکم نه و منلي ، کله چې هغې واوريدل چې (حدېد) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهيلۍ ته وويلې چې هغه به (حدېد) ازادوي ، سهيلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دېوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وويل چې هغه يو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هيچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلې «هغه يو غريب شانته مسلمان دې چې زما دکورنۍ ډېر خدمت ئې کړې دې. هغه چېرې په کومه جگړه کې زخمي شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنگه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ور ورسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنگ جگړه شوې ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډگر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترگو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل «ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل «راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدېد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملگرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډېر انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکي په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللې وه چې (لوزینا) د زخمي کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پریوتې وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوي لورې ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه ښکاروو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته وواېه چې ته دشپې په کوم ځای کې ویده کیږې ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولوپه ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځای کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل ګران کار نه دې ، خو چې را ووځې نو هغه به ځې چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځه غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدیره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائې نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتې هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پای ته رسیدلې وه ،چې دیوی پخوانۍشکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تياره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته يو سيورې د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خويدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزينا) دهغه انتظار کاوه.

« تيز تلاې شې؟» (لوزينا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي شخه پوره لرې تللي و مخته پراخه نا اباده سيمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزينا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وويل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبيا د ډاکټر کور هم راورسيد ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بيرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه يوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ويل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کيږي. ددې خبرې په اوريدو سره د (لوزينا) مخته يو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بيګار پنډغالي ته ئې هم بيرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه. ډاکټر دهغه علاج پيل کړې و ، نو ورته ئې وويل چې دې ته د ډيرې قوې او ښه غذا اړتيا ده.

(لوزينا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وويل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کيږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ما څخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډير زيات و ، (لوزينا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وويلې ،« ته پر ما ډير خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هيږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړيکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بيرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزينا) ورته وويلې ، اوډاکتره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په يوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وويل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شيدې او ميوه راوړه ، او(لوزينا) ئې يوې بلې کمرې ته يوړه ،.... بله ورځ (لوزينا) او دهغې سهيلۍ د پنډغالي جاسوسې وکړه ، کلينيک ته ولاړې ، ناروغ قيدبان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصې فن له مخې ئې دا ډاګيزه کړه چې د(حدېد) په ورکيدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پيدا شوی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) همدنه له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر مابنام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوي کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسر ئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين ديوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا درواځې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په خير کړه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دې ، هغه دروازې ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغې نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفيان په خير هرمن هم په خارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و ، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو نښانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چيرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په دې سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېړه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې.

«ايا هغه تا و تېښتاوه ؟»هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې دربانديې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډېره ښايسته دوکه او فريب دي ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالي وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوې ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايې چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندې ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وايم او مره کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دي. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينندس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللای مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و ښښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وې نوما زهر ښښلي و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه « په ريښتيا ويلو سره په مرګ کې خومره سکون دې » هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس يولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه»

د صلاح الدين ايوبي د فوځ د کوچ درېيمه ورځ وه ، صليبيانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زيات شمير فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کيدونکې وه نو په دې اساس صليبيانو د (شوبک) څخه هم زيات شمير فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو يو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نور الدين زنګي د مرستندويه فوځونو د راتګ مخنيوي وکړي ، د همدې فوځ يوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ايوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ورواستولې وه. دکوچ په وخت کې سلطان ايوبي خپل فوځ په درې برخو ويشلي و ، او درې واړه برخې ئې يو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاي ته ورسيد چېرې چې د صليبيانو سره ټکر کيدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبين خپلې خيمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاي ته راغلي يو چې زه بايد تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ايوبي ورته وويل ،« تاسو به حيران شوی ياست چې زه تاسې ته دا ويل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې يم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي ياست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، يوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې يوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوریځ ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کينول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پريښوله ، او علي بن سفيان او دوه نورو نائبيونو ته مې په لوړ اواز وويل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاريخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهيدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صليبيانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ويريږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسيد چې په لاره کې يوه پيښه و شوه ، غلو يوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلي دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بيرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسيدلي او همغه زما پلان ته بريا ورکړې ده ، صليبيانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ويشلي دي ، اوس ستاسې د فوځ د ښي لورې برخه د صليبيانو د ډير ستر فوځ ښي لورې د فوځ څخه څلور ميله لرې دي»

هغه د ښي لورې د برخې قومندان ته وويل « نن به دلمر د پريوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه ميله مخامخ مخته يوسې ، بيا به کيڼ لورې ته شې او څلور ميله به مخامخ ولاړ شې بيا به ښي لورې ته دوه ميله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، بريد کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډیره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه یې یوسئ او بیرته را ووځئ ، اوهماغه ځایو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځایه چې تللي وئ ، دویمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه میله لرې به بیا کینې لوري ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژیستکي موادو قافلي تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا یاست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر یرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتۍ ، دورځې ډیر وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بیا برید کوئ ، خو دریږئ به نه. که صلیبیان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا برید کوي او دښمن به راټولیدو ته نه پریږدئ ، دغه دریېمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکي او د څښاک مواد مه پریږدئ چې ور ورسیږي ، او کله چې د اوبود چینو څخه لرې شول سمدستي په هغو چینو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کیږئ نه ، د سرتیرو ډلې به تل د هغوی په حیواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسیدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خیر مهمه کلا د سلطان ایوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زیات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او یو شمیر ئې په دښتو کې د سلطان ایوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره میشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسیدونکو سره هیڅ کومک نه شو کولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصلیبیانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکي او کمانډو عملیاتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی دخوراکي موادو قافلي له منځه تللي وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صلیبیانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صلیبیانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډیره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ایوبي نقب ویستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره یوه نیمه میاشت روانه وه ، اخر سلطان ایوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بیګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصلیبیانو صحرائي فوځ په ډیره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسید چېرې چې ډیرې فوځیان بیکاره ناست و اود سلطان ایوبي د ورتللو انتظار ئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوى د هغه پادشاهانود غوښتنو ښكار ګرځيدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايتاليي او ....دكوموكومو ځايو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او كله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زيږديز كال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) كلا دمجاهدينو په ولكه كې راغلې وه خو په ښاركې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عيسايانو دخپلو كورنيو سره يوځاې دهغه ښاره د تيښتې هڅې كولې ، څه خو لا پخوا تښتيدلي و . هغوى ويريدل چې لكه څنګه چې هغوى د خپلې واكمنۍ په وخت كې د (شوبک) په اوسيدونكو مسلمانانو ظلم او تيرې كړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوى د ژوند ساحه را تنګه كړي. هغوى د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويره كې و چې كله چې هغوى خپل فوځونه د كلا نه په تيښته ، دصلاح الدين ايوبي د غشي ويشتونكو په لاسو مړه او وسله غورځونكي كتل نو يواځې خپل كوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دكورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهيانو هغوى تللو ته نه پريښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حكم كړې و چې د ښار اوسيدونكي بلې لورې تللو ته مه پريږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تښتيدونكي عيسويان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقيقت كې د خپلو حكمرانانو د ګناه د سزا څخه په تيښته كې و ، هغوى ددې ځاې اوسيدونكي مسلمانان د چينجيو په څير سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالي يا بيګار كيمپ » ددې سترثبوت و . سلطان ايوبي ته ددې پنډغالي په هكله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد اوبند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه دوه زره كسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوى څخه به ئې د حيواناتو په څير كار اخسته ، د دې بنديانو تر منځ داسې كسان هم و چې په ځوانۍ كې ئې راوړې و او همدلته ئې عمر تيركړې و او اوس اذيتونو زړښت ته رسولې و . هغوى دا له ياده ويستلي و چې دوى ريښتيا هم انسانان دي ، په دې ځاې كې د پخوانيو جنګونو بنديان هم و ، خو د هغو بدنصيبو شميره په كې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه نيولې او پنډغالي ته ئې را وړي و. كه هغه به ستر تاجر و او يا به د ښكلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او يا به ئې لونې ترې اخستې او هغوى به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوى كې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوى پر خلاف دا الزام و چې هغوى د اسلامي سلطنت وفاداره او دصليب دښمنان دي ، په ښاركې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوى به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو كورونو كې كاوه ، او هغه به ئې كوله چې غږ ئې بيرون و نه وځي...... هغوى به يو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم ټیټیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځاې کې وساتئ اوبسترې اونور اړوندې اسانتیاوې ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولي و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځاېو کې دهغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلي دي ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځاي کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځاي په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکي قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي څو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلی.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خو دبله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې ، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال ترڅنګ و دریدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل ، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه ، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یوائې کتل ، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه ، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و .....

«د نڅیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځویه ! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وویلې ، دوی ته ووایه چې ما نه ګنهګاروي ، زه دپیغمرانو غلام یم ، د سجدې کولو وړ یوائې یو اللهؐ دي.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي ، ساتونکي ورغي نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې « په کلاره ورته ووایه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پریږده چې نڅاوی وکړې او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ویل « مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو ، زمونږ منزل ډیر لرې دې ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځایه تګ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لورې ته ور ګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخرې صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ایوبي همدلته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تېښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په یاد ولرئ چې داسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان ، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د څارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاسوسانو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې تري له ځانه سره وړي و ، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و ، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول ، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلې دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي ، دهغوی سره کوم نارینه نه و ، نارینه جاسوسان هم وتلي و ، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل ، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدید) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نورواموراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هیله کوله ، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي ، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلې و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډیر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د څارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالې شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې ، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د څارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم»(هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د څارکښۍ د شبکې ماهر یم ، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د څارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پايلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې يا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې ستري ماتې سره مخ شوی يو چې په کې د (شوبک) په څير ډيره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئې په ميلوميلو خپره سيمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دبوه کاله زيات لوژيستکي وسايل ددښمن په لاس کې پريوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن ګرځيدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کيږدم او زه تاسې ټولو ته په ډير احترام او درنښت سره دا يادول غواړم چې مونږ په صليب باندې لاس ايښودې او دا مو ويلي چې دصليب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چيرې ستاسې د کوم يوه ذاتي وقار ته کوم زيان رسيږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځاې دصليب وقار او عزت ترمخ کيږدي»

(هرمن) د ستر حيثيت خاوند ګڼل کيده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزينان ، او د شاه اګستس په څير خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د ځارکښې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه يوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهيدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره يواځې په نجونو باندې ولې دومره زياته تکيه کيږي؟.» هغه وپوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» يوه حکمران وويل ، « دانسان د کړچار دخرابولو ښه وسيله ښځه ده ، ايا ته ددې څخه انکار کولې شې چې دعربو زيات شمير مسلمان امراء ، وزراء... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دې ،» (هرمن) ورته وويلې ، دهغوی خليفه خپل حکم نه شي پياده کولاې ، په عسکري امورو کې دهغې هيڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ايوبي حيثيت د هغې ځاې د والي په څير دې خو هغه د هغې ځاې خليفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدين زنګي دې چې د يو سالار او وزير رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخليفه څخه د اجازې اخستلو ته هيڅ اړتيا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به يو څو اميران ، وزيران او د کلاو مسؤلين په خپلو لاسو کې اخستې و ي خو دهغوی حيثيت د يوڅو غدارانو په څير دي هغوی تاسې ته دخپل هيواد يو انچ هم نه شي درکولاې ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځيان دي. نورالدين زنګي اوصلاح الدين ايوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولاې د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کړچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دې ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دې ، په اسلام کې دهر يوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بنديز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چې مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږ و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چې د ځارکښۍ له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيرې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي په ځينو ختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو څخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او دکلا څخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچنې والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او يا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوې دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لونې دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپير لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې څخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښۍ له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورڅخه و پوښتل.

« کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ . « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلي ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځي فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډيرزيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګڼله ، هغه وويل «(هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتي دي ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو ، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، څه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورلوېږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندی هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوی وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښېږي دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ورکړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو ترمنځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دې زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکې ډلې د لړشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته ته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکې يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږې ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خورې ورې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوې ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګڼله، د(کرک) ځخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه.د سلطان ایوبي چال بریالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلي کړی و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزی هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې ځخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو ځخه الوزول شوی شګې به د صلیبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې.دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وګړي نه و.

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبي سره دومره وګړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنګي فهم اوفراست ځخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنګي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترځو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو ځخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو ځخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پرېښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وګړي را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه ځخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې دمسلمانانو په قید کې ورغلي اوځه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي.
هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستې وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را وویستل شي.

د لږ څه بحث او څیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې دسلطان ایوبي د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لوبې ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعیسایانو د ظلم او تیري له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګڼل ډیر مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتیا و لري ،.... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وګړي ددې سیمي په ژبه نه پو هیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپین ګویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف ټآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندې سختې نیوکې کړې دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د ښایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کارۍ او ښارکنبې له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترګو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکي تر خپل اغیز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دي ،اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بیګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د یرغل اړتیا وه ، او صلاح الدین ایوبي د جنګي اړخه کمزورۍ و نو صلیبیانو د(شوبک) څخه د یو څو جاسوسو نجونو د ویستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتیرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی لیکي چې دصلاح الدین ایوبي د جنګي فراست ستاینه باید وکړل شي چې هغه په صلیبیانو باندې رعب او ویره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصلیبیانو هم د ا اغیز منلې و، هغوی هیڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ایوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ویل کیږي چې سلطان ایوبي ددې حال څخه غمګین هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه یادونه کړې نو هغه همدا کیدا ې شي چې دهغې فوځي دلګي د صلیبیانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزیت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګیدل ،دا سې نمونې هم لیدل شوی دي چې یو شمیر مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بیا هم په هر حال کې چې وو، جنګیدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صلیبي سپاهیان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحیه له منځه تلله، که څېرې صلیبیانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واې نو د ایوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګي امورو باندې کیږي.

دلته یوه بله یادوونه اړینه ده او هغه داچې د هغه وخت د صلیبي پیښو لیکونکو په حواله دوه درې غیرمسلمانه تاریخپوهانو دا ډول غلط بیاني هم کړیده ، چې سلطان صلاح الدین ایوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نیولې و اوبیرته ناکامه را وګرځید ، هغوی ددې علت دا بیان کړې دې چې د صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي تر منځ غلط فهمي را پیدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ویلي و چې صلاح الدین ایوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطین حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطین د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخین لیکي چې نور الدین زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ایوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګي امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغي نو سلطان ایوبي ته چاوویل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولي چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولو له پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوریدلو سره سلطان ایوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بیرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عیسائي تاریخپوهانو د زنګي او ایوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډیر پورته پورته کړیدې خو په هغوی کې دهغو تاریخپوهانو شمیره ډیره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ایوبي د یوې نیمې میاشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صلیبي تخریب کاراونو دنورالدین زنګي او سلطان ایوبي تر منځ د اختلاف د پیداکولو هڅې کولې خو بریالي نه شول. ددې ثبو ت

دادي چې دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اويا داسې څه پيښ نه شي چې تخريب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې زياتوي چې «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حيران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهيده چې پلار ئې ورته ددې ستري سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلې دې. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پيل کړې « ايا نورالدين زنګي جاهل او ناپوهه دې چې زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وګړې ئې د مصر حکمران کړ ؟ ايا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلې دې ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه و غواړه ،.....

کله چې خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ايوبي ذهن پاک دې او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرګنده ئې کړه چې دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دې. سلطان ايوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقيه عيسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځای رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور وليږلې ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پيغام کې سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړې وه چې دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چې يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کې د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دې پيغام کې سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالې ليکلې و ،او تر څنګ ئې څه انقلابي وړانديزونه هم کړي و . هغه زنګي ته ليکلي و چې په اوسنيو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دې او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دې ،د ځمکې لاندې فعاليتونوکې هغوی زمونږ پر خلاف ډيرې غلطې انګيرنې پيداکوي ، زه دې نتيجې ته رسيدلې يم چې زمونږ غير فوځي قيادت نه يوازې دا چې ناکامه دې بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلې دې. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږي ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې مښل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوره مړۍ ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان ځارنې هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاې ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو څاڅکی وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډير لرې په خوندي ځايو کې ناست دې همدا علت دې چې هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلې دې ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولې دې. مونږ د دين او ايما ن د سرلوړۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه وركلكوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبې پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته ووایاست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دې او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومې لوړې یا د یو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیربنت راغلې دې ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دې خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکې ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تیب څه نور انقلابي وړاندیزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دې وړاندیزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د مینې او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل څپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ را ټول کړاې شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلوېښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته وروننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځایه را وکاږي ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیربنت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځاې کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومي.

د (شوبک) او (کرک) په منځنی برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه هموار ه شګلوړه نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا دشګو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیموکې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل، هلته د جنگ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل ويني تويوي، په دې پراخه شګلوړه کې يوځای نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيدای شوی اوسترې ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دبوي کوچنۍ سر تيرې ډلې قومندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه يتيم دي او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالې د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و، هغه مسلمان جنګي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړې و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور ياده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دناځکې په خير نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور اويو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله، او درغل شوه، پلارئې وريسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړای، يو مسلمان ګاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد وروست، خو ځنګه ئې چې وويل چې مسلمان دي نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد، او د يوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرېږي ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوي قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندې اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبي په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځای هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځای په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سيني اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځای د صليبيايو په يوي پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولای دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځای کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمي شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ويدو صليبيانو ترمنځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځايه ئې خوندي ځای ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دې هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورړل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدينو ته ئې وويل: « اوس به بدله اخلو.»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدين را و ګرځول او د صليبيانو په لور را غلل او د رانژدې کيدو په وخت کې ئې د بريد حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بيداره و. ددې يرغل پايلې دا شوې چې عماد يواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صليبيان و چې دهغه تعقيب ئې کاوه. صليبيانو پرې و رغبرګړ. هغه هم په تياره کې د غرڅخه و پيژندل، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسيدلي و، او په تورو ئې پرې بريد وکړ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه، ددوی جنګ پوره اوږود شو، او هغه دواړه بيرته و ګرځيدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه يوړل، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نيول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځايه پورې رسيدلي دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په يو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ويده کيدو څخه ويريده، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په بريد کې را تلاې شو. هغه شپه په بيدارۍ کې تيره کړه، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره يوځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو، هغه د صحرا د پيريانو په څير د لارې د ورکيدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چريک و، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډير لرې د صليبيان څلور څلور او يا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوې نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زياتي اسونه نه واې نو په يوه ټولي خو ئې بريد کاوه، هغه خوندي په خپله لار روان و، هغه روا ن و او لمر په اسمان کې را پورته کيده، مخته ورته د غونډيو سيمه راغله، دلته ورسره ويره پيدا شوه چې د صليبيانو کومه ډله به د شپې له اړخه قيام وکړي، نو غوښتل ئې د لمر د پريوتو تر مخه دهغه ځايه ځان و کاږي، ددې نه هم ويريده چې په کومه غونډۍ د صليبيانو کوم غشي ويشتونکی ناست نه وي، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

(٨٦)***

مخته لاره ددووشګلوړه غونډيو تر منځ ګرځيدلې وه، دهغې ځايه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالوميده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندي کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره يوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سيمې دغونډيو ترمنځ د يوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ يو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خيژي،دهغه شا د عماد په لور وه، اوسرئې هم پټ و، عماد پرې ور غبرګړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې ثوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عماد هغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، ووایه چې ثوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تا وویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته ویني چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلې ، « زه نجلۍ یم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلاې ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریږې»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسائې اوسیدونکې ددې ځایه تیښتې ته مه پریږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلاې ځکه چې هغه تورنګه ښایسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رویه بدله کړه او عماد ته ئې وویل «زه ډیره ستومانه شوی یم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې همله د تم کیدو پریکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږیرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ې ځهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هیله نه دلورده ، اوس چې هغې یو پلان په فکر کې نیولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تیر کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښایسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کیدل ، په داسې حال کې چې صلیبي او اسلامي عسکر دزیاته وخته راهیسې د وړو لیوانو په څیر منډې ترړې وهي ، ددې له پاره ځومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهیانو او قومندانانو یو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې یو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډیرې نارامه شانته ښکاریدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وویل «چې شاید ناواده شوی پیغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وویلې ، اوبیا ئې دځه فکراو ځنډ کولو پرته وویل « زه په دنیاکې هیڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بیداره شوی غوندې و ،هغه ورته وویل « بیا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه باید په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وویلې « که چیرې ته له ماسره تر هغه ځایه پورې ځې نو ستا دنیابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پیل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهیده ، هغه به بیا د نجلۍ مخ او ځهرې ته کتل اوبیا به ئې سر ټیټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالومیده چې هغه د نجلۍ خبره اوریدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوځهره دماښام په تیاروکې ورکه شوه، هغه د آس دزین سره تړلې دخوراک څښاک شیان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیمائي شپې څخه ډیره برخه تیره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئي پرانستې ، عماد ته یې وکتل، چې په خواږه خوب ویده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډیو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زینونه پرې ایښې و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئي زینونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تیار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ویده دی او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بیرته تر لاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننویست او کله ئې چې لاس را وویست نو دهغې په هغو ښایسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کیده ، او وکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دی. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اویو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بریده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان را په یاد شویدي.

نجلۍ د عماد سینې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دی ، هغې د یوه څخه زیات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار باید په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي ، په آس به سپریږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سینه کې ور ننویستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دی ،اودهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یوځل بیا و بړید ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلینو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دي ،شوني وه چې ویره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ایساره کړه ، هغه ودریده اوعماد ته ئې یو ځل بیا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلۍ په یواځې ځای کې یوځای شوی ده ، او دا فکر ئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عیسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژنې ،هغه د آسونو څخه زینونه هم نه دي راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتیاط سره نه دي سمبال کړي -- ولې ؟ ایا هغه پر ما باور دلود ؟ یا ایا دومره بې احساسه دی چې زما ځوانۍ په هغه کې هیڅ جذبه راپیدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسیدله ، چې هغه سړی دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړېده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورید.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړې په خوله باندې شپيلې وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې «زه صليبي يم» هغو دواړو و خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واوری ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا» دي زه د ځارکښی د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينی يو مسلمان سپاهی ويده دي ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلی اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر څېرې چې غواړې رسوو دي» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و، هغوی د شپې څېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول. کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتي وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دي هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولي تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه ويښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دې څه کول ؟»

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم .» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ویل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له کومه کړې؟»

« د پخوا ځخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و ؟» عماد ترې و پوښتل « په دې خاطر که زه راوبښ شم نو ما به ووژنې .»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درځخه و تښتم.» زه تاته داپه ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلای چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلای. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلای ، کیدای شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د الله ج په لاسو کې دي .» عماد ورته وویلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه .... په هرآسپ چې سپریږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلې و چېرې چې صلیبي عسکر نور نه تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل ځو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیر ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څیر را وځیلیدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه ترسترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځای کې چپه چپتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایټالي او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټې تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و ځښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو ځښلو ته ور پریښول ، او تر سیوري لاندې کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او دکوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا دشپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلي و. ماته ستا ښځه د پوښتني کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو ښځه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ښارکښۍ له پاره راغلې و ې.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دي»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې څرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو ښځه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ د حکم تابع يو .»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې « ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې،« خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تا ته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوی وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږې ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وې اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وې نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوې. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وې ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوې، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړيم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيرو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چېرې وه، او مور وپلار ئې څوک و. د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولي و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څير دا په ياد راځي چې زه ئې دېوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم » هغې خپل دواړه لاسونه په وينبتانو کې تير کړل او خپل وينبتان ئې په دواړو موټو کې را ونيول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وينيوي ، هغې وويل « په ياد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عيش او عشرت او په ښکلي فريبونو کې ورکه ده ، ما هيڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتيانه ده پيښه شوې ، زما احساس له منځه تللي و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارينه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنيه خوما دخپلې تفريح داستعمال يو نانځکه ګڼې ، په هغوی چې زما ښايست او زما ځواني نشه را نه وړې نو زه هغه دحشيشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بيداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مينه غواړي.»

د هغې نا ارامي زياتيدله ، هغه به تم تم کيده او خبرى به ئې کولې ، او بيا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نيولې او کله به ئې د خپل سر وينبتان په دواړو لاسو کې و نيو ل، هغه په حقيقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال تر منځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وويلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د يوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څير د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سيمې څخه ډير لرې يوړل خو بياهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، بواځې يو ځل هغې په خندا کی وويل.« ما کله هم د نارينه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهيږم چې زه ولې احساسوم چې زه بايد له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

*****(٨٨)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسيدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې يوه شپه تيره کړې وه ، هغه ځاې ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ يوسي نو دهغې ځاې په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تيريدل ، او خلکو "ايونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د يوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ايونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دريدې ،؟» هغه داسې و لکه هيڅ يې چې نه وي اوريدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. يو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسيږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هيڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عيسايانو يوه ښځه په کې اوسيدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو دهغې ټوله کورنۍ و تښتيدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ ووېريد . هغه وکتل چې سپور يو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرويزنې کوي ، چې د عيسايي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ايوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی یم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهیسې په هغه بیګار پنډ غالي کې پروت دې.

«ولی د مصر امیر هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد ترې و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتیائي حالت دومره خراب شوی دی چې دروند صلاح الدین ایوبي ورته اوس شیدې ، غوښه ، دوائیاني او د ښه اوسیدو انتظام کړی دي زیات شمیر ډاکټران د هغوی رو غتیائي حال ځاري ، دهغوی څخه چې دهر یوه صحت ښه کیږي نو هغه خپل کور ته ور لیږي ، هلته چې څوک اوسیږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همتله ورځي. ددې کور خاوند هم همتله دې ، يوخو هغه ډیر زوړ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئي د پنډغالي اذیتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هیله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ویلي چې دهغه کور خالي شویدې.»

« دهغه خپلوان چیرې دي ؟» عماد ترې وپوښتل.

« هیڅ یو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د یوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ویل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي یم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ویلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دیوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ایونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنیوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتیدلې وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شویدي، دهغې اولاد هم و؟»

« یواځې یو ځوي ئې په ځنګ شوی و ، چې د عیسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتیدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته ولیږه ځکه که دلته اوسیدلې نو وژل کیده به.»

عماد ته هغه شپه په یاد شوه چې دخپله کوره تښتیدلې وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډي و ، خو هغه دې زوړ سړي ته و نه ویل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډیر ګران شول ، خو بیا هم هغه یو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وویل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښایه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډیره ښه توګه په یاد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه ،» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړې د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور ورې ورې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې په ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالې لټوم ،» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځای ته تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالي کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلي دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګورې. عماد د کوچنیوالې په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمې لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوی ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه -زما سره -راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

(۸۹) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل : « ايا دا کمبخته صليبيان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دپوالونه جوړوي ؟ ايا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد کوی ، د ا نجوني دپوال نه شي جوړيداي ، ددوی څخه د ډېمک چينجي جوړ شوي ،او دډېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدين زنګی تر منځ دغلطيو د راپيداکولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو ځلو څخه زياتې خبرې کړې دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه ،دا خو ځرګنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ايا هغوی تر اوسه پورې کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ويلې چې په (شوبک) کې صليبي تخريبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هيڅ يو په نښه شوی نه دي. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوی څخه ئې دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راګرځيدلي دي ، هغه کار چې هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوی اوس په بنديخانې کې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اجازه وغوښته اووئې ويل چې « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائي چې هغه ئې د (کرک) د لارې څخه را نيولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راولیږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چې د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چې «مالوميږي چې د ډیر لرې ځايه څخه راغلی ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ کې يم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم ،»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يي وويل « البر ق په حقيقت کې برق دي ، کله چې مونږ په سوډانيانو باندې غلچکي شپيني بريدونه کول نو قيادت د البرق په لاسو کې و. په صحرايي عمليا تو کې ددوی مثال نه تر سترګو کيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وويل.« ډله مې د اللهؒ په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې يو اځې زه پاته شوی يم.»

«تاسو خو به ډير کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډير توپير شته»

«نه درونده سالاره !»عماد ځواب ورکړ.«اللهؒ ګواه دي چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يو اځې زخميان وي ، مونږ د فلسطين څمکه د صليبيانو د وينو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندي دقهر په څير را وريدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

«او ته !»سلطان ايوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ايا ته غواړي چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وايم»"ايونا» ورته په آدب سره وويل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څير روانې شوی.

«عماد شامي !» سلطان ايوبي عماد ته وويل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پريمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بيرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل.اوبيا ئې د لږ څه ځند وروسته وويل « که چېرې په هغو اسونو کې کوم يو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې د اسونو حال څنګه و؟»

«کوم مه اند ېښنه نه شته» عماد ورته وويلې « چې يو اس مو له منځه ځي نود صليبيانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بيرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له يوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه درونډ و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنيوالي د يادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومينې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووينې ، ويريده چې د پلار مينه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر مخه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلې و او د تبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريا ل په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه اسونه يوه لورې ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه تږوله تر سترګو کيږې ، ودريد او د کلا ليدنه ئې پيل کړه ، چېرې پيدا شوی و دکوم ځاېه وطن پريښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډير دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دريږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تيريده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بيرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله ؑ کرم دي دوستانو ! هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکې دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لورې ته را وګرځيد.....

*****(۹۰)

« ماله تاسې څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئې . هغې ويلي وچې جاسوسه ده ، دائې هم ويلي و چې په قاهره کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کارکاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا ډېو ښتنې پرته دومره زياتې خبرې وکړې چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو...

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کوم چې د ډيرې ستري مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته راغله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسې ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم دروغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې. خو ما ته نه په ياديږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼله او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير وركيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و. خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم. دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه ورونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم.»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلي وی. زما ذهن زه د بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نو رهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخواني صورت مې په ذهن کې راغي ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم. هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولي او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلي واي نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړي واي»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبرې ريښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړې را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولي شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دی نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولای. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولای شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ور و استوو .»

«نه» "ايونا» ورته وويل« زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وايائست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلې چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شونې نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندي کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړي ، نجلۍ ئي همدلته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارام ځاي ته ولاړ ، ځان ئي پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئي بيا هم ستړګي خلاصي شوي ، دډيرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغي ، دهغه په ذهن کي همدا يو سوال راته، چي دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئي پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئي قدم واخست چي په (شوبک) کي د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوي و. هلته په رسيدو سره ئي د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئي خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړي پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئي په قابو کي وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلي وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدي ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چي دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائي غم او ... دې حال ته راوړې دي ، چي اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کي شپاړس اولس کاله شاته تللي و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چي دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بيرون را وتلي و ، خو بيا ئي هم د هغه په پيژندلو کي لږ څه هم تأمل و نه کړ ،هغه څو ځلي فکر وکړ چي هغه ته ووائي چي دې دهغه ځوي دي ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چي ورته ئي دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړي دا چي پلار به ئي دا ښه لمحه ونه شي زغملاي ، او بله داچي که وئي هم زغمي نو دهغه تر مخه به څنډ و ګرځي ، او دا هم کيداې شي چي هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاي ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چي هغه بيرته خپلي کوټي ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چي مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاي کي شتون ولري ، هغه حيران و چي مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفيان د "ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړي و. هغه غوښتل ووينې چي د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پوري ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئي د پلاره څخه خبره تصديق کړه چي دهغه لور په کوچنيوالي کي تښتول شوي وه، مشر ځوي اوښځه ئي وژل شوي و او کشر ځوي ئي د ګاونډي کور ته تللي و چي بيا ورته دلته په پنډغالي کي وويل شو چي هغه د (شوبک) څخه ويستل شوي دي.

نيمائي شپه وه ، "ايونا» د بستري څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پوري ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړي وه ، چي پر هغې ئي باور نه دي کړي ، او اوس نه پوهيږي چي انجام به ئي څه وي ، هغې فکر کاوه چي په څه توګه دوی ډاډمن کړي چي هغه قصه چي هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او دخوب په ځير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکی او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه.

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ،د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالې چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اوازو ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو څواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسېمه هم اباده نه وه. لږ څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په ځير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوي په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډه ته؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولې و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د څناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي لوژیستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي ځارکښۍ ماهرو ، "ایونا" هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ایونا" وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا" به بدله شوي وي، هغه د "ایونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا" ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا" ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په نښه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا" سره یوځاې شو . "ایونا" ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شونې کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا" ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي ...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا" ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا" وړاندېز ډیر غوره و ګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځاېه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا" د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل كار كې مصروف و ، "ايونا" ساتونكو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونكې ددې كار څخه ډېره وكړه او فكر ئې وكړ چې دلته به دهغې په رابللو ځوک را نشي . "ايونا" په ډېر سخته توګه ساتونكى قايل كړ چې هغه بل چاته وواييې چې مركزي كمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازكه پيغام دې. هغې ساتونكى ته وويل كه چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هكله به دا ساتونكى هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونكو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ور وغوښتله ، او دهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې كوټې ته راستنه نه شوه ،

كله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه او خوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خواږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا كې نژدې لس كسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجوني پاته كيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونكي غائبه شوي و. د هغوى څخه اته كسو د ګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوى ته"ايونا" ويلې و چې نجونې په كومو كومو خونوكې ناستې دي ، هغوى ته د كوټو دروازې او كړكۍ هم مالومه وى ، دوه كسان يوى كوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا كولو پرته چې هلته ساتونكي شته او كه نه د نورو كوټو په لوري په ډېره ډاډمنه توګه ورغلل،ځكه هغوى ته ويل شوي و چې هلته يوازې دوه كسان ساتونكي دي ، اولسوكسانو ته ددوو كسانو قابو كول اسانه و. هغوى د ټولو نجونو په كوټو كې ور ننوتل ، خو دهغوى څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې كې چې تيره شپه ئې "ايونا" له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې كور كې د پلان په مطابق شل كسان وسيدل. پاته نور ئې د بل كوم عيسائې په كور كې پټ شوى و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار كاوه ، تر اوسه پورې هغوى بايد دلته را رسول شوى واې......اخر دروازه و ټكول شوه ،دا د دروازې د ټكولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا كور دپخوانۍ زمانې يوه ستره ښكلې شانته كلا وه، چې يو اميركبير عيسائې تاجر په كې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښكود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې كې را ننوت. دهغوى په لاسو كې اوږدې اوږدې برچې وي فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوي پراخه كمرې كې ناست صليبي چريكي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوى څخه وسلې واخستل شوى اوهغوى ئې د كور د خاوند او دكورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريكان په كې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت كې تر سره شوى ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دكورنو لټون وشو او سهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې كوم خلک و درول په هغوى كې ګيرالډ او دهغه څلويښت كسه چريكان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبكارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو كورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو كې ډېره اندازه وسلې ، د زهرو ډېره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونكي ماده ، اوډېره نقدي هم وه. دا د"ايونا" فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا» باندې پوره باور درلود، "ایونا» د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځایونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځایونه ئې په نښه کړل ، دشپینې عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې او په بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځای ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول ،په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا» د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه ، هم "ایونا» بې پردې کړه او سلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډېر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا» ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دي ، نوسلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وی ، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لوڼې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ دډېرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي ، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبیونو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګرندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته ، او دهمغوې په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخوویشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه ، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په(کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالې نه درلود ، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځایه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک ښخه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

(۹۱)*****

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد ګيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاي: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې : د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نورى کوچنۍ رسالى ، چې نومونه به يې وروسته ، انشاألله، و ليکل شى.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library